

The image features a pair of hands, one from a darker-skinned person and one from a lighter-skinned person, gently cradling a realistic image of the Earth. The background is a deep space scene filled with stars and a nebula. The title 'Proiectat să dureze' is written in a large, stylized, purple and yellow font across the top.

Proiectat să dureze

Creăție și evoluție:

o analiză obiectivă a dovezilor pe care le avem că
un Arhitect divin a creat planeta noastră

Dwight K. Nelson

OVIDIUS MD

Dwight K. Nelson

PROIECTAT SĂ DUREZE

creație și evoluție:

– o analiză obiectivă a dovezilor
pe care le avem că un Arhitect divin a creat
planeta noastră

Dedicată părinților mei

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
„La început...”	9
Prefață	11
1. Atracția fatală.....	19
2. Călcâiul lui Ahile al Omului din Java	31
3. Cutia neagră a lui Darwin	45
4. Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu?	67
5. Un ceasornicar orb?	86
6. Jurassic Park și Arca lui Noe	101
7. O dovadă inacceptabilă.....	121
8. A avut dreptate John Lennon?	140

Cuvânt-înainte

În cei aproape treizeci de ani de când este înconjurat de mii și mii de tineri, din zeci de țări ale lumii, care studiază la Universitatea Andrews, dr. Dwight Nelson a fost cu siguranță asaltat cu nenumărate întrebări privitoare la începuturile vieții, la apariția omului și la semnificația existenței acestuia. El însuși o fire cercetătoare și foarte exigentă din punct de vedere intelectual, dr. Nelson a citit mult în domeniu, a discutat cu numeroși specialiști și a urmărit să formuleze răspunsuri care să îl satisfacă și care să îi stimuleze la cunoaștere și credință pe tinerii al căror pastor este. Această carte este un rezultat al acestui îndelungat efort de înțelegere și de comunicare.

Dr. Nelson nu pretinde că este o autoritate în domeniile de la care se așteaptă de obicei un răspuns autorizat la întrebările privitoare la origini – geologie, biologie sau paleontologie. Într-un anume sens, el este asemenea celor mai mulți dintre noi, care trebuie să ne dăm un răspuns cu privire la începuturi, deși nu suntem savanți. Autorul a avut, totuși, un avantaj: posibilitatea de a discuta deschis cu mulți cercetători și de a-și verifica opiniile într-un dialog onest și curajos. Odată ce convingerile proprii i s-au cristalizat, cartea era aproape gata. De aceea ne și impresionează prin cursivitatea expunerii și prin naturalețea argumentației.

Propriu-zis, Dwight Nelson nu se rezumă la a ne ruga să fim buni și să credem că Dumnezeu este Creatorul vieții și Tatăl întregii omeniri, în ciuda faptului

că dovezile științifice acumulate conduc într-o direcție contrară. Dimpotrivă, el argumentează că onestitatea intelectuală ne cere să respingem evoluționismul ca fiind anti-rațional, anti-științific. Autorul nu agreează nici poziția atât de răspândită a evoluționismului teist, potrivit căreia Dumnezeu este Autorul inițial al vieții, pe care a lăsat-o apoi să se dezvolte după mecanismele descrise de Darwin și de urmașii acestuia. Nu numai inițierea vieții cere intervenția lui Dumnezeu; incredibila diversitate și marea complexitate a formelor ei de manifestare sunt de neconceput, fără a-L recunoaște pe Dumnezeu ca Proiectant și Constructor. Mai mult decât atât, menținerea vieții, miracolul existenței umane, uimitoarele procese ale minții și ale psihicului uman depind de Dumnezeu.

Ultimele capitole lansează o punte spre tema favorită a pastorului Nelson: suntem doriți de Creatorul nostru, avem o invitație personală ca să fim prieteni cu Dumnezeu pentru veșnicie. Dezbaterea cu privire la creație sau evoluție nu este doar un demers intelectual, ci și o chestiune de orientare corectă pe plan moral și spiritual.

Fiecare contact personal pe care l-am avut de-a lungul ultimilor zece ani cu Dwight Nelson a reprezentat pentru mine un transfer de speranță, de entuziasm și de curaj. Am încredere că întâlnirea dintre autor și cititori, prin intermediul acestei cărți, va fi, de asemenea, un eveniment fericit, o deschidere mai largă a comuniunii dintre noi și Creatorul care ne promite o prietenie veșnică. În plus, cititorii se vor bucura să-l urmărească pe pastorul Nelson în provocatoarele sale emisiuni, difuzate cu regularitate de SperantaTV, post care poate fi accesat la adresa www.speranta.tv.

Adrian Bocăneanu, SperantaTV

„La început...”

Sunt recunoscător că există oameni de știință – acești bărbați și femei care își petrec viața pe tărâmul stâncos, adeseori neplăcut și dureros de ascuțit, al cercetării și descoperirilor științifice. Ei nu numai că au făcut ca lumea noastră să fie un loc mai bun de trăit, dar și continuă să ne învețe tot mai mult despre această lume, pe care încearcă să o facă mai bună.

Pentru această carte, care se întretaie cu domeniul științei, le sunt recunoscător acelor oameni de știință și cercetători care mi-au îngăduit să iau parte, pentru un timp, la dialogurile lor savante și care mi-au lărgit perspectiva și au făcut ca aprecierea mea față de știință să devină mai profundă. Oamenii de știință care ocupă ceea ce noi numim „complexul științei” de aici, din campusul Universității Andrews, m-au binecuvântat cu prietenia lor. Tuturor, un sincer mulțumesc!

Dar în mod special îi sunt recunoscător unui om de știință care locuiește în cealaltă parte a țării, în The Dalles, Oregon, și care a fost de acord să-și tulbure, pentru o vreme, viața liniștită de după pensionare ca să citească și să recitească acest manuscris – inițial o serie de predici prezentate în acest campus universitar, la Pioneer Memorial Church. Dr. Harold Coffin – profesor, cercetător și autor – a contribuit la aceste pagini cu ochiul atent al unui om de știință și cu inima unui cărturar creștin și îi voi fi întotdeauna recunoscător. Expertiza sa în creaționism științific a

fost, cu adevărat, o binecuvântare de la Dumnezeu!
Din nou un sincer mulțumesc!

Și, în final, un cuvânt de profundă recunoștință pentru primii mei profesori în știință și creaționism, părinții mei, Barbara și Paul Nelson, care au fost cu mine „la început”. Ceea ce am învățat despre Dumnezeu, Creatorul, am învățat mai întâi de la ei. Pentru lucrul acesta le sunt recunoscător și profund îndatorat. Datorită lor este posibilă apariția acestei cărți și lor le este dedicată. Cu dragoste, la cea de-a cincizecea aniversare a nunții lor.

Dwight K. Nelson
Pioneer Memorial Church Andrews University

Prefață

Trebuie neapărat ca știința și religia să fie în conflict?

Sunt știința și religia în război una cu cealaltă? La aproape un an după ce Charles Darwin și-a publicat lucrarea *Originea speciilor*, s-a organizat o dezbatere oficială între un cleric și un om de știință. Cel care a adoptat și a susținut punctul de vedere creaționist a fost episcopul anglican Samuel Wilberforce. De partea cealaltă a dezbaterii, s-a aflat Thomas Henry Huxley, un om de știință renumit și un puternic susținător al teoriei evoluționiste a lui Darwin.

Se relatează că episcopul – un foarte bun teolog, dar cu totul nepregătit în materie de biologie (după cum afirmă Michael Behe în cartea sa *Darwin's Black Box [Cutia neagră a lui Darwin]*) – și-a încheiat pledoaria cu întrebarea: „Dacă-mi este permis, aș vrea să știu prin cine își revendică Huxley descendența din maimuță, prin bunicul sau prin bunica lui?”

Acum, nu trebuie să fii foarte experimentat în tehnica susținerii unei dezbateri ca să-ți dai seama că întrebarea aceasta este una țintită să lovească sub centură! Care adversar nu s-ar enerva la culme dacă i-ar fi adresată o asemenea ironie? În mod normal, ar trebui să te aștepți la o replică vehementă, de

genul „Cum îndrăznești să vorbești în felul acesta despre bunicii mei?”

Dar Huxley nu a răspuns astfel. Din câte se spune, în timp ce urca pe podiumul de dezbateri, el a fost auzit murmurând bucuros: „Domnul l-a dat în mâinile mele!” (Cuvintele acestea fiind rostite de un om de știință ateu!)

Huxley s-a lansat apoi într-una dintre cele mai savante lecții de biologie, prezentate atât pentru întregul auditoriu, cât, mai ales, pentru episcop. La sfârșitul pledoariei de combatere a adversarului, el a declarat că nu știe „dacă înrudirea lui cu maimuța se datorează bunicii sau bunicului lui, dar că preferă să se tragă din antropoide, decât să fie un om înzestrat cu darul rațiunii și să vadă acest dar folosit așa cum și-l folosise episcopul în ziua aceea pe al său”. Behe își încheie relatarea astfel: „Doamnele au leșinat, oamenii de știință au aplaudat încântați, iar reporterii au alergat să tipărească un titlu care avea să facă vâlvă: 'Război între știință și teologie.'”¹

Dar oare aveau dreptate? Sunt știința și religia cu adevărat în război? N-ar trebui să fie, nu-i așa? Nu sunt amândouă, atât știința, cât și religia, mereu în căutarea adevărului? Adevărul nu poate contrazice adevărul, nu-i așa? De fapt, nu a strălucit adevărul întotdeauna mai cu putere ori de câte ori a fost supus unei cercetări minuțioase? Desigur.

Einstein a spus într-o ocazie: „Religia fără știință este oarbă. Știința fără religie este șchioapă”. Peste ani, John Polkinghorne – preot anglican, dar și fizician – avea să reformuleze această declarație a lui Einstein: „Aș spune astfel: 'Religia fără știință este limitată, nereușind să fie pe deplin deschisă față de realitate. Știința fără religie este incompletă,

nereușind să ajungă la cea mai profundă înțelegere posibilă.”² Ele trebuie să meargă împreună.

În definitiv, ambele domenii de cunoaștere se confruntă cu aceeași întrebare esențială, referitoare la origini: De unde venim și cum am ajuns aici? Cu toate că răspunsurile și metodologiile de aflare a lor nu sunt întotdeauna la fel, obiectul căutării și întrebarea sunt aceleași: De unde venim și cum am ajuns aici? Stephen Hawking, marele astrofizician englez, a dat acestei întrebări fundamentale o formă mai meditativă: „De ce se deranjează universul să existe?”

Cartea de față este scrisă în căutarea unui răspuns. În cercetarea noastră, nu vom căuta doar informații pe baza cărora să tranșăm dezbaterile de o anumită parte. Problema care ne frământă este: „De unde venim și încotro ne îndreptăm?” Suntem noi, oamenii, produsul unui accident pe scara evoluției, iar sfârșitul nostru va fi la fel de accidental precum apariția sau am fost proiectați de un Creator, care are un plan veșnic pentru noi? Am fost făcuți să durăm doar cât o viață de om sau să durăm pentru veșnicie?

Chiar aici, „la început”, la punctul de pornire, înainte ca această călătorie să înceapă, mă simt dator să atrag atenția asupra câtorva lucruri. Le puteți numi menționări sau precizări, dacă vreți. Nu mă deranjează, dar ele trebuie să fie exprimate aici.

Precizarea numărul unu: Se înțelege aproape de la sine (dar eu trebuie să menționez, oricum) că există minți mult mai strălucite decât a mea, care se frământă cu privire la marile probleme și întrebări cu care se confruntă știința și religia. Acceptând provocarea acestei dezbateri între creaționism și evolu-

ționism în niciun caz nu intenționez să pretind că sunt o autoritate în vreunul dintre aceste domenii!

Am privilegiul de a fi pastor la Universitatea Andrews și, în această „parohie”, sunt înconjurat de minți inteligente – atât în domeniul științei, cât și în cel al teologiei –, experte în disciplinele care inspiră tema și desfășurarea acestei cărți. Le sunt recunoscător acestor bărbați și femei care sunt prețuiți și respectați atât în interiorul, cât și în afara comunității credincioșilor. O dată la un trimestru am privilegiul de a mă alătura unui grup dintre ei, pentru o discuție în jurul mesei de prânz, pe o altă temă asupra căreia se află în dispută știința și religia. Mă bucur să iau parte la dialogul lor și să le urmăresc modul de gândire. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acești specialiști înzestrați în toate domeniile. Avem nevoie de toți.

Ce vreau să spun cu acestea? Cu toate că m-am străduit să citesc mult și cu atenție ca să mă pregătesc pentru această călătorie, aceasta nu-mi conferă în niciun caz statutul de specialist sau de autoritate în domeniu. Minți mai înțelepte și mai pregătite decât a mea (și poate chiar decât a ta) se luptă cu marile întrebări referitoare la origini.

Precizarea numărul doi: În materie de originea omului, există câteva enigme de neignorat și câteva întrebări și descoperiri serioase, la care ne este foarte greu să răspundem. Susținătorii ambelor părți, în dezbaterea creaționism contra evoluționism, recunosc că efectiv nu există o pledoarie infailibilă în favoarea vreuneia dintre părți. Ar fi o dovadă de nechibzuință să scriu o carte ca aceasta și să nu recunosc sincer, chiar de la început, că încă *nu* am găsit răspuns la toate întrebările sau rezolvare la

toate enigmele. Dacă am fi avut toate răspunsurile și dacă totul ar fi fost clar și lămurit în această privință, acum am fi cântat cu toții același imn. Și ce imn ar fi fost acesta! Dar nu astfel stau lucrurile.

Precizarea numărul trei: În orice abordare a dezbaterii creaționism contra evoluționism există anumite limite. Tomuri prăfuite, cărți grele și numeroase reviste științifice care tratează subiectul de care suntem preocupați umplu rafturile bibliotecilor. Sunt pe deplin conștient că cele opt capitole care urmează în acest volum nu pot trata exhaustiv problemele abordate.

Și atunci, de ce mă mai ostenesc să scriu această carte? De fapt, când am început, nu m-am gândit să scriu o carte. În iarna anului 1997, am ținut o serie de predici la Pioneer Memorial Church, în campusul Universității Andrews, pe tema provocărilor la adresa credinței cu care se confruntă creștinul contemporan, într-o societate secularizată, care pare hotărâtă să-L înlăture pe Dumnezeu din filozofia ei de viață. Cum ar putea creștinii, așa cum sunt cei trei mii de studenți și cei două sute de profesori universitari din acest campus, să fie în același timp și intelectuali, și credincioși în fața din ce în ce mai agresivei provocări darwiniste? Cum putem împlini îndemnul biblic: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi” (1 Petru 3,15)?⁴ Ca răspuns la aceste întrebări am scris și am prezentat o serie de predici. Acestea au fost modificate și apar sub forma celor opt capitole care urmează.

Mai este un lucru pe care trebuie să-l mărturisesc: cu cât am studiat mai mult dezbaterii creaționism/evoluționism și cu cât am înaintat, alături de bi-

serica mea, în această serie de prelegeri, cu atât mai ferm am devenit în convingerea mea, ca pastor, că o credință contemporană în relatarea biblică despre Creator și Creațiune poate într-adevăr să se opună în mod inteligent atacului frontal al teoriei lui Darwin. De fapt, am fost uimit să aflu, pe parcurs, că știința a descoperit de curând informații noi, a scos la lumină argumente uluitoare care susțin cu putere învățătura biblică a creației de „la început”. Credinciosul, fie el tânăr sau vârstnic, educat sau analfabet, poate să ofere un răspuns clar, logic și bine fundamentat cu privire la „nădejdea care este în” el. Și toate acestea fără apologie. Această concluzie, dobândită la încheierea seriei de predici, a fost cea care m-a determinat să prezint în scris această perspectivă pastorală asupra dezbaterii cu privire la originea omului.

Precizarea numărul patru și ultima: Indiferent la ce concluzie am ajunge noi în această privință, fie că suntem de acord sau nu unul cu celălalt, în comunitatea lui Hristos nu există loc pentru un spirit de aroganță și de intoleranță. Da, există un adevăr și noi trebuie să-l apărăm! Dar niciunul dintre noi nu poate să pretindă monopolul asupra adevărului și asupra cunoștinței. Avem nevoie unul de celălalt și trebuie să continuăm să vorbim unul cu celălalt și să ne ascultăm unul pe celălalt.

Cu siguranță, există un risc, dar cercetătorul în drept Philip Johnson are pe deplin dreptate în cartea sa *Reason in Ballance* [*Rațiunea în balanță*]:

Să intri pe terenul disputei intelectuale înseamnă să accepți riscul că poți pierde, că poți greși. Dar a accepta riscul de a fi greșit reprezintă un preț insignifiant față de privilegiul de a face chiar și o singură declarație importantă cu privire la lume. Cei mai mari oameni de știință nu s-au temut niciodată să accepte riscul – acesta fiind și motivul datorită căruia au învățat atât de mult și, de asemenea, pentru care s-au supus riscului, supraextinzându-și teritoriul. Cei care nu-și asumă riscul sfârșesc prin a nu spune nimic, asemenea unui violonist care nu cântă de teamă să nu scoată vreo notă greșită.⁵

Este riscant să tratăm acest subiect de la amvon sau într-o carte. La începutul seriei de predici pe care am ținut-o în biserică, oamenii au venit la mine zâmbind neîncrezători și urându-mi succes (cu înțelesul că nebunii se avântă acolo unde îngerii se tem și să calce pe vârful picioarelor!). Dar, în realitate, noi nu avem nevoie de succes. Noi avem nevoie de lumina lui Dumnezeu.

Adevărul Său se lasă cercetat – cu rugăciune și atenție. Așadar, rugându-ne unul pentru celălalt, te invit să mi te alături în această călătorie – o călătorie care nu se va încheia odată cu ultimul capitol al cărții, ci a cărei încheiere este făgăduită „la început” cu Dumnezeu.

Dwight K. Nelson
toamna anului 1997,
Pioneer Memorial Church
Andrews University

1. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996), pag. 236.
2. John Polkinghorne, *Serious Talk: Science and Religion in Dialogue* (Valley Forge: Trinity Press International, 1995), pag. 75.
3. Kitty Ferguson, *The Fire in the Equations: Science, Religion, and the Search for God* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1994), pag. 6.
4. Dacă nu este indicat altceva, toate referințele biblice sunt din traducerea Cornilescu. Mai sunt folosite traduceri din King James Version – KJV – și New Revised Standard Version – NRSV – cu mențiunea respectivă.
5. Phillip E. Johnson, *Reason in the Ballance: The Case Against Naturalism in Science, Law and Education* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1995), pag. 109, 110.

Atracția fatală

Scriind, la sfârșitul anului, în Suplimentul literar al ziarului *London Times*, Galen Strawson se plângea cât de greu a fost mileniul acesta pentru „orgoliul uman”, pentru mândria noastră ca specie. În definitiv, nu trebuie decât să ne uităm la ce ne-au adus ultimele câteva secole:

Copernic ne-a scos din centrul universului; Darwin ne-a închis Edenul, arătându-ne că suntem maimuțe, având printre strămoși scorpiile și printre rudenii varza; Freud ne-a adus la cunoștință că nu suntem propriii stăpâni nici măcar în ceea ce privește ideile care ne trec prin minte... [și] genetica modernă ne-a arătat că 98% dintre gene le avem în comun cu cimpanzeii.¹

Ce voia să scoată în evidență Strawson? Că, datorită lui Copernic, lui Darwin, lui Freud și geneticii moderne, statutul nostru de oameni a suferit o serioasă degradare. Și nu numai atât! Poate că, odată, cândva, gândeam că suntem o rasă de ființe speciale. Dar nu mai suntem. Deoarece atunci când „Darwin a închis Edenul”, comentează nemulțumit Strawson, am aflat că „suntem maimuțe, având printre strămoși scorpiile și printre rudenii varza”.

Cu un arbore genealogic ca acesta, cine ne-ar putea acuza că suntem deprimați?

Dar aş vrea să-i pun lui Strawson câteva întrebări: Înseamnă aceasta că noi, oamenii, suntem condamnați să ne ducem zilele în acea ceață deprimantă a insignifianței pe care ne-o dă o venire la existență accidentală? Trebuie să le îngăduim lui Darwin, Freud și Copernic să ne convingă de faptul că nu avem niciun destin și niciun rost? Sunt niște simple ființe omenești în stare să ne distrugă credința în Creație?

În căutarea răspunsurilor, trebuie să pornim de „la început” *a priori*. În caz că nu ești familiarizat cu aceste cuvinte, atunci voi menționa că *a priori* este o veche expresie latină, care înseamnă „din ceea ce a fost dinainte”, iar atunci când o folosim astăzi ea se referă la supoziții pe care le folosim toți astăzi. De fapt, este imposibil să nu avem aceste *a priori*.

De exemplu, atunci când studiezi Declarația de Independență Americană, pornești de la supoziția că principalul ei autor, Thomas Jefferson, a existat în realitate. Nu l-ai întâlnit niciodată în viața ta și nici nu ai cunoscut pe cineva care să-l fi întâlnit personal, dar ai citit despre el și ai citit, de asemenea, documente care au fost transmise din generație în generație, care pretind să ateste că el a fost autorul Declarației de Independență. Ai citit chiar mărturia unor oameni care l-au cunoscut personal în urmă cu câteva secole. În felul acesta, accepți *a priori* că Thomas Jefferson a existat cu adevărat și a scris documentul pe care te pregătești să-l studiezi.

Trebuie să accepți lucrul acesta *a priori* prin credință, pentru că nu ai nicio posibilitate să dovedești personal că Thomas Jefferson a scris

Declarația de Independență sau măcar că a existat vreodată.

Faci o altă supoziție *a priori* ori de câte ori depui bani la o bancă. Accepi, prin credință, că banca îți va depozita banii și că vor fi acolo când vei avea nevoie să îi scoți. Nu ceri nicio dovadă, în afara chitanței de depozit. Pur și simplu accepi „adevărul” *a priori* că banca este o instituție demnă de încredere.

Trăim într-o lume în care supozițiile *a priori* abundă și sunt acceptate la scară largă. Astfel, nu este deloc surprinzător că și dezbateră din-tre creaționism și evoluționism este încărcată de *a priori*. În capitolele care urmează vom examina cu atenție premisele *a priori* care înconjoară teoria evoluționistă a lui Darwin. Dar, mai întâi, să menționăm faptul că și Sfânta Scriptură pornește de la un *a priori* decisiv. De fapt, în Evrei 11 sunt trei astfel de premise:

Premisa unu: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există” (Evrei 11,6 NRSV). În mod clar, Scriptura pornește de la premisa sau de la presupunerea că există un Dumnezeu. Dumnezeu există!

Marele filozof Pascal a tratat cu măiestrie problema acestui *a priori*, în renumita lui analogie cu „The Wager” („Pariul”):

Un lucru este sigur: ori există Dumnezeu, ori nu există; nu există cale de mijloc. Dar către care poziție vom înclina? Gândește-te că dai cu banul și acesta cade fie cu capul în sus, fie cu pajura. Cum ai paria? Rațiunea nu te poate ajuta să ghicești dinainte pe care față va cădea... Dar *trebuie* să pariezi pentru că deja te-ai angajat pe viață, iar a nu paria că

Dumnezeu există înseamnă să pariezi că nu există. Așadar, de care parte te așezi?

Să vedem ce câștigăm și ce pierdem dacă pariem că Dumnezeu există: dacă vei câștiga, vei câștiga totul; dacă vei pierde, nu vei pierde nimic. Așadar, nu ezita: pariază că Dumnezeu există. Pentru că ai de câștigat o infinitate de viață infinit de fericită, iar ceea ce riști este finit. Nu ai de ales. Din moment ce ești obligat să joci, trebuie să renunți să te bazezi pe rațiune, dacă vrei să-ți păstrezi viața, în loc să ți-o riști pentru un câștig care poate să se dovedească, până la urmă, a nu însemna nimic.²

Desigur, Biblia este un apel stăruiitor adresat cititorului de a „paria” prin credință că Dumnezeu există. Faptul că El există este primul *a priori* esențial din Biblie.

Premisa doi: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că-i răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6 NRSV). Scriptura ne cheamă să adăugăm la existența lui Dumnezeu premisa *a priori* că El este o Ființă personală, care ne invită să Îl căutăm și care ne răsplătește dacă facem acest lucru. Nu este un stăpân distant, ci o Persoană care tânjește după o părtășie personală cu noi. Iar atunci când Îl căutăm, declară acest *a priori*, El ne răsplătește căutarea. Iar răsplata aceasta este revelația Sa de Sine în fața minții noastre care Îl caută. Ce Dumnezeu! Dar există și un al treilea *a priori* pe care Biblia ne invită să-l adoptăm.

Premisa trei: „Prin credință înțelegem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”

(Evrei 11,3 NRSV). Scriptura include o a treia premisă pe care trebuie să o adoptăm, înainte de a începe călătoria credinței, și anume „înțelegem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Această Ființă personală care există ca Dumnezeu și care îi răsplătește pe toți aceia care Îl caută este aceeași cu Cel care a creat lumile! Formularea în original, în limba greacă, spune că „veacurile” au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu. *New International Version* traduce astfel acest pasaj: „Prin credință înțelegem că universul s-a format la porunca lui Dumnezeu”. Prin Cuvântul Său El a creat întregul univers. Această premisă este menționată de la Geneza la Apocalipsa.

Așadar, iată-le – clare și simple, și totuși profunde și importante – trei *a priori* ale credinței, esențiale în orice căutare după adevăr între copertele Sfintei Scripturi. Toate cele trei premise sunt prezentate în primul verset din Evrei 11: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Expresia greacă tradusă în acest verset prin „o puternică încredințare” poate fi tradusă și prin „dovadă”, ceea ce înseamnă că, altfel spus, credința este „dovada lucrurilor care nu se văd”.

Dar cum poate credința să „dovedească” ceva? De fapt, chiar face lucrul acesta tot timpul. Majoritatea dintre noi nu am văzut niciodată generatorul care produce electricitatea ce aprinde becurile electrice și face să funcționeze televizoarele, uscătoarele de păr și CD-playerele din casele noastre. Și totuși, de fiecare dată când pornim un astfel de aparat electric, ne înconjurăm cu o dovadă de 220 de volți că, undeva, se află un generator nevăzut care

există cu adevărat. Aș fi de-a dreptul nechibzuit să argumentez împotriva existenței aceluși generator nevăzut, înconjurat fiind de atâtea dovezi că el există cu adevărat!

Astfel stând lucrurile, Evrei 11, capitolul eroilor credinței din Biblie, începe cu răsunătoarea declarație că, prin credință, omul acceptă că ceea ce vede în jur este o amplă dovadă (o evidență incontestabilă) cu privire la adevărul celor trei mari *a priori* – că Dumnezeu există, că este o Ființă personală, care îi răsplătește pe cei care-L caută, și că El este Cel care a creat universul. Nu poți dovedi că aceste *a priori* sunt adevărate mai mult decât putem dovedi existența lui Thomas Jefferson. Dar credința le acceptă veridicitatea, așa cum acceptă realitatea istorică a lui Jefferson.

Dar unii oameni nu vor să accepte nicio *premisă* prin credință – ei aleg să creadă doar atunci când văd. Desigur, este ridicol să adopți și să susții o asemenea poziție! Nu există în lume niciun om de știință credibil care să nu admită că știința în sine este dependentă de o credință *a priori*. Doar că cercetătorii și oamenii de știință nu o numesc credință, ci „ochelarii” sau „filtrele prin care privesc lumea” – premise și supoziții pe care le acceptă fără nicio dovadă. Iată ce scrie Kitty Ferguson, absolventă a Școlii de Muzică Julliard, actualmente autoare de literatură științifică la Cambridge University, în cartea ei *The Fire in the Equations*:

Supozițiile care stau la baza metodei științifice nu pot fi confirmate sau infirmate prin metoda științifică. Dacă [Kurt] Godel (un matematician german care a lansat o teorie cunoscută acum sub numele de Teorema Ca-

racterului Incomplet a lui Godel, prin care a dovedit că există supoziții care pot fi declarate în cadrul sistemelor matematice bazate pe numere întregi, dar nu pot fi dovedite) a avut dreptate, și credința în matematică cere o săritură în gol a credinței... Chiar și în matematică adevărul trece dincolo de capacitatea noastră de a dovedi că este adevărat. Una dintre definițiile date religiei declară că religia este un sistem de gândire care-ți cere să crezi în niște „adevăruri” care nu pot fi dovedite. Dacă aceasta este religia, atunci, conform Teoremei lui Godel, și matematica este o religie. De fapt, matematicianul F. De Susa a remarcat că, din câte se pare, matematica este singura religie care a dovedit că este o religie.³

Să reținem un lucru important: atât știința, cât și religia sunt dependente de credința *a priori*. Să te ferești de cel care îți critică vehement credința susținând că un astfel de „salt în gol” aparține doar religiei! Nu știe ce vorbește! Așadar, dacă metodologia ta de viață este „să crezi înseamnă să vezi”, atunci acționezi pe baza unei imposibilități, a unei iluzii. Pentru că suntem, în mod inevitabil, niște ființe limitate (ca oameni, noi avem un început și vom avea un sfârșit) și nu putem merge personal peste tot, ca să vedem totul, nu avem de ales decât să acceptăm anumite lucruri prin credință, atât în știință, cât și în religie. Viața este prea scurtă ca să dovedim totul.

Și atunci, ce concluzie să tragem din toate acestea? Toți trebuie să începem de undeva – oameni de știință, oameni ai religiei, ateii, agnosticii și credincioșii

deopotrivă – niciunul dintre noi nu vine în această călătorie a vieții cu ceea ce latinii numeau *tabula rasa* – o tăbliță de scris goală, curată. Este absurd să crezi altfel. Atunci când începem să ne gândim la controversa dintre creaționism și evoluționism, există deja informații scrise pe tăblița minții noastre. Pentru creștini, ceea ce scrie pe tăbliță este acel *a priori* pe care ni-l prezintă Sfânta Scriptură. Credința creștină, în formele ei cele mai simple, precum și în cele mai complexe, acceptă existența unui Dumnezeu Creator veșnic, prin care întreaga viață a venit la existență. Iar credința creștină, în expresia ei cea mai fundamentală – și folosesc în mod intenționat această exprimare –, acceptă deopotrivă *validitatea* raportului biblic al Creațiunii și *veridicitatea* istoriei Creațiunii. Noi pornim de la concepția că Biblia este adevărată.

Un bătrân țaran a mărturisit: „Dacă a spus Dumnezeu așa, eu cred.” Oare să fie o astfel de afirmație doar o lozincă fără valoare?

Îmi dau seama că mulți oameni cred că nu există un adevăr obiectiv, dar îi sunt recunoscător lui Philip Johnson, care le dă acestora următoarea replică: „Să susții că nu există un adevăr obiectiv înseamnă să afirmi implicit un adevăr obiectiv, iar aceasta înseamnă să te contrazici singur.”

Toți suntem în căutarea adevărului, dar nu ar trebui să fim prea grăbiți în a desconsidera declarația bătrânului țaran: „Dacă Dumnezeu a spus așa, eu cred.”

Ce spune Dumnezeu despre Creațiune și despre începuturile lumii?

Poate veți răspunde: „Haide, pastore, fi rezonabil. Nu Dumnezeu a spus ceea ce scrie acolo. Cu

siguranță, cuvintele Scripturii nu au fost dictate de Dumnezeu – toți știm că Moise (sau cine o fi scris de fapt Geneza) a fost cel care a scris raportul Creațiunii. Poate că Dumnezeu a inspirat unele gânduri, dar omul a scris povestea. Nu poți s-o iei literal!”

Dacă astfel gândești, îți răspund: „Chiar așa? Moise a inventat povestea ca să ilustreze vreo idee sau vreun gând măreț?” Ce mărturisea bătrânul țăran? „Dacă Dumnezeu a spus așa, eu cred.” În acest caz, să luăm ipoteza ta și să considerăm că istoria Creațiunii nu reprezintă altceva decât reflecțiile unui om pe baza unor gânduri inspirate. Și atunci, ce facem cu porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele” (Exod 20,8.11)? Ce să facem cu porunca a patra? Nu a fost ea scrisă de degetul lui Dumnezeu pe o tablă de piatră? „Ei, acum, pastore, doar nu o crezi și pe asta, nu-i așa? Haide, fii rezonabil, nu o poți lua literal!”

Vezi ce se întâmplă, prietene? Îți dai seama? Odată ce abandonezi declarația bătrânului țăran: „Dacă Dumnezeu a spus așa, eu cred”, pornești pe un drum periculos. Fii atent unde te conduce:

„El nu a creat lumea așa cum descrie primul capitol din Geneza” – raportul biblic este doar un mit simbolic, menit să ilustreze, într-un mod simplu, puterea lui Dumnezeu. Nu-l poți lua literal!

Odată ce accepți ideea aceasta, nu ești departe de următoarea, și fiecare pas conduce la un altul:

„El nu a scris raportul Creațiunii în șase zile pe piatră, cu propriul deget” – aceasta a fost o hiperbolă literară care să înalțe cele zece legi, de

dragul generațiilor care aveau să urmeze. N-o poți lua literal!

„El nu a creat bărbatul și femeia într-o zi, din țărâna pământului și din coasta lui Adam” – aceasta a fost doar o versiune simplificată a dezvoltării evoluționiste și reflectă șovinismul masculin al vremii. N-o poți lua literal!

„Ea nu a dat naștere fiului ei ca fecioară” – lucrul acesta este imposibil. Nu a fost decât o încercare, cât se poate de sinceră, a comunității creștine timpurii de a declara că fiul ei era, într-adevăr, o persoană cu totul specială și un mare lider. N-o poți lua literal!

„Și El nu a înviat din morți și din mormânt” – așa ceva nu este cu putință. Povestea învierii a fost inventată cu grijă ca să simbolizeze că filozofia de viață a lui Isus din Nazaret, cel răstignit și mort, putea aduce renașterea speranței și a curajului pentru mulțimile asuprite șiperate pe care ei încercau să le câștige de partea lor. N-o poți lua literal!

Vezi ce se întâmplă odată ce începi să pui la îndoială validitatea vreunei părți a Bibliei? Unde ne oprim? Când cedează rațiunea umană în fața credinței, ca în fața curții supreme de apel? Și cine trebuie să decidă acest lucru? Oamenii de știință? Filozofii? Teologii? Papa?

În mesajul papei Ioan Paul al II-lea adresat Academiei Pontificale de Științe, pe 22 octombrie 1996, convocate să discute originile vieții, există un număr de declarații care acceptă evoluția ca fiind o explicație rezonabilă cu privire la originea omului. Iată cuvintele lui:

În enciclica lui, *Humani Generis* (1950), predecesorul meu, Pius al XII-lea, a afirmat deja că nu a existat niciun conflict între evolu-

ționism și doctrina credinței despre om și despre menirea lui, cu condiția de a nu pierde din vedere câteva aspecte indiscutabile...

Astăzi, la aproape o jumătate de secol după publicarea enciclicei, noile descoperiri ne-au condus la recunoașterea mai multor ipoteze în ceea ce privește teoria evoluționistă. Este cu adevărat remarcabil faptul că această teorie a fost în mod progresiv acceptată de cercetători, după o serie de descoperiri în diferite domenii ale cunoașterii. Convergența, nici urmărită înapoi, nici contrafăcută, a rezultatelor lucrărilor desfășurate independent este, în sine, un argument important în favoarea acestei teorii.⁵

Lăsați ca organismul uman să evolueze din forme de viață preexistente, spune papa academiei – de fapt, mai devreme în acest text, el afirma că „nu a existat niciun conflict între evoluționism și doctrina credinței despre om” – dar aveți grijă să nu uitați că Dumnezeu a pus în acel corp evoluat un suflet spiritual. El subliniază o declarație făcută de un predecesor de-al său: „Pius al XII-lea a accentuat acest aspect esențial: dacă organismul uman își trage originile din materie vie preexistentă, sufletul spiritual este creat în mod direct de Dumnezeu.” Astfel, Roma spune lumii științei că poți să susții orice teorie, și totuși să fii acceptat în mijlocul ei. Evoluția ne-a dat corpul fizic, dar Dumnezeu, în mod supranatural, a creat sufletul spiritual.

Dar să stăm o clipă și să ne gândim: Cum poți accepta ideea că omul a evoluat din forme de viață inferioare fără să abandonezi raportul biblic cu privire la Creațiune?

Nu poți susține logic o astfel de poziție, pentru că, dacă abandonezi credința în Creațiune pe baza logicii și a științei, cum poți continua să crezi în nașterea Fiului lui Dumnezeu dintr-o fecioară și în învierea Lui din morți? Dacă rămânem de partea logicii, toate miracolele trebuie să fie acceptate sau respinse împreună.

Vedem astfel că cerința de acomodare și de acceptare, pentru aplanarea diferențelor, a reprezentat întotdeauna o atracție fatală. Ceva atractiv? Da. Toți simțim imboldul de a ne ajusta modul de gândire și comportamentul, astfel încât să fim acceptați de ceilalți. Dar lucrul acesta este fatal, deoarece, separată de Sfânta Scriptură, credința moare întotdeauna.

1. *Newsweek*, 30 decembrie 1996; 6 ianuarie 1997, pag. 136.

2. Blaise Pascal, *Penses*, nr. 418, în cartea lui Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved!* Vol. 1 (La Puente, Calif.: Lessons From Heaven, Inc., 1998, pag. 15.

3. Kitty Ferguson, *The Fire in the Equations: Science, Religion and the Search for God* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Pub. Co. 1994), pag. 6.

4. Philip Johnson, *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science, Law and Education* (Downer's Grove: InterVarsity Press, 1995), pag. 116.

5. Ioan Paul al II-lea, „Message to Pontifical Academy of Science on Evolution” în *Origins*, 1996, pag. 350-352.

Călcâiul lui Ahile al Omului din Java

Pe tavanul Capelei Sixtine de la Vatican se află una dintre marile capodopere ale creativității și artei omenești, renumita pictură a lui Michelangelo *Crearea lui Adam*. Cred că degetul lui Dumnezeu și cel al lui Adam, care aproape își ating vârfurile în această pictură, sunt cele mai celebre degete din istorie. Așa cum spunea un critic de artă: „Michelangelo îi folosește ca protagoniști pe om și pe Dumnezeu și îi insuflă fiecăruia calități ale celuilalt, pentru a realiza un impact fizic cu tonuri sublime, rar, dacă nu chiar niciodată, egale!”¹ Este o descriere clasică a aceluia moment de creație, dar această pictură ne oferă o imagine înălțătoare – a omului care se ridică spre Creatorul lui. Teoria evoluției se plasează de partea opusă, sugerându-ne o cu totul altă imagine. În loc să atribuie actul creării noastre unei ființe superioare, evoluționiștii ne cer să ne căutăm originile în formele de viață inferioare.

Se trag oamenii din maimuțe?

Cineva mi-a trimis următorul poem amuzant, care privește aspectul acesta dintr-un alt unghi:

Protestul maimuțelor

Odată o maimuță din evul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A explodat: „Surate, sunt foarte ofensată
Că-n jungla hominidă superevoluată
A apărut o teză, vădit malițioasă,
Că Homo ar descinde din stirpea noastră aleasă...
Eu protestez sălbatic, rănită în mândrie,
Că se propagă-n lume asemenea prostie...

Nu sufăr comparații cu tristul regn uman,
Sunt mulțumită, nene, că-s pur urangutan...
Păi, s-a văzut vreodată la noi atâta ură?
Oare la noi se minte, se junghie, se fură?
Nu veți vedea prin lume, cât timp purta-vom coadă,
Gorile divorțate și prunci lăsați pe stradă...

Noi n-avem drepti în temniți, nici versuri puse-n lanțuri
Nici chefuri după care să ne culcăm prin șanțuri...
I-adevărat că omul a coborât, ca soi,
Dar, bre, fiți rezonabili, n-a coborât din noi.*

Și-atunci, dacă nu ne-am coborât din maimuță,
cum am ajuns aici? Întrebarea aceasta se află la
baza controversii atât de aprinse între darwinism
și teism – între teoria că viața a evoluat dintr-o
străveche scânteie de viață, prin evoluție, și teoria că
viața a ieșit, sub toate formele în care se manifestă,
din mâinile unui Dumnezeu Creator milostiv. Cu
alte cuvinte, ne tragem din maimuțe sau am fost
creați de Dumnezeu?

Evoluționiștii s-ar putea să nu aprecieze simplificarea pe care o sugerează exprimarea dezbaterii în acești termeni. Iar adevărul este că unii dintre ei cred într-un Creator care a stat la originea vieții, dar care, după aceea, a lăsat să funcționeze procesul evoluției, prin care s-a ajuns la starea prezentă. Cred că este important ca noi, creștinii, să respectăm sinceritatea acestor evoluționiști, nu puțini la număr. Nu se câștigă nimic prin banalizarea sau prin ridiculizarea încercărilor lor sincere de a înțelege de unde venim. Desigur, regula de aur este aplicabilă și în această dezbatere atât de încinsă – tratează-i pe ceilalți așa cum ai vrea să fii și tu tratat, cu amabilitate și respect.

Aceasta nu înseamnă că gânditorii creștini nu trebuie să pună sub semnul întrebării și să verifice hotărât orice *a priori*, orice premisă, orice supoziție, și să analizeze cu atenție orice dovadă pe care evoluționiștii o aduc pentru a dovedi că oamenii au evoluat din forme inferioare înrudite cu maimuțele.

Înainte de a trece să ne ocupăm de fosile, să ne oprim încă o dată asupra grandiosului prolog al Sfintei Scripturi, cu metrica lui atât de maiestuos alcătuită: „**La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul**” (Geneza 1,1).

Acestea sunt unele dintre cele mai celebre cuvinte din întreaga Scriptură, cunoscute de atei, de agnostici și de credincioși deopotrivă. Cuvintele din Geneza 1,1 au fost citate fără alte comentarii de un astronaut care, uitându-se prin hubloul navei spațiale în care se afla la mingea terestră, de un albastru-verzui, dantelată cu alb, așa cum se vedea ea de pe orbita din jurul lunii, a repetat cuvânt după cuvânt acest verset, adresându-se centrului Mis-

sion Control din Houston. Aceleași cuvinte, scrise cu litere din metal, sunt încrustate în piatră în piața complexului științei de la Universitatea Andrews, unde lucrez, un memento vizual zilnic al premisei *a priori* și al supoziției de care este călăuzit omul de știință creștin, în cercetarea și în învățătura lui.

Bereshith bara Elohim – așa începe textul ebraic. *Bereshith*, Cartea Începuturilor, „La început”. Grecii au tradus această carte ebraică în limba lor și au ales drept titlu un cuvânt folosit în capitolul 2, versetul 4, *geneseo*, care înseamnă „generare” sau „facere”, intitulând cartea Genesis, de unde vine și titlul în limba română. În orice limbă, raportul acestei Scripturi antice este același: „La început, Dumnezeu a făcut [creat – traducerea KJV] cerurile și pământul” – *Bereshith bara Elohim*.

... Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua întâi. (Geneza 1,2-5)

Potrivit acestui raport, cinci zile mai târziu a avut loc crearea rasei umane:

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.”

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. (Geneza 1,26.27)

Acum, după ce am citit acest raport antic al Creațiunii, să ne îndreptăm atenția către ceea ce îmi place să numesc „Călcăiul lui Ahile al Omului din Java”. Probabil ai auzit despre Omul din Java, Omul din Beijing și Omul din Nebraska. Toți aceștia sunt „oameni preumani” pe care îi vezi adesea în muzee, în enciclopedii și în manuale. Aceste descrieri se bazează pe ideile evoluționiste cu privire la originile noastre.

În realitate, Omul din Java nu a avut niciun călcăi al lui Ahile, sau cel puțin acesta nu a fost găsit niciodată! De fapt, imaginile cu Omul din Java pe care le putem vedea se bazează pe doar cinci fragmente de corp (trei dinți, un os al piciorului și o parte de craniu) descoperite de un medic militar olandez, pe nume Eugene Dubois. În anul 1891, doctorul Dubois a călătorit pe Solo River, până lângă satul Trinil, Java, în Indonezia, cu scopul declarat de a descoperi omul primitiv! Mai întâi a găsit o calotă craniană, pe țărmul râului. După aproape un an a găsit doi molari și un femur uman, la cincisprezece metri depărtare de locul în care găsisese calota craniană. În anul 1898, el a mai descoperit un premolar, fiind convins că și acesta avea legătură cu fragmentele descoperite anterior. În ciuda faptului că erau răspândite pe o suprafață mai întinsă, Dubois a concluzionat că aparțineau aceleiași surse. Din aceste cinci fragmente, el a construit ceea ce mai târziu a numit *Pithecanthropus erectus* (în limba greacă, *maimuța-om în poziție verticală*),

în general cunoscut sub numele de Omul din Java. Evoluționiștii au concluzionat că acesta reprezintă un precursor al omenirii care a trăit cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă.

Fotografii și reconstituiri ale Omului din Java au început să apară în muzee, lăsând „impresia generală, care nu dădea nimic de bănuit, că specimenul fusese absolut intact”.³ Dar întreaga reconstituire se baza pe cinci fragmente, găsite împrăștiate în sedimentele depuse de-a lungul vremii pe malul râului. Dubois a declarat triumfător că descoperirea sa „reprezintă așa-numita formă de tranziție între maimuță și om... precursorul imediat al rasei umane”.⁴

Deoarece, în cea mai mare parte a ei, comunitatea științifică nu i-a aprobat concluziile, timp de treizeci de ani Dubois și-a păstrat fosilele departe de privirile oamenilor de știință. De asemenea, în toată această perioadă, el a păstrat secret faptul că găsise două craniile umane (cunoscute acum sub denumirea de craniile de la Wajdjak), nu departe de acele fragmente și aproximativ la același nivel de excavație.

De ce a păstrat sub tăcere acest lucru? Deoarece, dacă s-ar fi aflat, lucrul acesta ar fi slăbit afirmația lui că cele cinci oase pe care le găsise prima dată aparțineau unei forme intermediare de viață, între om și maimuță. El nu a vrut să țină seama de dovezile contrare – o problemă care a apărut de mai multe ori în studierea rămășițelor umane străvechi. Earnest Albert Hooton, un antropolog evoluționist de la Universitatea Harvard, a scris: „Fosile de oameni neregulate și nepotrivite scopului urmărit au fost aruncate prin depozitele întunecoase ale muzeelor, uitate pe niște rafturi sau chiar distruse.”⁵ Cu

alte cuvinte, Dubois nu a fost singurul care a ascuns sau a ignorat acele evidente care nu se potriveau concluziilor pe care dorea să le tragă.

Înainte de a muri, Dubois s-a răzgândit și a declarat că „maimuța-om în poziție verticală” pe care o descoperise semăna foarte mult cu o maimuță gibbon. În mod surprinzător, la vremea aceea, cea mai mare parte a comunității științifice a adus în centrul atenției publice primele lui declarații, acceptând ideea că acest Om din Java era una dintre verigile lipsă în lanțul evoluției pe care o căutau.

Un caz asemănător a fost cel al Omului din Nebraska, „descoperit” în anul 1922 de Harold Cook și reconstituit pe baza unui singur dinte. Cook a trimis prin poștă acest dinte renumitului paleontolog (specialist în fosile) Henry Fairfield Osborn, director al Muzeului American de Istorie Naturală din New York City. Osborn a fost fascinat de descoperire, a comparat-o cu toate descrierile, mulajele și desenele pe care le-a putut găsi și apoi a consultat alți trei oameni de știință, dintre care doi erau specialiști remarcabili în fosile de primat. După ce au deliberat îndelung, ei au anunțat că aceea era dovada existenței omului primar pe continentul nord-american și și-au publicat descoperirea în revista *American Museum Novitates*, după cum urmează:

Este greu de crezut că un singur dinte ros de apă... poate semnala sosirea primatelor antropoide în America de Nord... Anticipăm nerăbdători o descoperire de acest fel, dar nu eram pregătiți pentru o dovadă atât de convingătoare...!⁶

Totuși, Osborn și colegii săi nu au putut decide dacă proprietarul inițial al aceluși dinte ar fi trebuit clasat ca un om asemănător cu maimuța sau ca o maimuță asemănătoare cu omul. I s-a dat distinsul nume științific de *Hesperopithecus haroldcookii* („Maimuța apuseană a lui Harold Cook”). Publicația londoneză *Daily Illustrate News* a publicat o pagină întreagă pe tema Omului din Nebraska, reconstituindu-i forma exactă, până acolo că avea și niște arcade proeminente și umeri largi – și toate acestea de la un singur dinte!

Dar, vai, doi ani mai târziu, pedestalul construit în jurul Omului din Nebraska, așa cum îl numește Peth, s-a prăbușit! S-a dovedit în cele din urmă că nu era un om; nici măcar o maimuță. Dintele provenea de la fosilele unui *peccary*, un animal sălbatic asemănător cu porcul domestic. Gish scria mai târziu: „Cred că acesta este un caz în care un om de știință a făcut dintr-un porc un om, iar porcul a făcut din omul de știință o maimuță.”⁷

De ce spun aceste lucruri? Ca să ne amuzăm pe seama evoluționiștilor? Nicidecum! Să nu uităm regula de aur. Cu toate acestea, este absolut necesar să împărtășim informații ca acestea pentru a arăta lipsa oricărei dovezi fosile care să susțină concepția că oamenii au evoluat dintr-un strămoș asemănător cu maimuța.

Există schelete fosilizate care, dacă sunt abordate pe baza unor supoziții evoluționiste, pot fi astfel aranjate încât să „reconstituie” un fel de viețuitoare jumătate om - jumătate maimuță. Ceea ce urmează sunt cele mai frecvent folosite exemple legate de evoluția omului.⁸

RAMAPITHECUS – Dinți și bucăți dintr-un maxilar care au fost găsite în India, în anul 1932, și despre

care s-a crezut că ar reprezenta fosilele unui hominid (un fel de creatură subumană, pe linia dezvoltării evolutive care avea să conducă, mai târziu, la om). Cu toate acestea, studiile ulterioare leagă acum aceste fosile de cimpanzeii sau de babuinii care trăiesc și astăzi în Africa.

AUSTRALOPITHECUS – Fosile de tipul acesta au fost descoperite mai întâi în Africa de Sud, de către Dart, în anul 1924, și de către Leakey, în Tanzania, în anul 1959. Studiile ulterioare făcute asupra tuturor fragmentelor disponibile din aceste schelete, de către doi eminenti oameni de știință britanici, Zuckerman și Oxnard, arată că animalele reprezentate nu se aseamănă nici cu omul, nici cu cimpanzeul sau cu gorila, ci constituie o categorie aparte.⁹ Cu toate acestea, dacă am vedea astăzi o astfel de ființă în viață, probabil că nu am ezita s-o numim maimuță.

„Lucy”, a lui Donald Johanson (încadrată tot în categoria *Australopithecus*), a fost descoperită în anul 1973 în Etiopia. Pe baza rămășițelor găsite, reprezentând 40% din totalul scheletului, s-a calculat că individul (o femeie) avea aproximativ o treime din capacitatea cerebrală a oamenilor moderni. S-a susținut că acesta era un hominid biped (mergea pe două picioare), având o vechime de trei milioane și jumătate de ani. Ulterior au fost descoperite rămășițele altor câțiva indivizi. Studiarea acestui material a diminuat convingerea că „Lucy” era cu adevărat bipedă, precum și speranța că aceasta ar fi putut deveni adevărata „verigă lipsă”.

HOMO HABILIS – Descoperit de fiul lui Leakey, Richard, și numit „Craniul 1470”, a fost considerat o formă intermediară între *Australopithecus* și *Homo*

erectus (Omul din Java). Descoperirea recentă a unor fragmente de schelet a arătat că acest specimen se aseamănă cu o maimuță mult mai mult decât se crezuse inițial. Există chiar suspiciuni că *Homo habilis* nu ar fi altceva decât un mozaic construit din fragmente aparținând mai multor specii.

OMUL DE NEANDERTHAL – Timp de mulți ani, imaginile l-au arătat a fi un om primitiv, asemănător unei brute, până când a devenit evident că era un om adevărat, deși aparținând, probabil, unei rase diferite de cele care trăiesc astăzi. Scheletul pe care s-au bazat descrierile originale se pare că a fost deformat de boală. Capacitatea lui craniană era egală cu sau chiar mai mare decât aceea a oamenilor moderni.

OMUL DE CRO-MAGNON a fost aproape un superman. Minunatele lui lucrări de artă pot fi văzute pe pereții peșterilor din sudul Franței și din nordul Spaniei. Nici Omul de Neanderthal și nici cel de Cro-Magnon nu pot fi folosiți ca dovadă a evoluției noastre din maimuțe.

Au fost găsite și alte rămășițe umane străvechi, dar ele sunt fie îndoielnice, fie fragmentare sau lipsite de orice semnificație în ceea ce privește evoluția omului. OMUL PILTDOWN a ocupat timp de mulți ani o poziție importantă pe scara evoluției, în arborile genealogic al omului, până când s-a descoperit că cineva adunase diferite oase, unele recente, altele fosile, unele de maimuțe, altele de om, și le așezase împreună pentru a construi un craniu. Având în vedere evidentele dovezi de înșelăciune, cum a fost posibil ca atât de mulți oameni de știință să se lase păcăliți un timp atât de îndelungat? Episodul acesta este o grăitoare ilustrație cu privire la ochelarii de

cal pe care îi pot așeza niște prejudecăți puternice chiar și pe ochii unor oameni de știință!

Este adevărat că unii dintre acești oameni străvechi au locuit în peșteri, dar este greu de demonstrat existența unor ființe subumane sau a unor oameni primitivi. Oamenii locuiesc în peșteri și astăzi. De fapt, în timp ce discutam într-o seară, la cină, cu soția și cu fiica mea despre cât de slabe sunt argumentele în favoarea existenței unui om al peșterii, Kristin a înviorat discuția cu remarcă: „Dar, tati, omul peșterii este o ființă omenească reală. Doar și Doug Batchelor a trăit într-o peșteră, nu?”¹⁰ Și avea dreptate!

Iată deci marile dovezi fosile care au eșuat în mod jalnic să confirme premisa lui Darwin că undeva, cândva, „veriga lipsă” dintre om și maimuță avea să fie găsită în rândul fosilelor. Și ni s-a spus că există dovezi din abundență!

Și atunci, care este „călcâiul lui Ahile” al Omului din Java, când acesta nu avea, de fapt, niciun călcâi? Este vorba despre „călcâiul lui Ahile” al tuturor scheletelor fosile presupuse a reprezenta o formă de tranziție între om și maimuță pe care tocmai le-am analizat: *Efectiv nu există nicio dovadă fosilă demnă de încredere că ar fi existat vreodată pe acest pământ o formă de viață intermediară între maimuță și om.* Repet: nu a fost găsită încă nicio dovadă fosilă convingătoare care să confirme ipoteza lui Darwin că oamenii au evoluat din maimuțe sau din creaturi asemănătoare acestora.

Și atunci, de unde venim? Unde să căutăm răspunsul? Cuvintele din Geneza 1,26.27 sunt clare. Dar, în caz că tot nu ești pregătit să accepți raportul Creațiunii din Geneza, să căutăm altundeva în

Scriptură. Încă nu ești gata să adopți mărturisirea bătrânului țaran, pe care am amintit-o în primul capitol: „Dacă Dumnezeu a spus așa, eu cred”?

Să vedem ce a avut Isus de spus cu privire la acest subiect:

Unii dintre farisei au venit la El și L-au pus la încercare întrebându-L: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” El le-a răspuns: „Oare n-ați citit că Cel care i-a făcut de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: 'De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup'? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.” (Matei 19,3-6 NRSV)

Să remarcăm că, în declarația de mai sus, Isus a citat direct din Geneza 1,27 și 2,24. El i-a întrebat pe cărturarii vremii: „Oare n-ați citit?” Ce să citească? „N-ați citit în Geneza? N-ați citit istoria Creațiunii? Nu credeți ce scrie acolo? Că Dumnezeu a creat neamul omenesc dintr-un bărbat și o femeie?” În aceeași ocazie, descrisă de data aceasta în Evanghelia după Marcu, Isus declară că oamenii au existat „de la începutul lumii [creației – NRSV]” (Marcu 10,6). În esență, Isus spune: „Știți istoria Creațiunii, acceptați ca și Mine autoritatea raportului Genezei – ce spune acolo?”

Dacă accepti învățăturile Domnului Hristos prezentate în evangheliile lui Matei și Marcu, nu există nicio îndoială cu privire la Creațiune. Dacă nu le accepti, atunci oricum mărturia Scripturii nu înseamnă nimic pentru tine și nu ai de ales decât să accepti raportul fosilelor, în ciuda lipsei unor dovezi în favoarea credibilității lui. Dar, dacă

acceptați relațiile Evangheliei, atunci nu există nicio îndoială că Isus a acceptat ca fiind adevărat raportul Genezei cu privire la Creațiune. Iar dacă Isus a spus așa, eu cred.

Sunt oare prea naiv? Cred că nu! Și dacă I-am pune Lui întrebarea: „Doamne Isuse, noi am evoluat din forme de viață inferioare și din primat?” ce crezi că ne-ar răspunde? Cu siguranță că răspunsul Său ar fi același: „Oare n-ați citit că, de la începutul lumii [creației], Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască? Nu ați citit în cartea Genezei?” Și acum pun eu întrebarea: De ce ne-ar răspunde astăzi altfel decât le-a răspuns cărturarilor și fariseilor din timpul Său?

Poate că Isus Și-ar încheia răspunsul dat nouă în același fel în care l-a încheiat și pe cel dat savanților din vremea Sa: „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.” Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să ne separe de istoria Creațiunii, pentru că orice învățătură, filozofie sau teorie care ne separă de raportul Genezei cu privire la Creațiune ne va separa, în cele din urmă, chiar de Isus, Cel care a predicat istoria Creațiunii „la început”. Oare a fost El un naiv, ca să creadă acea relatare sau ne-a spus adevărul? Nu sunt două posibilități aici. Ceea ce crezi cu privire la Creațiune se reduce, până la urmă, la ceea ce crezi cu privire la Isus.

În ceea ce mă privește, dacă El a spus așa, eu cred!

* Versiune prelucrată de Florin Lăiu

1. Joseph Satin, *The Humanities Handbook*, (New York: Holt Rinehart & Winston, Inc., 1969), pag. 192.

2. Autor necunoscut, poem care mi-a fost prezentat de către prietenul meu Ed Higgins.
3. Eugene Dubois, citat în cartea lui Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved!* (La Puente, California: Lessons from Heaven, Inc., 1988), vol.1, pag. 149.
4. Peth, pag. 149.
5. Earnest A. Hooton, citat în Peth, vol. 1, pag. 151.
6. Henry F. Osborn, citat în Peth, vol.1, pag. 155.
7. Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Say No* (San Diego: Creation-Life Publishers, 1979), pag. 130.
8. Colin Mitchell, *The Case for Creationism* (Alma Park, Anglia: Autumn House Ltd., 1994).
9. Charles E. Oxnard, *Fossils, Teeth and Sex, a New Perspective on Human Evolution* (Seattle: University of Washington Press, 1987), pag. 227.
10. Pastorul Doug Batchelor a ținut recent o serie de întâlniri pe această temă. În tinerețe, înainte de convertirea sa, el a trăit pentru o vreme într-o peșteră.

Cutia neagră a lui Darwin

Este posibil ca ceva atât de simplu precum o cursă de șoareci obișnuită să se dovedească a fi fatală pentru teoria lui Charles Darwin referitoare la originea vieții printr-o evoluție treptată? Aș vrea să încep prin a-l cita pe Darwin. În celebra lui carte *Originea speciilor*, el scrie:

Dacă s-ar putea demonstra că există un complex organic care să nu se fi putut forma prin numeroase modificări succesive și lente, teoria mea ar fi absolut desființată.¹

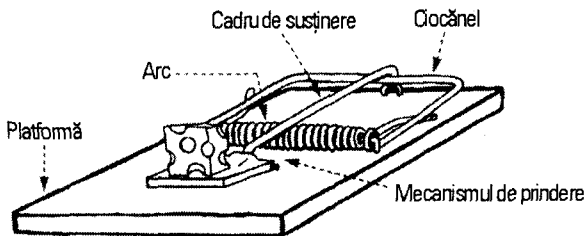
Să fie ceva în legătură cu o simplă cursă de șoareci care să conducă la această desființare absolută a teoriei lui Darwin? Ne vom ocupa imediat de acest lucru, dar mai întâi să ne gândim cât de simplă pare o cursă de șoareci. Dacă te uiți la schița de mai jos, vei observa că o cursă de șoareci este alcătuită din cinci piese: o platformă de lemn, un ciocănel, un arc, un cadru de susținere și un trăgaci sau un mecanism de prindere.

Ce au toate acestea de-a face cu evoluția darwinistă? Să ne îndreptăm acum atenția către noua și importanta carte a lui Michael Behe, *Darwin's*

*Black Box (Cutia neagră a lui Darwin).*² Pentru că, deși este un lucru atât de simplu, cursa de șoareci ilustrează conceptul lui Behe cu privire la „complexitatea ireductibilă”. Iată definiția acestui concept:

Printr-un *complex ireductibil* înțeleg un sistem individual alcătuit din câteva componente de același calibru, care interacționează între ele și care contribuie la funcționarea lui ca întreg și în cazul căruia îndepărtarea oricărei componente face ca sistemul să înceteze efectiv să funcționeze.³

O cursă de șoareci este un bun exemplu în acest sens.

Dacă unei curse de șoareci îi lipsește chiar și o singură componentă din cauza unei greșeli de fabricație, care componentă ar putea lipsi, astfel încât totuși să poți prinde șoareci cu ea? Platforma de lemn? (Nu ai avea cum să fixezi capcana.) Ciocănelul? (Șoarecele ar putea dansa vesel pe bucată de brânză toată noaptea!) Arcul? (Ciocănelul ar sta prea lejer și nu ar funcționa.) Cadrul de susținere sau mecanismul de prindere? (Ți-ai prinde degetul acolo și nu ai prinde șoarecele!)

Ce vreau să spun cu aceasta? Cursa de șoareci este un sistem ireductibil – nu poate funcționa dacă îi lipsește vreuna dintre componente, deoarece „îndepărtarea oricărei componente face ca sistemul să înceteze efectiv să funcționeze”. Sistemul nu va funcționa cu una, două, trei sau patru componente. Trebuie să le aibă pe toate cinci, lucrând împreună. Și nu doar împreună, ci fiind confecționate din materialele potrivite, de formele potrivite și corect amplasate pentru a face posibilă funcționarea.

Ce legătură au toate acestea cu teoria lui Darwin că viața a evoluat treptat, prin selecție naturală, prin schimbări naturale lente care au sporit complexitatea organismelor, pe parcursul a milioane de ani? O legătură absolut fundamentală, deoarece, conform acestei teorii, forța motrice a evoluției este „supraviețuirea celor mai adecvați” sau „selecția naturală”. Fiecare pas mic care conduce la o complexitate sporită a organismelor trebuie să fie ori un pas neutru, ori unul util – astfel încât, în urma lui, organismul respectiv să nu devină mai puțin „adecvat”. Pentru că, dacă este mai puțin „adecvat”, probabil că nu va fi în stare să concureze cu cele care sunt mai „adecvate” și va muri.

Este posibil să ne imaginăm o serie de pași, toți utili, care să conducă la o cursă de șoareci completă? O cursă de șoareci nu poate evolua piesă cu piesă, componentă cu componentă, ci *toate cele cinci componente trebuie să fie prezente deodată, pentru ca dispozitivul să-și împlinească menirea.*

Există în organismele vii funcții vitale care cer toate componentele și care nu se pot forma treptat, printr-o serie de forme intermediare utile, dar mai simple? Într-adevăr există! Behe dă exemple rele-

vante și de necontestat, care demonstrează lacunele teoriei lui Darwin.

Cum? Acest biochimist de la Universitatea Lehigh din Pennsylvania a pornit în cercetarea sa de la întrebarea: Există și în domeniul natural sisteme asemănătoare cu o cursă de șoareci, care să fie complexe ireductibile? Există sisteme care nu este posibil să fi evoluat componentă cu componentă, fiecare dintre acestea folositoare organismului, până când, în cele din urmă, să se fi ajuns la mecanismul complex complet? Dacă răspunsul este Da, atunci funcțiile actuale nu s-ar fi putut dezvolta niciodată și organismul nu ar fi putut evolua.

Înainte de a urmări câteva dintre aceste exemple uluitoare, să analizăm descrierea biblică a Creațiunii divine în Psalmul 33. Am impresia că lucrarea lui Behe confirmă această descriere.

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. El îngrămădește apele mării într-un morman și pune adâncurile în cămări. Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui! Căci El a zis, și s-a făcut; a poruncit, și ce a poruncit a luat ființă. (Psalmul 33,6-9 KJV)

Fiindcă veni vorba, să observăm că acest text descrie întreaga Trinitate ca fiind implicată în lucrarea de Creație. Cuvântul tradus aici prin „suflarea gurii” este *Ruach* și este tradus în Geneza 1,2 prin „Duhul”. „Prin Cuvântul Domnului” – expresia aceasta ne aduce în minte instantaneu mărețul prolog al Evangheliei după Ioan, care se aseamănă în mod extraordinar cu maiestuoasa introducere a Genezei.

La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. (Ioan 1,1-3)

Cine este acest Cuvânt care a creat totul? Versetul 14 spune: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Cuvântul este Hristos înainte de întrupare, care a devenit Isus din Nazaret. Astfel, Psalmul 33 descrie Trinitatea implicată în crearea vieții.

„Căci El a zis” – în limba ebraică este adăugat pronumele de emfază, situându-L pe Dumnezeu mai presus de oricare zeu mistic care ar putea pretinde capacitatea de a crea.

„Și s-a făcut” – literal „a devenit”, din rădăcina ebraică a cuvântului Yahweh (EU SUNT), Numele lui Dumnezeu. El a vorbit și, pur și simplu, toate au început să existe! Pentru a descrie metoda de creație a lui Dumnezeu, teologii din vechime foloseau un cuvânt latin – creația *fiat* – o creație de genul „să se facă”, așa cum este descrisă în versetul 9.

Să ne gândim la ceea ce tocmai am citit! Conform Psalmului 33, care este în perfectă armonie cu raportul primului capitol din Geneza, Dumnezeul Creator a creat în mod instantaneu, prin porunca Sa rostită, sisteme de viață complete. Dumnezeul Trinitar a creat sisteme complexe ireductibile, care au trebuit să fie proiectate, create și puse în funcțiune toate deodată, altfel nu ar fi funcționat. Iată de ce concluzia lui Behe – că există câteva sisteme biologice și moleculare complexe care nu aveau cum să evolueze componentă cu componentă – mi-a stârnit curiozitatea. Acestea au trebuit să fie proiectate și pe deplin formate și așezate la locul lor, pentru ca siste-

mul de viață critic să poată funcționa și organismele să poată supraviețui.

Și acum să ne întoarcem la uluitoarele și relevantele demonstrații ale lui Behe. Recomand insistent cartea lui, care merită să fie citită. El are un dar aparte de a simplifica lucrurile complicate și prezintă dovezi inteligente, care scot în evidență cât de lipsit de logică este să crezi că viața s-a dezvoltat prin evoluție.

Demonstrația 1: Cili

Cili sunt structuri microscopice asemănătoare firelor de păr, care se găsesc pe suprafața anumitor celule. Unele animale unicelulare se deplasează cu ajutorul unuia sau mai multor cili. Celule ciliate căptușesc interiorul plămânilor noștri, iar cili se mișcă la unison, împingând particulele străine spre căile respiratorii superioare, până la gât, de unde pot fi eliminate. Spermatozoidul are un singur cil, lung, cu ajutorul căruia se deplasează către ovul. Cili sunt mici, dar aceasta nu înseamnă și că au o structură simplă. Behe descrie un cil după cum urmează (nu trebuie neapărat să înțelegem aceste amănunte, ci doar să observăm cât de complexă este această structură aparent simplă):

Cilul constă dintr-un mănunchi de fibre învelite într-o membrană. Membrana ciliară (să ne gândim la ea ca la un fel de folie din plastic) este o excrescență a membranei celulare, astfel că interiorul cilului este conectat cu interiorul celulei. Atunci când secționăm cilul transversal și îl examinăm la microscopul electronic, vedem la periferie

nouă structuri de forma unor tije. Tijele sunt numite microtubuli. Atunci când analizăm fotografiile de înaltă calitate făcute acestora, fiecare dintre cei nouă microtubuli apare ca fiind alcătuit din două inele îmbinate între ele. O analiză mai atentă ne descoperă că unul dintre inele este alcătuit din treisprezece fibre individuale. Celălalt inel, legat de primul, este alcătuit din zece fibre... O proteină numită nexină conectează fiecare... microtubul de felul acesta cu cel de lângă el.⁴

Imaginează-ți că ții în mână două bețe de undiță flexibile, cu vârful în sus, chiar în fața ta. Cele două bețe reprezintă doi microtubuli din cadrul cilului. Sunt doar la câțiva centimetri depărtare unul de celălalt și sunt conectate între ele prin ață de undiță, la distanțe egale de la bază până în vârf (aceasta reprezentând fibrele de nexină). Acum, dacă ridici unul dintre bețe în timp ce pe celălalt îl ții fix, vârful ambelor bețe se vor îndoi spre dreapta, dacă ridici bățul din stânga, și spre stânga, dacă ridici bățul din dreapta. Aceasta ilustrează cum se mișcă un cil, atunci când brațele tale slujesc drept „motoare”. Și cilii au nevoie de motoare ca să se poată îndoi, iar acele motoare moleculare minuscule sunt reprezentate de dineină.

Un motor are nevoie de energie – electricitate sau benzină, pentru multe dintre motoarele cu care suntem familiarizați. „Benzina” folosită de motoarele moleculare de dineină este ATP-ul (trifosfatul de adozină). Atunci când ATP-ul activează dineina, unul dintre microtubuli începe să alunece pe lângă celălalt. Fibrele de nexină îl împiedică să alunece prea departe și determină mișcarea verticală care este

convertită apoi într-o mișcare de îndoire. Desigur, toți cei nouă microtubuli trebuie să acționeze în armonie pentru ca cilul să se miște repede și ușor. Behe vede în complexitatea acestei mișcări o dovadă clară că viața nu ar fi putut să evolueze de la sine, fără un proiect și fără un Maestru proiectant care să îl conceapă și să facă astfel încât toate componentele să lucreze împreună atât de ușor.

Este nevoie de toate aceste componente ca să se realizeze o singură funcție: mișcarea ciliară. Așa cum o cursă de șoareci nu funcționează dacă nu are toate componentele, nici mișcarea ciliară nu există în absența microtubulilor, a podurilor de conectare și a motoarelor. De aceea, putem trage concluzia că cilul este un complex ireductibil – o imensă cheie franceză aruncată în presupusa evoluție darwiniană treptată.⁵

Să nu uităm că aceste cuvinte au fost scrise de un om de știință care și-a schimbat poziția în urma dovezilor moleculare și a abandonat teoria că sistemele complexe ireductibile se pot schimba treptat sau pot evolua! Acum, el realizează că aceste sisteme trebuie să fi fost proiectate și puse în funcțiune complete și unitare.

Și toată această structură detaliată nu reprezintă decât o mică parte a unei singure celule! Aceasta este ceea ce Behe numește „cutia neagră a lui Darwin”, deoarece atunci când Darwin era în viață nu a putut să pătrundă secretele profunde ale complexității vieții – tehnologia care permite studiul detaliilor biochimice microscopice încă nu fusese descoperită.

De fapt, Behe evidențiază faptul că cilii prezintă un mare interes pentru oamenii de știință în mai

multe domenii, precum biochimia, biofizica, biologia moleculară și chiar medicina. În ultimele câteva decenii au fost publicate în jur de 10.000 de lucrări de cercetare care tratează, într-un fel sau altul, cilii, dar numai două dintre acestea încearcă să abordeze detaliile evoluției cililor la nivel molecular și la nivel mecanic și sunt în dezacord una cu cealaltă.

Numărul mare de studii științifice care au fost și sunt făcute și faptul că, în ultimele decenii, înțelegerea noastră cu privire la modul în care funcționează un cil a crescut foarte mult i-au determinat pe mulți oameni să presupună că, deși ei nu știu cum a evoluat cilul, cineva trebuie să știe. Dar o consultare a literaturii de specialitate dovedește că acești oameni greșesc. Nimeni nu știe.⁶

Și ca să ne minunăm și mai mult, unele bacterii au o structură asemănătoare cu un bici (flagel), care se poate roti. Flagelul acționează asemenea unei elici de avion, în timp ce cilul acționează ca o vâslă. Din punct de vedere structural, flagelii sunt la fel de complecși ca cilii. Și ei sunt sisteme complexe ireductibile, realitate care ne ridică o altă întrebare: Chiar dacă evoluția oarbă, aleatorie, a fost în stare să construiască, în cele din urmă, un astfel de microorganism (cilul sau flagelul), de ce s-a mai deranjat să facă un alt sistem complex, cu totul diferit, când putea să se mulțumească foarte bine cu primul?

Demonstrația 2: Ochiul

Ochiul este un complex ireductibil clasic, așa cum a încercat Darwin să explice. În loc să prezinte o serie de pași care să conducă, în cele din urmă, de

la un ochi foarte simplu la ochiul uman complex, el a vorbit despre ochii diferitelor animale și a sugerat că selecția naturală a putut să conducă la schimbări treptate, de la ochiul unicelular fotosensibil al unor animale, precum meduza, la gruparea concavă a celulelor fotosensibile din ochiul stelelor de mare, apoi la mingea de celule cu o lentilă brută din ochiul melcilor și, în final, la minunatul, la uluitorul ochi al păsărilor și al omului.

În concepția lui Darwin, evoluția nu putea să construiască un organ complex doar dintr-un singur pas sau din câțiva pași; invenții radicale, precum ochiul, aveau nevoie de generații întregi de organisme care să acumuleze lent schimbările favorabile într-un proces treptat. El și-a dat seama că, dacă într-o singură generație, un organ atât de complex precum ochiul ar apărea dintr-odată, lucrul acesta ar însemna o minune. Din nefericire, dezvoltarea treptată a ochiului uman era în mod evident imposibilă, din moment ce numeroasele lui trăsături atât de complicate, de rafinate, par să fie interdependente. Cumva, pentru ca evoluția să fie credibilă, Darwin trebuia să convingă publicul că organele complexe se puteau forma într-un proces pas cu pas.

Și reușit cu brio.

Folosind raționamente precum acesta, Darwin i-a convins pe mulți dintre cititorii lui că un parcurs evolutiv poate conduce de la o zonă fotosensibilă infimă până la ochiul sofisticat, asemenea unei camere foto, al omului. Dar cum a început să se formeze imaginea, funcția complexă a vederii, rămâne o întrebare fără răspuns. Darwin a convins o

mare parte a lumii că ochiul modern a evoluat treptat dintr-o structură mai simplă, dar el nici măcar nu a încercat să explice de unde se pornise, care fusese forma inițială – acea pată fotosensibilă relativ simplă. Dimpotrivă, Darwin nici nu a luat în considerare chestiunea formei primare din care ar fi evoluat ochiul: Modul în care un nerv devine sensibil la lumină nu ne preocupă mai mult decât cel în care a apărut viața.⁷

Acum, că ne putem uita în cutia neagră pe care ne-a deschis-o biochimia, ce ne descoperă ea? Iată mai jos o versiune simplificată a detaliilor prezentate în cartea lui Behe. (Precizez din nou că nu trebuie să ne îngrijorăm dacă toate acestea par prea complexe pentru a le înțelege cu adevărat. Trebuie să înțelegem doar că este prea complex ca să apară din întâmplare.”

Lumina ajunge la retină și reacționează cu o moleculă retiniană care își schimbă imediat forma. Această schimbare de formă face ca proteina numită rodopsină, de care această moleculă este strâns atașată, să-și schimbe și ea forma. Schimbarea de formă a rodopsinei o face să fie atrasă către o a doua proteină, numită transducină. Când se întâmplă acest lucru, transducina eliberează o mică moleculă și acceptă în locul ei o alta, foarte puțin diferită. Proteina numită transducină se leagă acum de o a treia proteină, fosfodiesteraza, care are proprietatea de a elimina o a treia moleculă, care reduce numărul de ioni pozitivi de sodiu. Dezechilibrul rezultat între ionii de sodiu pozitivi și cei negativi aflați la interiorul și la exteriorul membranei celulare determină apariția unei sarcini electrice care se transmite de-a

lungul nervului optic și ajunge să fie interpretată de creier ca imagine.

Dar ceea ce se întâmplă în creier pentru a produce apoi imaginea este o cu totul altă minune, de o complexitate pe care nu o putem aborda aici!

Acum, că și cutia neagră a vederii a fost deschisă, nu mai este suficient, pentru o explicație evoluționistă a acestei capacități, să luăm în considerare doar structurile *anatomice* ale ochilor, așa cum a făcut Darwin în secolul al XIX-lea (și așa cum promotorii evoluționismului continuă să facă și astăzi). Fiecare dintre pașii și structurile anatomice pe care Darwin le credea atât de simple implică în realitate procese biochimice uimitor de complicate, care nu pot fi mușamalizate folosindu-ne de retorică. Țopăielile lui Darwin din stadiu în stadiu se dovedesc a fi, în multe cazuri, salturi uriașe între mecanisme sofisticate – distanțe pentru care ai avea nevoie de un elicopter, ca să le parcurgi.⁸

Demonstrația 3: Gândacul bombardier

Behe așază pe ecran o altă demonstrație, una dintre preferatele creaționiștilor. Chiar și eu am auzit-o, cu mult înainte de a-l citi pe Behe. Este vorba despre un gândac negru, nu prea atrăgător, lung de vreun centimetru și ceva. Cu toate acestea, iese în evidență prin mijloacele lui de apărare neobișnuite. Printr-un orificiu pe care îl are în spate, el este capabil să-și împrăște dușmanii cu un acid arzător. Cum este posibil să țină acel acid arzător în corpul lui, fără ca acesta să-i facă vreun rău? Răspunsul este că acest

gândac folosește o reacție chimică: acidul fierbinte este produs doar în momentul în care creatura își elimină lichidul urât mirositor. Pe scurt, procesul se desfășoară astfel:

Două substanțe chimice, perhidrolul (apa oxigenată) și hidrochinona, sunt secretate de niște glande speciale din abdomen și depozitate împreună, într-o veziculă colectoare. Atunci când se amestecă una cu cealaltă, aceste două substanțe chimice sunt capabile să producă o reacție explozivă, dar aceasta doar sub influența unei enzime speciale, care are rolul de catalizator. Fără acest catalizator, reacția dintre perhidrol și hidrochinonă este prea lentă ca să realizeze efectul de care are nevoie gândacul.

Atunci când se apropie un pericol, gândacul eliberează într-o cameră de explozii amestecul care a fost depozitat în vezicula colectoare. În același timp, catalizatorul țâșnește și el în camera de explozii, pulverizat de glandele din jur.

Din punct de vedere chimic, lucrurile devin foarte interesante. Perhidrolul se descompune rapid în apă obișnuită și oxigen... Oxigenul reacționează cu hidrochinona și produce mai multă apă și o substanță chimică foarte iritantă, numită chinonă. Aceste reacții eliberează o mare cantitate de căldură. Temperatura soluției crește până la punctul de fierbere; de fapt, o parte din ea se vaporizează, formând un abur. Acest abur, împreună cu oxigenul, care este un gaz, exercită o presiune puternică asupra pereților camerei de explozii. Cum sfincterul este închis, un canal care conduce afară din corpul gândacului reprezintă singura ieșire pentru amestecul fierbinte. Mușchii din jurul

canalului conduc jetul de abur către sursa de pericol. Rezultatul este acela că dușmanul gândacului este împrôșcat cu soluția aceea fierbinte de chinonă toxică.⁹

Creționiștii nu au fost întotdeauna atenți cum au folosit această ilustrație. În cartea sa *The Blind Watchmaker*, o carte importantă în apărarea evoluției, Richard Dawkins, de la Universitatea Oxford, îi ironizează pe creționiști făcând ca evoluția acestei capacități a gândacului bombardier să pară o probabilitate rezonabilă, arătând că atât perogenul, cât și unele chinone sunt folosite în chimia organismului pentru alte scopuri.¹⁰ Gândacul bombardier folosește, pentru a se apăra, ceea ce avea deja la dispoziție.

Explicația lui Dawkins cu privire la evoluția sistemelor se bazează pe faptul că elementele sistemului „s-a întâmplat să se afle prin preajmă”. Astfel, evoluția a putut fi *posibilă*. Dar Dawkins nu a explicat cum s-a ajuns ca perhidrolul și chinonele să fie secretate împreună, într-o concentrație mare și în același compartiment, care, la rândul său, este conectat, printr-un tub prevăzut cu un sfincter, cu un al doilea compartiment, care conține tocmai enzimele necesare pentru producerea unei reacții rapide între cele două substanțe chimice.¹¹

Să spunem că acest complex mecanism de apărare al gândacului bombardier a apărut pentru că substanțele necesare se găseau deja în altă parte a corpului lui este ca și când am spune că un automobil poate lua naștere într-un parc de dezmembrări

auto doar pentru că toate piesele necesare pot fi găsite undeva în preajmă. Adevărul este că acest mic animal are un mecanism de tipul unui sistem complex ireductibil, care nu poate funcționa dacă nu sunt prezente câteva substanțe și structuri, în configurația potrivită și la momentul potrivit.

Demonstrația 4: Coagularea sângelui

Unul dintre cele mai complicate sisteme din corpul unui animal este procesul de coagulare a sângelui. De multe ori nici nu acordăm atenție unei mici zgârieturi sau tăieturi care încetează foarte repede să sângereze. Nu suntem conștienți de miracolul mecanismului care face ca sângerarea să se oprească. Atunci când ne oprim puțin să ne gândim la el, recunoaștem că, pentru ca acest sistem să funcționeze fără să dăuneze întregului corp, trebuie să se îndeplinească anumite condiții: (1) Trebuie să se formeze un cheag de sânge care să împiedice sângele să curgă în afară. (2) Cheagul trebuie să se formeze la locul potrivit, altfel ar putea bloca trecerea sângelui către zonele critice. (3) Trebuie să se formeze la timpul potrivit. (4) Cheagul trebuie să fie suficient de puternic și de bine ancorat încât să reziste forței unui sistem aflat sub presiune.

Behe compară sistemul de coagulare a sângelui cu o cascadă, cu un șir de piese de domino aflate în cădere, cu o serie de evenimente care conduc către un rezultat dorit. Complexitatea aceasta implică denumiri precum fibrinogen, trombină, accelerină, proaccelerină, sedimente de glutamat, kalicreină. Ca nespecialiști, nu trebuie să cunoaștem toți acești termeni, dar cunoașterea complexității procesului

de coagulare ne poate ajuta să realizăm că un astfel de lucru este o dovadă în sine că a fost creat înadins, și nu a apărut din întâmplare.

Atunci când un animal suferă o tăietură, o proteină numită factorul Hageman aderă la suprafața celulelor aflate imediat în vecinătatea răni. Factorul Hageman inactiv este apoi scindat de o proteină numită HMK, pentru a forma factorul Hageman activ. Imediat, factorul Hageman activ transformă o altă proteină, numită prekalicreină, în forma ei activă, kalicreina. Kalicreina ajută HMK să grăbească transformarea unei cantități mai mari de factor Hageman în forma lui activă. Apoi, factorul Hageman activat și HMK, împreună, transformă o nouă proteină, numită PTA, în forma ei activă. La rândul ei, PTA în forma activă, împreună cu forma activă a unei alte proteine... numite convertină, transformă o proteină, numită factorul Christmas, în forma ei activă. În cele din urmă, factorul Christmas activat, împreună cu un factor antihemofilic (care, la rândul lui, este activat de trombină într-un mod similar celui în care este transformată proaccelerina) schimbă factorul Stuart în forma lui activă.¹²

Dacă ai reușit să urmărești până la capăt și să și înțelegi explicația de mai sus, probabil că ești un specialist în hematologie! Eu am inclus acest paragraf doar pentru a te convinge de complexitatea acestui sistem. Și este descrierea doar a unei părți a sistemului!

După ce sângerarea a fost oprită, începe vindecarea. Creșterea de noi celule este la fel de strict

controlată. Trebuie să se producă tipul sau tipurile potrivite de celule și numărul exact de care este nevoie din fiecare tip, iar celulele trebuie să se unească între ele pentru a produce un țesut de aceeași formă cu cea cerută de locul unde există tăietura sau rana.

Așadar, pe baza acestor dovezi biochimice, care este concluzia inevitabilă la care a ajuns Behe? El îl invită pe cititor:

Imaginează-ți o încăpere în care zace, întins pe jos, un cadavru zdrobit, turtit precum o clătită. O duzină de detectivi se târăsc în jurul lui, examinând podeaua cu lupa, în căutarea oricărei urme care să-i conducă la identitatea făptașului. În mijlocul încăperii, chiar lângă cadavru, se află un mare elefant cenușiu...

Există un elefant și în încăperea plină de oameni de știință care încearcă să explice cum s-a dezvoltat viața. Elefantul poartă o etichetă pe care scrie „proiect inteligent”. Pentru cineva care nu se simte obligat să-și restrângă cercetarea la cauze neinteligente, concluzia mai mult decât evidentă este că toate sistemele biochimice au fost proiectate în mod inteligent. Ele nu au apărut datorită legilor naturii, nici din întâmplare sau din necesitate, ci pentru că au fost plănuite, proiectate. Proiectantul a știut cum aveau să arate aceste sisteme atunci când aveau să fie complete și a parcurs pașii necesari pentru a le realiza. Viața pe pământ, la nivelul ei fundamental și în componentele ei de bază, este produsul unei activități inteligente...

În fața imensei complexități pe care biochimia modernă a descoperit-o în interiorul

celulei vii, comunitatea științifică este paralizată. Nimeni de la Universitatea Harvard, nimeni de la Institutul Național de Sănătate (al SUA – nt. trad), niciun membru al Academiei Naționale de Științe (a SUA – nt. trad), niciun laureat al premiului Nobel – absolut nimeni nu poate da o explicație detaliată a modului în care s-ar fi putut dezvolta, după modelul darwinian, cilul, ochiul, coagularea sângelui sau oricare alt proces biochimic complex. Și totuși existăm. Plante și animale, existăm. Sistemele complexe există. Toți am ajuns aici cumva: dacă nu după modelul darwinian, atunci cum?¹³

Iată pledoaria lui Behe în favoarea unui proiectant inteligent al vieții – nementionat pe nume și necăutat înapoi, dar, asemenea elefantului din ilustrație, mult prea evident ca să fie trecut cu vederea. Din spirit de obiectivitate față de Behe, trebuie să subliniem că el nu susține credința într-un Dumnezeu Creator, ci doar sugerează că un proiectant inteligent a proiectat o celulă completă, a umplut-o cu coduri ADN și a așezat-o, cu toate sistemele necesare pentru a se reproduce, la începutul călătoriei evolutive. Cu toate acestea, ideea de bază rămâne: un proiectant inteligent, nu mai puțin complex decât obiectul proiectat, a trebuit să inițieze, la început, sistemele complexe ireductibile.

Cum ar trebui să răspundă cugetătorii creștini în fața acestor concluzii biochimice? Eu pot răspunde doar în dreptul meu: mintea și inima mea s-au înfiorat în fața informațiilor din cartea lui Behe. Ca un creaționist care crede că viața există pe acest pământ de puțină vreme, dau deoparte convingerea

lui *a priori* că evoluția formelor de viață a durat miliarde de ani. Dar strălucita lui demonstrație în susținerea existenței unui proiect inteligent la nivelul molecular al vieții m-a mulțumit pe deplin. În spatele tuturor acestora eu Îl văd pe marele EU SUNT. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1,1). „Căci El a zis, și s-a făcut; a poruncit, și ce a poruncit a luat ființă” (Psalmul 33,9 KJV). Sistemele complexe ireductibile nu ar fi putut niciodată să apară prin evoluție sau din întâmplare. Un Maestru Arhitect le-a adus la existență prin Cuvântul Său.

Putem corela credința noastră bazată pe Biblie cu aceste informații științifice? Sigur că putem! Ai fi surprins să afli că Biblia a prezis acest fel de dovezi incontestabile cu 2.000 de ani în urmă? Strălucitul cugetător creștin numit Pavel a scris că tu și cu mine avem toate dovezile necesare pentru a ajunge la concluzia că există un proiect inteligent și că, în spatele lui, se află un proiectant inteligent numit Creator.

Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. (Romani 1,19.20)

Să respingem dovezile copleșitoare care ne sunt date, de la moleculă până la galaxiile imense, înseamnă să-L respingem chiar pe Acela care îi invită pe oameni să Îl caute, așa cum am văzut în capitolul 1: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există și că-i răsplătește pe cei

ce-L caută” (Evrei 11,6 NRSV). Nu mă voi putea „dezvinovăți” (Romani 1,20) în niciun fel dacă, după ce văd dovezile pe care Behe și ceilalți le prezintă din organismele vii, voi respinge credința într-un Creator.

Eu cred că, probabil neintenționat, cartea *Darwin's Black Box (Cutia neagră a lui Darwin)* confirmă, susține și apără credința creștină în creația *fiat* (prin cuvânt) a unui Creator divin.

Pornind de la aceasta, pot spune cu toată încrederea: Tinere creștin, *nu renunța la credință. Rațiunea nu-ți cere acest lucru.* Tu, care ești mai vechi în credință, *nu-ți abandona Biblia.* Tu, care ești sceptic, *te rog să reconsideri dovezile.* Lama ascuțită a dovezilor științifice în legătură cu un plan inteligent declară că o credință *a priori* în Creatorul nostru este puternic susținută.

Dacă Dumnezeu a putut să proiecteze și să realizeze infinita complexitate a sistemelor moleculare din corpul tău, oare nu poate El proiecta și infinitele detalii ale forțelor vieții care sunt în jurul tău? Poate simți că viața ta este chiar acum ireducibil de complexă. Atât de complexă, atât de haotică, încât nu vezi niciun plan logic în ea, niciun rost înalt în toată durerea, suferința și singurătatea, în toată nesiguranța și zădărnicia pe care le simți astăzi. Poate simți că viața ta este pe punctul de a eșua. Dacă ar fi Cineva, undeva, care să țină totul sub control! Cineva care să rostească un cuvânt și să aducă înapoi ordinea, sensul, speranța și viața în haosul care te înconjoară. Cineva care să poată lua toate acele piese împrăștiate și zdrobite și, cu un cuvânt, să-ți refacă inima. Ei bine, acest Cineva *există*. Unui tânăr paralic, măcinat de vinovăție, Isus i-a spus

un cuvânt: „Fiule, păcatele îți sunt iertate” (Marcu 2,5). Unei femei zdrobite, măcinate de boala ei fără speranță, Isus i-a spus un cuvânt: „Fiică, credința ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta” (Marcu 5,34). El a rostit un cuvânt care l-a făcut pe tânărul paralytic să se simtă strâns la piept cu căldură. El a rostit un cuvânt care i-a adus alinare femeii bolnave. El i-a re-creat pe amândoi, de la început. „Căci El a zis, și s-a făcut; a poruncit, și ce a poruncit a luat ființă” (Psalmul 33,9 KJV).

Să nu uităm că latinii o numeau creație *fiat*. Creație prin puterea Cuvântului Său. Dar ei mai aveau o expresie pentru creația Lui: *ex nihilo* („din nimic”). Pentru că aceasta a făcut Creatorul la început. Din nimic, El a creat ceva minunat.

Și o veste extraordinară: El poate și astăzi să facă acest lucru! Datorită crucii de pe Calvar, același Creator poate să pună la lucru chiar acum, prin Cuvânt, aceeași energie creatoare, în haosul din viața ta.

Martin Luther a spus cândva: „Dumnezeu a creat lumea din nimic. Atâta timp cât încă nu ai ajuns să te vezi un nimic, Dumnezeu nu poate să facă ceva din tine”¹⁴. Poate că este timpul să ne recunoaștem nimicnicia și să-L rugăm pe Dumnezeu să facă ceva frumos din nimicul pe care i-L încredințăm.

1. Charles Darwin, *The Origin of the Species*, (New York: Mentor Books, 1958), pag. 171.

2. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996).

3. Idem, pag. 39.

4. Idem, pag. 59, 62.

5. Idem, pag. 65.
6. Idem, pag. 69.
7. Idem, pag. 16, 18.
8. Idem, pag. 22.
9. Idem, pag. 31, 32.
10. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* (London: W. W. Norton, 1985), pag. 86, 87.
11. Behe, pag. 34.
12. Idem, pag. 84.
13. Idem, pag. 187, 192, 193.
14. Martin Luther citat în lucrarea lui Helmut Thielicke, *How the World Began* (Philadelphia: Fortress Press, 1961), pag. 25.

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu?

Ai fi surprins dacă ar exista un Big Bang inclus în primele cuvinte ale Bibliei: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”? Încă din anii 1920, astronomul american Edwin Hubble (telescopul montat pe satelit îi poartă numele) a făcut ceea ce un scriitor descrie ca fiind „una dintre cele mai revoluționare descoperiri ale secolului”.¹ După multe luni de observare minuțioasă și plictisitoare a cerului în timpul nopții, Hubble a ajuns la concluzia că universul se extinde. Galaxiile îndepărtate se distanțează continuu de noi și unele de altele.

Vorbind despre aceste galaxii, pe baza unor rapoarte primite de la întrunirea anuală a Societății Americane de Astronomie, ținută la San Antonio, *New York Times* a publicat recent un articol cu titlul „Dintr-odată, universul câștigă încă 40 de miliarde de galaxii”. Acum, astronomii au ajuns la concluzia că, în loc de 10 miliarde de galaxii, în universul nostru există, de fapt, 50 de miliarde de galaxii!

În galaxia noastră, Calea Lactee, soarele nostru nu este decât una dintre cele 50-100 de miliarde de stele. Acum oamenii de știință spun că în univers există 50 de miliarde de galaxii!

Hubble a descoperit că galaxiile se îndepărtează unele de altele. Dă-mi voie să ilustrez descoperirea lui cu ajutorul unui balon. Dacă semnezi cu un marker câteva miliarde de puncte pe un balon, știi ce se întâmplă cu punctele atunci când umfli balonul. Cu cât balonul devine mai mare, cu atât punctele se îndepărtează mai mult. Descoperirea revoluționară a lui Hubble a fost aceea că universul nostru se extinde, deoarece măsurătorile lui arătau că tot mai mult galaxiile îndepărtate se îndepărtau una de alta și de noi.

Kitty Ferguson, o muziciană de la Julliard care s-a întors la Cambridge ca autoare de literatură științifică, explică astfel această teorie:

Dacă lucrul acesta este adevărat, și nimeni nu-l contestă serios astăzi, atunci, dacă ceva nu s-a schimbat dramatic în trecut, galaxiile au fost mult mai apropiate unele de celelalte. De aici rezultă că, la un moment dat în trecutul îndepărtat, tot ceea ce reprezintă universul acum s-a aflat exact în același loc. Toată această masă imensă și toată această uriașă energie au fost conținute într-un singur punct, infinit de dens.²

Intră acum în scenă celebrul astrofizician englez Stephen Hawking, autorul bestsellerului *A Brief History of Time (O scurtă istorie a timpului)*. În disertația lui de doctorat, la Universitatea Cambridge, în anul 1965, Hawking s-a concentrat asupra ideii relativ noi a „găurilor negre” – acele stele

masive care își consumă tot combustibilul nuclear propriu și se prăbușesc în interiorul lor, sub efectul propriei forțe de gravitație. Se spune că se strivesc singure într-un punct de o densitate infinită și de o curbă spațiu-timp infinită, din care nu poate scăpa niciun pic de lumină.

Este o teorie uluitoare, cu privire la care oamenii de știință sunt acum convinși că este adevărată. Ei numesc acel punct de prăbușire de densitate infinită punct singular. Hawking a preluat acest studiu și teoria lui Hubble cu privire la expansiunea universului și a început să traseze drumul înapoi, începând de la starea noastră actuală. El a ajuns la concluzia că, dacă ne-am întoarce în timp suficient de mult, universul s-ar concentra într-un punct singular de tipul unei găuri negre. În jurul anului 1970, el a sugerat că întregul univers trebuie să fi început într-un astfel de punct de o densitate infinită!

Iată cum explică autoarea de literatură științifică Ferguson teoria Big Bang:

Tot ceea ce avea să fie materia/energia universului pe care am putea fi în stare să-l observăm în cele din urmă a fost concentrat într-un punct de o densitate infinită. Acum zece-douăzeci de miliarde de ani (așa cum este măsurat „timpul” în sistemul de coordonate spațiu-timp care avea să urmeze), acest punct a „explodat”. Acesta a fost ceea ce numim Big Bang. Să ne imaginăm căldura infinită a celui „timp zero” al creației este la fel de imposibil cum ar fi să ne imaginăm acel punct de densitate infinită. Să ne imaginăm lumina acestuia este o încercare la fel de zadarnică,

deoarece lumina, așa cum o vedem noi, nu exista. După un timp, în univers a început să domine materia, și nu radiația. Universul s-a extins și s-a răcit suficient pentru ca electronii și nucleele să formeze atomi stabili. Materia a putut să înceapă acel proces care, în cele din urmă, avea să conducă la stele, galaxii și planete. După o perioadă cuprinsă între zece și douăzeci de miliarde de ani de la acest început, avem universul pe care îl cunoaștem astăzi.³

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu? Sunt unii care cred că teoria Big Bang dovedește existența lui Dumnezeu și susține, de fapt, raportul biblic al Creațiunii – că a trebuit ca Cineva să creeze acel punct singular inițial. „La început”, ca să cităm din nou cuvintele Scripturii, „Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.

Ca rezultat al teoriei Big Bang a „punctului singular”, unii citesc acum Geneza 1,1 astfel:

La început, Dumnezeu a creat tot ce avea să devină mai târziu ceea ce astăzi numim Cerurile și Pământul, precum și legile care să conducă spre acel rezultat; și Dumnezeu a făcut ca totul să înceapă să se întâmple.⁴

Este posibil un Big Bang fără Dumnezeu? Unii poate ar spune că da. Dar raportul biblic al Creațiunii nu ar fi contrazis prin aceasta! Totuși, dacă, pe lângă teoria Big Bang, cineva ar ajunge la concluzia că Dumnezeu a inițiat viața în acest univers în același fel (energia și materia explodând în existență și radiind dintr-un punct singular), că dintr-un punct singular Dumnezeu a creat o formă de viață microscopică și

apoi a lăsat-o singură ca să se dezvolte prin evoluție sau că un Dumnezeu Creator a creat, într-adevăr, tipurile majore de organisme, dar a întins acest proces de-a lungul a mii sau milioane de ani, acea persoană ar avea parte de o mare și fundamentală dezamăgire. Scriptura nu susține prin nimic o teorie a creării divine a vieții într-un răstimp de milioane de ani. Eu nu găsesc nicio susținere biblică pentru teoriile care sunt cunoscute astăzi sub numele de Evoluție teistă sau Creație progresivă.

Acestea sunt niște teorii ingenioase, pentru că încearcă să îmbine ideile lui Charles Darwin din *Originea Speciilor* cu raportul Creațiunii lui Dumnezeu din *Geneza*. Cu alte cuvinte, aceste teorii declară că Dumnezeu este Creatorul vieții, dar că marea varietate de forme de viață nu este rezultatul creației *fiat* (prin cuvânt), ci al evoluției lente, de-a lungul a miliarde de ani; sau că Dumnezeu Și-a întins acțiunile creatoare pe parcursul unor lungi ere geologice. Evoluționiștii teiști sunt dispuși chiar să accepte un Dumnezeu care a supravegheat cu grijă procesul evoluției de-a lungul miliardelor de ani, protejând celulele aflate în dezvoltare și chiar conducându-le spre cicluri productive de selecție naturală. Aceia care susțin creația progresivă sunt dispuși să accepte că au existat șase zile literale ale Creațiunii, dar așază între acestea ere întregi. Dar nici evoluționiștii teiști, nici creaționiștii evoluționiști nu sunt dispuși să accepte realitatea istorică și veridicitatea literală a capitolelor 1 și 2 din *Geneza*. Aceste capitole, ne spun ei, nu trebuie să fie luate literal, ci mai degrabă ca niște parabole sau povești care învață adevăruri esențiale, dar care nu descriu evenimente reale. Evoluționiștii teiști

cred că Biblia ne spune *Cine* a creat, dar evoluția lui Darwin ne spune *cum* a creat El.

Au fost făcute cele mai sincere eforturi pentru a îmbina dovezile științifice, așa cum sunt ele interpretate de filozofia naturalistă, cu Creațiunea *fiat*, așa cum este ea prezentată în relatarea Genezei. Dar, așa cum se întâmplă adesea, cei care se străduiesc să accepte ambele lumi sfârșesc prin a le respinge pe amândouă.

Să ne întoarcem acum la lumea biblică a raportului Creațiunii din Geneza 1. Voi fi cel dintâi în a mărturisi că nu pot dovedi faptul că teoria biblică a originilor este adevărată. Niciunul dintre noi nu a fost acolo „la început” – nici Moise, cel care a scris Geneza (carte care este, cu adevărat, o scurtă istorie a timpului), nici Stephen Hawking, cel care a scris cartea *A Brief History of Time (O scurtă istorie a timpului)*, nici tu, nici eu, nici nimeni altcineva. Doar Dumnezeu a fost acolo „la început”. De aceea, doar Dumnezeu (și, evident, acum mă bazez pe punctul de vedere creaționist *a priori* al Bibliei) cunoaște adevărul cu privire la ce s-a întâmplat cu adevărat „la început”. În loc să prezint o teorie a originilor, vreau să analizăm împreună aceste teorii ușor de combătut, cea a evoluției teiste și cea a creației progresive, din perspectiva unor dovezi biblice zdrobitoare.

Dar, înainte de a examina dovezile biblice, trebuie să menționăm un lucru important: Dumnezeu nu a scris Geneza! Nici nu a intenționat ca Moise să o scrie ca pe o carte științifică. Aceasta nu înseamnă că Geneza nu este corectă din punct de vedere științific, ci că nu a fost menită să fie un text științific. Prin urmare, pentru cugetătorii și pentru

savanții creștini, raportul biblic al Creațiunii este chinuitor de scurt. Când am citit, în repetate rânduri, Geneza și alte texte biblice, când am citit și în alți autori care au încercat să interpreteze Geneza, când am stat de vorbă cu diferiți oameni de știință, m-am mirat de ce Dumnezeu nu i-a spus lui Moise să includă mai multe detalii în raportul Creațiunii. Dacă ar fi fost incluse câteva cuvinte în plus referitoare la timp și la succesiunea cronologică și poate o dată exactă sau două, am fi fost scutiți de toate dezbaterile aprinse din cadrul comunității creștine și dintre creștini și lumea scepticilor. Sau, cel puțin, așa am fi tentați să credem. Dar mai este un factor de care trebuie să ținem seama. Dumnezeu are de-a face cu realitatea unei omeniri decăzute și El i-a garantat minții omenеști dreptul de a-I spune Nu, indiferent de dovezile care-i sunt oferite.

Cum altfel ar putea Dumnezeu să fie un Dumnezeu al dragostei, în această lume căzută, în care mințea fiecărui om trebuie să aleagă, în cele din urmă, de care parte vrea să fie în această mare luptă dintre adevăr și eroare, dintre lumină și întuneric? Cum ar putea Dumnezeu să fie cu adevărat dragoste și să respecte cu adevărat libertatea noastră de alegere, dacă noi am fi obligați de dovezi să recunoaștem suveranitatea Sa față de noi? „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi”, au strigat mulțimile cu mult timp în urmă (vezi Luca 19,14 și Ioan 19,15). Ele nu au făcut altceva decât să-și exercite dreptul de a-I spune Nu lui Isus pe Calvar. Și dreptul acesta îl avem și noi, astăzi.

Chiar dacă Moise ar fi oferit niște date exacte în legătură cu Creațiunea și fotografii adevărate ale evenimentelor Creațiunii, tu și cu mine deținem

suficientă creativitate nativă și am moștenit un caracter suficient de pervers încât să venim cu treizeci și unu de motive științifice, filozofice și chiar teologice, cu care să argumentăm că datele și fotografiile nu ar fi putut face parte de la început din raportul lui Moise, ci au fost contrafăcute și adăugate mai târziu. Gândește-te la lucrul acesta. Chiar dacă fotografiile ar fi incluse și datele ar fi imprimate pe marginile paginilor chiar de mâna lui Moise, tot am găsi motive pentru care „dovezile” nu sunt demne de încredere.

Poate vei spune: „Vai, noi n-am face așa ceva!” Ți amintești cum a reacționat apărarea lui O. J. Simpson la cele treizeci și unu de fotografii ale lui încălțat în acei scandalosi pantofi italieni? Le-au declarat pe toate ca fiind falsificate – toate cele treizeci și unu de fotografii ale lui Simpson încălțat în acei pantofi. El a negat chiar că ar deține vreo astfel de pereche, iar avocații lui au susținut că toate fotografiile erau contrafăcute. Dacă apărarea în cadrul unui proces poate face un astfel de lucru în zilele noastre, și noi am putea face același lucru (și fără îndoială că mulți chiar l-ar face) cu indiferent ce dovadă ne-ar da Dumnezeu pentru a demonstra faptul că El a creat pământul și viața de pe el.

Într-una dintre parabolele pe care le-a spus Isus, Avraam îi spune aceluși bogat care, de dincolo de mormânt, îl implora să-i ajute pe frații lui care erau încă în viață: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16,31). Dacă nu ne place raportul concis și direct al Genezei, ci preferăm să răstălmăcim și să denaturăm textele pentru a le da sensul pe care îl dorim noi, în realitate noi nu-l credem pe Moise

(autorul Genezei) și, oricât de multe dovezi ni s-ar aduce (chiar și cineva înviat din morți), nu ne-ar fi de niciun folos.

Cu alte cuvinte, dacă nu vrem să credem, nicio dovadă nu ar fi suficientă pentru a ne dovedi astăzi veridicitatea raportului biblic al Creațiunii. Nimeni nu a fost acolo. Doar Dumnezeu. Așadar, toți cugetătorii lumii sunt de acord că, indiferent ce teorie cu privire la originile noastre adoptăm, trebuie să o adoptăm prin credință – printr-o credință simplă.

Și acum să ne întoarcem la raportul biblic al Creațiunii:

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua întâi... Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua... Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia... Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra... Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea... Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea... Astfel

au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse. Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. (Geneza 1,1-5.8.13.19.23.31; 2,1-4)

Cuvântul ebraic pentru zi este *yom*. El este folosit de 1.480 de ori în manuscrisul ebraic și ori de câte ori este legat de un numeral, se referă întotdeauna la o zi solară, de douăzeci și patru de ore. Ralph Waldo Emerson a scris: „Dumnezeu avea să ne dea un timp infinit. Dar cum ni l-a dat? Într-o perioadă imensă, de milenii care de-abia se scurg? Nu, El l-a împărțit într-o minunată succesiune de noi dimineți”⁵.

Ce cunoaștem noi despre dimensiunea temporală a Creațiunii divine *fiat* (prin cuvânt)? Geneza face numai două declarații: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” și „În ziua a șaptea Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse”. Iată cum a comentat cineva aceste declarații:

La întrebarea „Când a creat Dumnezeu cerurile și pământul?” putem răspunde doar atât: „La început.” Iar la întrebarea „Când Și-a sfârșit Dumnezeu lucrarea?” putem răspunde doar: „În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse” (cap. 2,2): „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exod 20,11)⁶

Înseamnă aceasta că acum au fost explicate toate dovezile științifice și că s-a găsit răspuns la toate întrebările? Îmi place cum răspunde acest comentator:

Aceste observații cu privire la raportul Creațiunii nu reprezintă o încercare de a pune capăt discuției, ci mai degrabă o mărturisire că nu suntem pregătiți să vorbim cu certitudine despre ceva ce depășește ceea ce este clar descoperit. Chiar faptul că atât de multe lucruri se sprijină pe raportul Creațiunii – am putea spune că întregul edificiu al Scripturii – îl determină pe cercetătorul sincer și prudent al Bibliei să-și conformeze declarațiile cuvintelor explicite ale Sfintei Scripturi... *Întotdeauna există siguranță între ghilimelele protectoare ale citatelor din Scriptură.*⁷

Ce înseamnă acest ultim rând? Ne sugerează el să renunțăm la știință în favoarea Scripturii? Nu. „Întotdeauna există siguranță între ghilimelele protectoare ale citatelor din Scriptură” nu face altceva decât să ne reamintească faptul că, atunci când rătăcim de parte de raportul biblic al Creațiunii, ne așezăm singuri într-o poziție teologică nepotrivită și dificilă. Să urmărim acum cu ce-și încheie evoluționiștii teiști și creaționiștii progresivi pledoaria, în încercarea lor de a împăca teoria evoluționistă și timpul!

Problema nu este dacă Dumnezeu ar fi putut sau nu să folosească evoluția darwinistă pentru a crea imensa varietate de forme de viață din această lume, așa cum sugerează teoria evoluționistă teistă. Cu siguranță că Dumnezeu *ar fi putut*. Întrebarea este dacă *ar fi făcut* acest lucru, nu dacă *ar fi putut*

să-l facă. El poate face orice dorește. Dar *ar fi* folosit El miliarde de ani ca să creeze sau ca să lase să evolueze formele de viață? Evoluția teistă și creația progresivă spun că da. Dar ce fel de Dumnezeu ar fi Acesta, dacă ar fi făcut astfel?

Conform teoriei darwiniste adoptate de evoluționiști (inclusiv de evoluționiștii teiști), viața a evoluat prin succesiuni haotice de selecție naturală, în urma cărora au supraviețuit doar indivizii cei mai adecvați. Cei mai puțin adecvați au fost eliminați, fiind înlocuiți sau distruși de rivali, astfel că doar cei mai potriviți au continuat în următoarea eră geologică. Pe scurt: Evoluția darwinistă se bazează pe ciclul continuu viață-moarte, pe parcursul unei perioade de miliarde de ani. Viață-moarte, viață-moarte, la infinit, timp de miliarde de ani, până când, în cele din urmă, s-a ridicat *Homo sapiens*, să stăpânească acest pământ. O astfel de teorie acceptă ideea că mâna lui Dumnezeu a îngăduit toată această suferință și moartea chiar înainte ca păcatul să fi adus blestemul pe planeta noastră.

Cei care cred în creația progresivă întâmpină aceleași probleme. Dacă fosilele reprezintă rămășițele conservate ale creaturilor pe care le-a creat Dumnezeu periodic, pe parcursul a milioane de ani, atunci trebuie să explicăm câteva aspecte dificile. De ce aceste fosile, create cu mult înainte ca Adam și Eva să fi venit la existență și cu și mai mult înainte ca ei să fi păcătuit, prezintă semne de existență a bolilor, a paraziților și a animalelor de pradă? Dacă aceste creaturi au murit cu milioane de ani înainte ca primii noștri părinți să fi păcătuit, cum putem explica declarația clară a Scripturii că moartea este consecința păcatului?

Dacă Dumnezeu a fost Acela care a inițiat acest proces cu miliarde de ani în urmă și care l-a supravegheat de-a lungul eonilor, ne vedem obligați să credem că Dumnezeu a folosit durerea brutală și moartea brutală pentru a ajunge, în cele din urmă, la evoluția omului. Și toate acestea înainte ca omeni-rea să fi apărut pe pământ și înainte ca Adam și Eva să fi păcătuit. Nu există nicio cale, fie ea științifică sau teologică, prin care să curățăm această teorie de sângeroasele cicluri de viață, durere și moarte.

Repet: Dacă Dumnezeu este, cu adevărat, un Creator iubitor, așa cum spune Scriptura că este, atunci problema nu este dacă El *a putut* să recurgă, ci dacă *ar fi* recurs la evoluția teistă sau la creația progresivă? După umila mea părere, celor care preferă să abandoneze raportul biblic al Creațiunii ce se referă la o creație divină *fiat*, desfășurată în șapte zile literale succesive, în favoarea inițierii unui ciclu viață-moarte înainte de căderea în păcat le revine dificila și inevitabila sarcină de a încerca să explice caracterul unui Dumnezeu iubitor. Ce fel de Dumnezeu și-ar supune creația la o moarte brutală înainte chiar de a fi apărut răzvrătirea? Și să adăugăm la aceasta întrebarea: Ce fel de Dumnezeu este Acela care ascunde adevărul cu privire ciclul viață-moarte pe care l-a creat, în spatele unei legende sau al unui mit care învață clar că moartea este consecința unei răzvrătiri inteligente, deliberate, împotriva Sursei vieții? Dacă moartea a făcut parte din planul inițial al lui Dumnezeu în ceea ce privește creația Sa (în legătură cu care a spus că toate „erau foarte bune” – Geneza 1,31), de ce apostolul Pavel numește moartea un vrăjmaș și spune că aceasta va fi nimicită?

Bertrand Russel, bine cunoscut ca unul care a respins credința în Dumnezeu, a avut dreptate atunci când a scos în evidență falsitatea și aberația teologiei care încearcă să se muleze pe teoria evoluționistă:

În zilele noastre, religia s-a ajustat astfel încât să se potrivească doctrinei evoluției... Ni se spune că evoluția este desfășurarea unei idei care a existat tot timpul în mintea lui Dumnezeu. Se pare că, de-a lungul acelor ere... când animalele se torturau unele pe altele cu coarne feroce și cu înțepături chinuitoare, Atotputernicul aștepta liniștit apariția, în cele din urmă, a omului, cu cruzimea lui și mai larg răspândită. De ce ar fi preferat Creatorul să-și atingă scopul printr-un astfel de proces, în loc să ajungă direct la el, acești teologi moderni nu ne spun.⁸

David Hull subliniază ideea la fel de clar:

Procesul acesta este plin de hazard, de evenimente accidentale, de risipă incredibilă, de moarte, durere și groază... Dumnezeu pe care Îl implică teoria evoluționistă și istoria naturală... nu este un Dumnezeu iubitor, căruia să-I pese de creaturile Lui. El este... nepăsător, indiferent, aproape diabolic. În mod sigur nu este acel fel de Dumnezeu căruia am fi înclinați să ne rugăm.⁹

Ce am făcut din Geneza și din Dumnezeu? L-am creat după chipul nostru? Dacă lui Dumnezeu I-a luat cu adevărat cinci miliarde de ani ca să creeze ființele omenesti, de ce ne spune că I-a luat doar șase zile? Oare Se folosește Dumnezeu de minciună pentru a ne spune adevărul? Acelora care răspund

sugerând că Dumnezeu n-a făcut altceva decât să Se coboare la capacitatea de înțelegere a minții simple a cititorilor din vremea aceea, atunci ce vom spune despre Moise, autorul Genezei, considerat de mulți drept una dintre cele mai strălucite minți din istoria omenirii? Nu este oare o teribilă aroganță să ne considerăm mai înțelepți decât înaintașii noștri?

Dar dacă Dumnezeu minte pentru a spune adevărul, ai vrea să mergi acasă, în cer, și să trăiești cu El? Credința în evoluția teistă și în creația progresivă transformă Geneza într-o fabulație. Ea face din Isus și din Pavel, ca și din Moise, niște impostori inconstienți, care au transmis mai departe un mit. Înseamnă că adevărul vine de la Darwin, și nu de la Moise.

Acceptarea acestor interpretări nescripturistice ale Creațiunii ridică și alte întrebări importante. De exemplu: Metoda aleasă de Dumnezeu pentru a crea pământul a fost aceeași cu cea pe care a folosit-o în crearea tuturor ființelor inteligente din univers? Oare sfinții Săi vor trebui să aștepte miliarde de ani pentru ca El să folosească această metodă în ultima re-creare a acestui pământ, după îndepărtarea păcatului? Cum i-a creat El pe îngeri? Sunt și aceștia rezultatul unui fel de ciclu ceresc viață-moarte? Dacă da, atunci cine l-ar putea condamna pe Lucifer pentru că a respins suveranitatea Creatorului care a ales metode atât de aspre și de nemiloase pentru a crea viața inteligentă?

O, nu, ar putea protesta unii, Dumnezeu nu a procedat astfel și cu restul universului, ci doar cu noi. Dragul meu cititor, în Numele cel sfânt al lui Dumnezeu, de ce ar recurge Creatorul la o metodă atât de ciudată și de sângeroasă pentru Creațiunea Sa și pentru a aduce la existență o ființă după chipul

Său? De ce ar recurge la metode de creare atât de laborioase și de lente când, cât timp S-a aflat aici pe pământ, Domnul Hristos Și-a exercitat puterea creatoare prin minuni și prin vindecări instantanee?

Destul de ciudat. Să lăsăm Biblia să se interpreteze singură.

De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit. (Romani 5,12)

Când declară Biblia că au intrat păcatul și moartea în perfecțiunea acestui sistem planetar? La căderea lui Adam. Și, încă de la căderea lui Adam și a Evei, după ce tânjește întreaga creație?

Căci creația a fost supusă deșertăciunii, nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. (Romani 8,20.21 NRSV)

Conform cărții Romani, stricăciunea (decăderea) și moartea nu au existat pe această planetă înainte de căderea neamului omenesc; dar de la cădere, toate ființele create gem și tânjesc după libertatea pe care doar Creatorul care Se va întoarce ne-o poate aduce!

Prietene, îți dai seama că, dacă abandonezi raportul Genezei cu privire la Creațiune în favoarea unei creații de-a lungul unor ere îndelungate sau a unei evoluții treptate, va trebui să abandonezi și credința în învățătura Bibliei despre căderea omului, despre intrarea păcatului în lume și despre făgăduința și

scopul venirii Mântuitorului? Mai mult decât atât, dacă ciclul viață-moarte a precedat și a condus la crearea evoluționistă a ființei umane – fie aceasta de către Dumnezeu sau după modelul darwinist –, atunci Lucifer nu a mințit atunci când a spus că moartea nu este consecința păcatului!

Acum înțelegi de ce sunt atât de convins că nu trebuie să abandonăm cartea Genezei sau pe Dumnezeuul Creațiunii?

Vreau să închei acest capitol cu o poveste pe care o relatează prietenul meu Jim Tucker, în minunata sa carte despre natură, *Windows on God's World*.

Eugene Marais, un naturalist sud-african, a observat că o ceată de maimuțe babuin dormea întotdeauna într-o peșteră situată la capătul unei proeminențe de pe fața abruptă a unei stânci. Ca să ajungă la peșteră, animalele trebuiau să-și facă loc de-a lungul înguste proeminențe care, pe unele porțiuni, avea numai 15 centimetri lățime. Pentru că era atât de greu să ajungi la ea, peștera era un loc extrem de sigur pentru a-ți petrece noaptea acolo, astfel că la gura ei erau lăsate doar una, două santinele, care să vegheze în timp ce restul cetei dormea.

Într-o seară, Marais a observat un leopard chiar sub acea proeminență a stâncii, în timp ce babuinii se apropiau de intrarea în peșteră. Acesta ar fi reușit cu ușurință să se strecoare de-a lungul ieșiturii stâncii, dacă ar fi vrut să o facă, și, doar din câteva mișcări rapizi ale labelor lui puternice, s-ar fi năpustit asupra babuinilor adormiți. Leopardul a observat ceata de maimuțe și a început să se furișeze în direcția lor, rămânând chiar sub ele, în timp ce acestea se cățarau cu grijă spre stâncă. Dar și

maimuțele îl detectaseră pe leopard și Marais a văzut cum două dintre ele s-au furișat cu prudență înapoi, de-a lungul proeminenței stâncoase, până când au ajuns chiar deasupra mării feline. Concentrat asupra cetei aflate în mișcare, leopardul nu era atent la cele două maimuțe care se opriseră puțin deasupra lui.

Deodată, cei doi babuini s-au aruncat asupra leopardului, unul mușcându-l de coloana vertebrală, iar celălalt năpustindu-se la gâtul lui. Din două mișcări abile, leopardul l-a înșfăcat între fălci pe babuinul care-i sărise în spate și l-a sfâșiat pe celălalt cu ghearele. Ambele maimuțe au murit instantaneu, dar intervenția lor a salvat restul cetei. Și leopardul avea să moară la puțin după aceea, deoarece babuinul care-l atacase la gât îi secționase vena jugulară.¹⁰

Oamenilor de știință darwiniști le este greu să justifice sacrificiul de sine de care dau dovadă unele animale. Ei încearcă să găsească o explicație pentru orice manifestare altruistă, deoarece un astfel de comportament nu este în armonie cu legea supraviețuirii celui mai puternic – fiecare (om sau babuin) pentru sine. Unii se străduiesc să explice această manifestare prin așa-numita „selecție de grup” – în care un animal se sacrifică de dragul supraviețuirii grupului sau speciei. Alții o descriu ca „selecție de familie” – în care un animal se sacrifică pentru a asigura supraviețuirea rudelor sau a propriilor pui. Aș putea să sugerez o altă explicație? Ar putea fi vorba despre faptul că inima unui Creator iubitor este implantată în viața Creației Sale?

Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?... Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. (Romani 8,31.32.38.39)

-
1. Kitty Ferguson, *The Fire in the Equations* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1994), pag. 23.
 2. Ibid.
 3. Idem, pag. 102.
 4. Idem, pag. 127.
 5. Ralph Waldo Emerson, citat în Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved!* (La puente, Calif.: Lessons From Heaven, Inc., 1998), vol. 1, pag. 181.
 6. *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1978), vol. 1, pag. 208.
 7. Ibid (sublinierea noastră).

Un ceasornicar orb?

„**D**e ce sex?”
Întrebarea este pusă în titlul unui articol pe care l-am decupat din renumita revistă de știință *Discover*. Titlul articolului continua subliniind că: „[Sexul] este cea mai importantă și mai complicată enigmă a evoluției.” Iată cum descriu Gina Maranto și Shannon Brownlee enigma sexului:

Sexul este un mod ineficient și riscant prin care un organism se reproduce. Pentru majoritatea oamenilor, o astfel de afirmație poate fi surprinzătoare, chiar șocantă. Dar, chiar dacă se știe foarte puțin, aceasta este de multă vreme opinia unui mare număr de biologi, care acum încearcă să descopere de ce, în lanțul evoluției, a apărut sexul și, lucru și mai important, de ce acesta s-a menținut și chiar s-a dezvoltat în ultima jumătate de miliard de ani.

Sexul, spun oamenii de știință, cere un consum excesiv de timp și de energie, iar principalul său efect, asigurarea unor urmași cu o moștenire genetică diversă, nu este, cum ar putea crede mulți, o garanție că unii membri

ai speciei vor supraviețui perioadelor de schimbări de mediu drastice. Pentru că sexul diminuează legătura genetică a părintelui cu descendenții lui, el contrazice un principiu biologic fundamental: acela că principalul scop al unui organism este de a-i transmite generației următoare cât mai multe gene posibil. De fapt, sexul dictează că un părinte poate transmite fiecăreia dintre progeniturile lui doar jumătate dintre genele lui.

O reproducere asexuată (fără sex) pare a fi cea mai bună alegere pe care o poate face natura. Este mai rapidă și mai eficientă și îi permite unei creaturi atât să se reproducă fără complicația de a se împerechea, cât și să producă urmași care să îi poarte toate genele. Dacă printr-un accident se întâmplă ca sexul să apară într-o specie, din punct de vedere teoretic acesta nu ar trebui să se mențină, ci creatura sexuată ar trebui să fie în curând înlocuită de forma asexuată inițială.

George Williams, un biolog de la State University of New York din Stony Brook, care face studii pe grupuri de populație, a afirmat: „La prima vedere și la a doua și la a treia se pare că sexul nu ar fi trebuit să apară pe scara evoluției”. Într-adevăr, menținerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmaticele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluționiste de astăzi.¹

Ai prins ideea acestei ultime fraze? „Menținerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmaticele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluționiste de astăzi.” Graham Bell, genetician la McGill Uni-

versity din Montreal a exprimat aceeași idee în felul următor: „Nimeni nu a ajuns prea departe în a afla modul în care a început sexul... Este îngropat în roci.”² Ce înseamnă aceasta, nu știm! John Maynard Smith, de la University of Sussex din Anglia, s-a exprimat astfel: „Rămâi cu sentimentul că un aspect esențial al situației este trecut cu vederea.”³ Sunt de acord! Așa că dă-mi voie să repet concluzia acestui articol: „Într-adevăr, menținerea în timp a sexului reprezintă una dintre enigmele fundamentale nerezolvate ale biologiei evoluționiste de astăzi.”

De ce? Deoarece urmașii lui Charles Darwin au întâmpinat mari dificultăți în încercarea de a explica nu numai originile sexului, ci și logica după care funcționează selecția naturală! Ce motive logice putem găsi pentru alegerile pe care le-a făcut natura în procesul evoluției? Cum au apărut cele două sexe? Darwin a emis ipoteza că viața a evoluat de la organisme simple la forme de viață mai complexe, dar, așa cum observa articolul citat, atunci când ne uităm la formele de viață mai simple, nu descoperim nicio diferențiere sexuală. Nu există protozoare masculi și protozoare femele, nici amibe masculi și amibe femele. Majoritatea organismelor unicelulare se reproduc divizându-se simplu, în două. Așadar, cum și de ce au apărut cele două sexe, dacă reproducerea asexuată este mai eficientă?

Howard Peth pune o altă întrebare: „Cum au putut organul sexual bărbătesc și organul sexual femeiesc, care se completează perfect, să se dezvolte treptat, în paralel unul cu celălalt, fără ca, în formele intermediare atinse în evoluția către forma finală, să fie inutile?”⁴ Ar putea fi folositor un organ sexual, fie el bărbătesc sau femeiesc, dezvoltat doar pe jumătate?

Din cauza unor probleme de felul acesta, unii oameni de știință au venit cu teoria „monstrului dătător de speranță”, care propune mega-mutații (schimbări majore) apărute brusc, într-o singură zi, și, surpriză, organele sunt gata dezvoltate și apte de funcționare! Să nu uităm că organele de reproducere sunt alcătuite din sisteme complexe ireductibile multiple (îți amintești expresia din cartea lui Michael Behe, *Darwin's Black Box?*). Behe a arătat că un cil este o structură de o complexitate ireductibilă. Spermatozoidul are un cil asemenea unui bici, care îi permite să se miște în căutarea unui ovul. Spermatozoidul, împreună cu cilul lui, este alcătuit și dirijat de numeroase structuri moleculare complexe și de reacții biochimice succesive care trebuie să fie prezente toate de la început pentru ca spermatozoidul și flagelul lui să funcționeze. Altfel, nu ar putea niciodată să ajungă la ovul și să-l fecundeze.

Complexitatea ireductibilă se aplică la comportament în aceeași măsură în care se aplică la anatomie sau la biochimie (ca în cazul gândacului bombardier). Un exemplu potrivit în ceea ce privește reproducerea este legat de comportamentul instinctiv al mamelor cățele și pisici, care mestecă și secționează cordonul ombilical, îndepărtează sacul embriionar și își ling puiul nou-născut pentru a-i stimula circulația. Dacă acest comportament nu ar fi fost stabilit și manifestat corect încă de prima dată, puii acestor specii nu ar supraviețui și câinii și pisicile nu ar fi existat astăzi.

Cum explică Charles Darwin dezvoltarea prin evoluție treptată a acestor organe și comportamente de reproducere care sunt în mod clar și perfect complementare cu nevoile de reproducere ale speciilor

respective? Răspunsul este: Nu explică, pentru că nu poate. A încercat, și adepții lui încearcă și astăzi.

Richard Dawkins, un biolog de la Oxford, a scris pe tema evoluției o carte care are influență, intitulată *The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe Without Design*⁵. După *Originea speciilor*, mulți cred că aceasta este cea mai semnificativă carte despre naturalism și evoluție.

Titlul cărții (*Ceasornicarul orb: De ce dovezile evoluționiste descoperă un univers care nu a fost făcut după niciun plan* – nt. trad.) reprezintă o provocare directă adresată unui teolog din secolul al XVIII-lea, pe nume William Paley, care a apărat existența lui Dumnezeu pe baza evidenței unui plan inițial. Paley scrie despre o plimbare imaginară pe o plajă, într-o zi, în timpul căreia i se întâmplă să se împiedice cu piciorul de o piatră. Dacă ar fi fost întrebat cum ajunsese piatra aceea acolo, ar fi răspuns, probabil, că piatra fusese acolo dintotdeauna, iar afirmația lui ar fi greu de contrazis. Dar dacă, în timpul plimbării lui, ar fi dat cu piciorul peste un ceas de mână, ascuns printre pietricele, și cineva l-ar fi întrebat cum a ajuns acesta acolo, cu siguranță că ar fi dat un răspuns diferit. Ceasul este un obiect mult prea complicat, mult prea precis. Ar fi ajuns la concluzia că

... ceasul trebuie să fi avut un meșter care îl făcuse: că trebuie să fi existat, într-un anumit timp, într-un anumit loc, un fabricant care îl confecționase pentru scopul căruia, de fapt, îi răspundea; un artizan care se pricepuse să-l construiască și care îl destinase pentru o anumită utilitate.⁶

Acesta este celebrul argument al lui Paley pentru existența lui Dumnezeu. El este Marele Ceasornicar al Naturii. Întreaga natură este plină de „dovezile existenței unui plan inițial” – ale unui plan „mai mare și mai măreț” decât cel pe care îl găsim într-un ceas de mână.

Richard Dawkins, un ateu, îl contrazice vehement:

Argumentul lui Paley este confecționat cu o sinceritate plină de pasiune și bazat pe informațiile celor mai noi cercetări biologice, dar este greșit, greșit în mod total și glorios. Analogia dintre telescop și ochi și dintre ceas și organismul viu este falsă. Contrar tuturor aparențelor, singurul ceasornicar din natură sunt forțele oarbe ale fizicii, deși desfășurate într-un mod cu totul aparte. Un adevărat ceasornicar are o gândire de perspectivă: el face planul pentru roțile dințate și pentru arcuri, precum și pentru conexiunile dintre acestea, având în minte un scop final, pe care îl vede în viitor. Selecția naturală, procesul orb, inconștient, automat, pe care l-a descoperit Darwin și despre care știm că este explicația existenței și a formei aparent intenționate a organismelor vii, în realitate nu a avut în minte niciun plan... Nu a avut nicio viziune, nicio anticipare, nicio perspectivă. Dacă am vrea totuși să folosim ilustrația ceasornicarului în natură, atunci ar fi vorba despre un ceasornicar orb.⁷

De ce este Dawkins atât de insistent în apărarea evoluției? Vreau să mai adaug un singur rând: „... Datorită lui Darwin este posibil să fiu un intelectual

ateu împlinit.”⁸ Simplu și clar, Dawkins *vrea* să fie ateu – nu vrea divinul în viața lui, și lucrul acesta îl face atât de plin de zel pentru Darwin. Dorința de a nu depinde de zei stimulează străduința de a cuceri filozofia și de a redirectiona gândirea oamenilor.

Dar cum se descurcă evoluționiștii în fața întrebării legate de modul în care s-a dezvoltat sexul, ca metodă de procreare? În cartea lui, *The Blind Watchmaker*, Dawkins dedică douăzeci de pagini încercării de a explica acest aspect, dar sfârșește prin a apela, pur și simplu, la câteva supoziții prealabile. El argumentează cu și fără rost dar, în cele din urmă, nu oferă mai mult decât Darwin. Reproducerea sexuată și factorii care o influențează se bazează mai degrabă pe „o supoziție prealabilă, decât pe ceva care poate fi explicat în mod direct”.⁹ Acesta este un mod științific de a spune: „Așa stau lucrurile pentru că așa stau lucrurile, așa că nu mai pune întrebări”, nimic altceva decât modul vag și deghizat al darwiniștilor de a recunoaște că nu au nicio explicație pentru apariția diferențierii sexuale.

În paranteză fie spus, pentru mine este de neînțeles cum un biolog de la Oxford poate face referire la o „supoziție prealabilă”, și totuși să fie considerat un mare om de știință, în timp ce un creaționist care crede în raportul Genezei (tot o „supoziție prealabilă”) este considerat „un naiv care crede poveștile Bibliei”.¹⁰ Se pare că toți ne bazăm pe ipoteze!

La zece ani după ce Dawkins și-a scris bestsellerul, a venit Michael Behe și a demontat piesă cu piesă, cu profesionalism – ca de la om de știință la om de știință – pledoaria lui Dawkins în susținerea lui Darwin.

Pe scurt, explicația lui Dawkins se adresează doar nivelului pe care l-am putea numi anatomia grosieră... Dawkins... nu face altceva decât să adauge sistem complex la sistem complex și numește aceasta explicație.¹¹

Este ca și când i-ai răspunde cuiva care te întreabă cum a fost făcut sistemul tău stereo spunându-i că ai făcut rost de un set de difuzoare pe care le-ai conectat la un amplificator. Apoi ai cumpărat un CD-player și un casetofon deck și le-ai conectat și pe ele la amplificator. Dar nu ai răspuns la întrebarea legată de modul în care a fost proiectat și fabricat. Nu ai făcut altceva decât să explici cum niște sisteme complexe – difuzoarele, stația de amplificare, CD-playerul și casetofonul deck – au ajuns să lucreze împreună. Nu ai explicat cum au fost ele proiectate și create. Ceea ce vrea Behe să sublinieze este faptul că Dawkins și Darwin nu ne spun cum au fost inventate și realizate diferitele sisteme complexe ireductibile. Ei nu au făcut altceva decât să conecteze între ele toate componentele sistemului stereo și să se aștepte ca noi să credem că așa ia naștere un sistem stereo!

Behe scrie: „Teoria darwinistă ori poate să explice asamblarea difuzoarelor și a stației de amplificare, ori nu poate.”¹² Behe (și, în mod neintenționat, Dawkins) a arătat că nu poate. Prin urmare, *ceasornicarul nu este orb!* Iar dacă există un ceasornicar, așa cum sugerează Dawkins, atunci cine este acest Proiectant, acest Arhitect de o inteligență supremă?

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot

pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (...) Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea. (Geneza 1,26-28.31)

Raportul biblic este lipsit de orice ambiguitate. Minteă umană, corpul uman, spiritul uman al bărbatului și al femeii au fost create împreună, după chipul lui Dumnezeu, de către Dumnezeu Însuși.

Arta creatoare a omului nu este decât o reflectare a chipului lui Dumnezeu care sălășluiește în fiecare ființă omenească. Atunci când un muzician compune muzică, procesul începe undeva în profunzime, în acel organ de aproximativ o mie șase sute de grame situat între urechi. El aude adânc înăuntrul lui ceea ce nimeni altcineva n-a auzit vreodată. Pe măsură ce cântecul începe să treacă în conștient, creierul conduce degetele să ia un creion (sau un computer) și, în timp ce ochii urmăresc, degetele scriu până când pe foaia de hârtie apar simboluri inteligibile. Mai târziu, cu foaia aceea așezată înaintea ochilor, muzicianul este în stare să comande acțiunile mușchilor degetelor, astfel încât acestea să conducă la apăsarea clapelor corecte. Dacă se așază la o orgă, muzicianul acționează o altă „claviatură” și cu picioarele și poate să se alătore și corului, cântând

din gură, în același timp. Luat ca întreg, totul este un proces de o infinită complexitate, care implică trup, minte și spirit.

Să fie o astfel de capacitate rezultatul mutațiilor întâmplătoare care s-au produs pe parcursul a miliarde de ani? Sau vedem într-adevăr, manifestată în corpul și în arta omului, o reflectare a spiritului lui Dumnezeu?

Creativitatea umană este o reflectare a chipului lui Dumnezeu!

În același timp, sexualitatea umană – bărbatul și femeia, împreună – este o încununare a reflectării chipului divin. Îngerii nu au această caracteristică, deoarece Domnul Hristos Însuși a declarat că îngerii din ceruri nu se căsătoresc. Nicio altă clasă de ființe din întreaga creație nu este în stare să procreeze niște forme de viață inteligente, care să reflecte, la rândul lor, chipul lui Dumnezeu.

Nu este de mirare că Lucifer s-a întors cu o asemenea furie diabolică împotriva sexualității umane! Nu este de mirare că, pe frontul sexual al vieții, puterile demonice dezlănțuite cele mai nimicitoare atacuri împotriva noastră! Pentru că sexualitatea noastră, așa cum este ea exprimată de bărbat și femeie împreună, este cea care reflectă chipul lui Dumnezeu pe această planetă căzută! Semnătura Creatorului este imprimată pe fiecare frunză și pe fiecare amibă microscopică, dar pe pământ chipul Lui nu poate străluci în nimic cu o slavă mai mare decât în puterea de procreare a bărbatului și femeii împreună! Atenție însă, nici bărbatul și nici femeia nu pot reprezenta singuri chipul lui Dumnezeu, ci doar prin unirea lor este descoperit pe deplin chipul lui Dumnezeu în neamul omenesc.

Și tocmai aici strălucește adevărata frumusețe a planului divin. Pentru că nu numai că reproducerea sexuată arată către un Creator, dar planul pe care El l-a stabilit în Eden ilustrează dragostea și preocuparea Lui pentru noi. Pentru că doar atunci când ascultăm instrucțiunile pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru a avea relații potrivite putem să devenim pe deplin asemenea chipului Său.

Isus Însuși (Matei 19,4.5) a atribuit Creatorului aceste cuvinte: „Și se vor face un singur trup” (Geneza 2,24). Intimitatea sexuală care face ca cei doi să „se facă” un singur trup a fost creată de Dumnezeu ca un dar făcut neamului omenesc, a cărui împlinire să fie realizată între granițele protectoare ale căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Nu există un alt mod de a citi acest verset. Dumnezeu nu a creat o cale alternativă pentru exprimarea sexuală în cadrul rasei umane, în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie, dintre un soț și o soție.

Evoluția darwinistă acordă autorizație pentru orice fel de exprimare sexuală, în cadrul și în afara căsătoriei. Și de ce ar conta, din moment ce evoluția, cu erele ei nesfârșite, nu recunoaște nici Creator, nici legi morale? Charles Darwin și Richard Dawkins nu au nicio bază morală pentru definirea sau protejarea exprimării sexuale umane. Atunci când au dat deoparte raportul biblic al Creațiunii, ei au distrus singura temelie morală pentru protejarea exprimării sexuale.

Cei care îmbrățișează evoluția sunt obligați de logica propriei teorii să apeleze la supraviețuirea celui mai puternic, a celui mai adaptat (nu la căsătorie), ca bază pentru protejarea familiei. Singura lor alternativă este anarhia sexuală, ale cărei culori

îngrozitoare le vedem astăzi afișate în ilustrațiile animalice, de sexualitate umană violentă, produse la Hollywood. După ce a semănat vânt, societatea de astăzi seceră furtuna sexuală a teoriei lui Darwin.

Am încercat, în decăderea noastră, să experimentăm diferite alternative sexuale la planul lui Dumnezeu descris în Geneza, dar acestea nu au adus nimic bun relațiilor noastre.

Sexualitatea umană este un dar de la Dumnezeu care ne poate învăța atât de multe lucruri. Mă adresez prietenilor mei tineri și mai puțin tineri – sexualitatea umană este o floare minunată care trebuie să fie împărtășită și sărbătorită între zidurile proteotoare ale căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Și știți de ce? Oare Dumnezeu este un tiran josnic și plin de cruzime, care încearcă să ne rețină de la ceva care ar fi plăcut și bun pentru noi? Nicidecum.

Motivul pentru care Dumnezeu protejează sexul în cadrul căsătoriei este tocmai adevărul pe care teoria evoluționistă a lui Darwin și Dawkins l-a ascuns: că forma cea mai înaltă în care Dumnezeu își exprimă puterea creatoare stă în relația Lui personală cu întreaga Lui creație!

Puterea de Creator cheamă la o relație. Creatorul nostru este specialist în ceea ce privește relațiile! El dorește să te protejeze și pe tine, și darul sexualității, până în ziua când te va conduce, prin alegerile tale, la cineva cu care poți să-ți împarți tot restul vieții. Dumnezeu știe că, în afara căsătoriei, un parteneriat sexual nu poate conduce decât la o relație fără șanse de supraviețuire, care, în cele din urmă, ajunge să fie distrugătoare. Din acest motiv, Creatorul tău îți ocrotește cea mai profundă relație, păstrându-o doar pentru cadrul foarte special, unic, al căsătoriei.

Iar acelorora care spun că nu vor să se căsătorească, le răspund: Prietene, nu ești obligat să te căsătorești. În istoria neamului omenesc au existat mereu bărbați nobili și femei nobile care nu s-au căsătorit niciodată și care au adus contribuții extraordinare la viața și la gândirea umană. Dacă vrei să rămâi singur, atunci rămâi ca Isus. A fost ușor? Mă îndoiesc! Evreii 2 declară că El a suportat atacul tuturor ispitelor omenești, astfel încât să ne poată izbăvi de orice rău. Ai dreptul, așa cum l-a avut și Isus, să rămâi singur și să te concentrezi asupra idealurilor și obiectivelor tale. Biserica îți confirmă alegerea și stă alături de tine ca un cadru relațional în care poți găsi și oferi părtășie spirituală, emoțională și socială. Dar, dacă dorința ta este să te căsătorești, te asigur că merită să aștepți! Dacă nu mă crezi pe mine, dă-mi voie să-ți împărtășesc o scrisoare pe care am primit-o cu ceva timp în urmă de la un student din campusul unde sunt pastor.

Vă mulțumesc că ați răspuns la o întrebare care mă frământa de multă vreme... Aș vrea să strig, astfel încât să mă audă toți studenții din acest campus. Vă rog, ține-vă departe de sex până când ajungeți să intrați între granițele protectoare și iubitoare ale căsătoriei. Este atât de dureros să realizezi că tot ceea ce ai fi putut trăi alături de soția ta, în oricare mod inspirat de Dumnezeu, ai trăit deja cu o altă persoană sau chiar cu mai multe. Și este cu atât mai dureros atunci când te căsătorești cu o persoană virgină.

Televiziunea, de exemplu, ne învață că sexul este amuzant și că promiscuitatea este acceptabilă și-ți poate oferi ocazii fericite.

GREȘIT. Eu am descoperit și cred cu fermitate că Dumnezeu a implantat o lege în fiecare inimă omenească, o lege pe care o încălcăm de fiecare dată când intrăm prematur pe porțile vieții. Încă nu am întâlnit pe cineva care să îmi spună că a avut o relație sexuală cu o persoană cu care nu era căsătorit și că acea relație a fost o experiență care l-a îmbogățit sufletește.

Dumnezeu iartă și acum pot să mă iert și eu. Cu toate acestea, cicatricile sunt încă acolo și va dura mult până când se vor vindeca. Cicatricile rămân și este nevoie de timp pentru ca fântâna secată a sexualității datorite de Dumnezeu să se poată umple la loc. I-aș îndemna pe toți studenții de aici din campus să se gândească, să aibă răbdare și să caute acea răsplată neegalată și durabilă care îi așteaptă.

Dar poate că spui: „Eu nu am așteptat. Am păcătuit și acum sunt lipsit de slava lui Dumnezeu.” Ei bine, prietene, bine ai venit în neamul omenească! Dar am o veste bună pentru tine. Dumnezeu nu doar creează, ci și re-creează. El încă te iubește și vrea să aibă o relație apropiată cu tine. De aceea a ales să moară pe cruce. A murit pentru ca să poată re-crea fiecare inimă zdrobită și fiecare viață ruinată. Crucea dovedește că nicio cădere sexuală, niciun eșec păcătos nu te poate despărți de această dragoste, pentru că El este gata să-Și dea chiar viața pentru a te readuce într-o relație pozitivă cu El. Prietene, dacă astăzi te simți întinat, murdar, ruinat, adună-ți cioburile inimii și dă-I-le lui Isus. Dacă a putut să creeze lumea în șase zile, cu siguranță că poate să re-creeze și inima ta, printr-o singură rugăciune.

Un prieten al meu, care a găsit în Isus un prieten, obișnuiește să scrie sub semnătura lui, de fiecare dată, aceeași referință biblică: „2 Corinteni 5,17”. Ia gândește-te dacă nu este acesta cel mai bun mod în care să ne trăim viața: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi!”

1. Gina Maranto și Shannon Brownlee, „Why Sex?”, *Discover*, februarie 1984, pag. 24.
2. Idem, pag. 28.
3. Ibid.
4. Howard A. Peth, *Seven Mysteries... Solved!* (La Puente, Calif.: Lessons From Heaven, Inc. 1988), vol. 1, pag. 111.
5. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* (New York: W. W. Norton & Company, 1986).
6. Idem, pag. 4.
7. Idem, pag. 5.
8. Idem, pag. 6
9. Idem, pag. 200.
10. Idem, pag. 316.
11. Michael J. Behe, *Darwin's Black Box* (New York: The Free Press, 1996), pag. 38, 39.
12. Idem, pag. 39.

Jurassic Park și Arca lui Noe

În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți... Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele deasupra munților, care au fost acoperiți. Și a pierit orice făptură care se mișcă pe pământ, atât păsările, cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ și toți oamenii... Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie. (Geneza 7,11.12.19-21; 8,1)

Niciunul dintre noi nu poate înțelege pe deplin semnificația pasajului de mai sus. Cu toate acestea, aș vrea să ne străduim împreună să pătrundem mai adânc sensul lui. Contrazice istoria Potopului adevărul (teologia) despre Dumnezeu și dovezile științei (geologiei)? Cu alte cuvinte, este relatarea

Genezei corectă în raport cu Dumnezeu și cu știința? Ce să facem cu istoria biblică a Potopului?

Subiectul pe care vreau să-l studiem împreună este, în mod evident, cel mai controversat dintre toate, cea mai vehement contestată dovadă, în marea dezbatere dintre creaționiști și evoluționiști. De aceea, vreau să îți împărtășesc câteva dintre studiile științifice pe care le-am citit, cu toate că există o întreagă bibliotecă de cărți pe care nu le-am citit. Le sunt recunoscător tuturor aceluia care contribuie cu toate cunoștințele lor științifice și teologice pentru a găsi răspuns la cea mai grea întrebare dintre toate.

Să analizăm din nou istoria concisă, dar dramatică, a Potopului, raportată în Geneza, capitolele 6 și 8.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.” (Geneza 6,5-7)

Un Dumnezeu cu inima mâhnită, zdrobită! Unii părinți știu ce înseamnă acest fel de durere. Am fost căutat de curând de un tată care mă suna de la mare distanță. Era îngrijorat pentru copilul lui, acum adult, care fusese atras într-o serie de încurcături. Ascultam în timp ce acest părinte, pe care nu îl cunoscusem până atunci, suspina la celălalt capăt al firului după copilul lui. Oricâți ani ar avea și oricât

de mari ar fi copiii noștri, inima noastră este zdrobită atunci când viața lor ajunge la ruină.

Să recitim versetul 6: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.” Am cunoscut părinți care sufereau cumplit pentru alegerea, pe care o făcuseră cu mult timp în urmă, de a aduce pe lume un copil. Dacă ar fi știut ce avea să urmeze, poate că nu ar fi dat naștere niciodată acelei ființe. Nu există o durere pe care să o simtă un tată sau o mamă și pe care inima zdrobită a lui Dumnezeu să nu o fi simțit!

Dar metafora lui Dumnezeu transformă un părinte cu inima zdrobită într-un extraordinar Chirurg salvator de vieți.

Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.” (Geneza 6,7)

Ca să salveze o viață, un chirurg poate găsi necesar să recurgă la o intervenție drastică – să îndepărteze radical acele părți din organism afectate de boală, precum un plămân, un rinichi sau stomacul. Chirurgical extermină acea parte bolnavă incurabil pentru a putea salva restul organismului, înainte ca și acesta să se contamineze și, astfel, să se piardă întregul sistem al vieții.

Dumnezeu S-a confruntat cu alegerea pe care trebuie să o facă un chirurg – și a făcut-o, dar cu inima mâhnită, zdrobită. Avea să îi distrugă pe toți? Nu. Versetul 8 este clar. Mai există o porțiune din acest organism muribund care poate fi salvată și, dacă va putea salva acea porțiune, atunci va putea salva rasa umană.

Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet... Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul. Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarți în cămăruțe, și s-o tencuiești cu smoală pe dinăuntru și pe din afară. Iată cum s-o faci: corabia să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime. Să faci corabiei o fereastră, sus, lată de un cot; ușa s-o pui în lătura corabiei și să faci un rând de cămări jos, altul la mijloc și altul sus. Și iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.” (Geneza 6,8-10; 13-17).

Pentru salvarea porțiunii neafectate de boală din neamul omenesc, Dumnezeu proiectează o barjă plutitoare! Nu am realizat niciodată adevăratele implicații ale dimensiunilor Arcei, așa cum sunt ele descrise aici în Geneza, până când nu am citit cartea lui John Whitcomb, *The World That Perished*.

Dimensiunile spațiale ale Arcei constituie o mărturie remarcabilă în ceea ce privește logica internă și raționalismul obiectiv al raportului biblic despre Potop... În ceea ce privește proporțiile ei, „a fost construit un model de către Peter Jansen din Olanda,

iar barjele daneze numite *Fleuten* au fost copiate după Arcă. Aceste modele au dovedit că Arca a avut o capacitate mai mare decât vasele obișnuite, cu pereți curbați. Ele erau într-o foarte bună stare de navigabilitate și imposibil de răsturnat”.

Într-un studiu pe tema stabilității Arcei, Henry Morris a ajuns la concluzia că aceasta, pentru a putea fi răsturnată, ar fi trebuit ca, mai întâi, să fie întoarsă complet vertical... Astfel, din orice punct de vedere, Arca, așa cum a fost ea proiectată, era foarte stabilă, potrivit-se perfect scopului căruia îi fusese destinată, de a înfrunta cu succes furtunile marelui Potop. Ca o barjă cu fundul plan, neavând scopul de a înainta prin apă, ci doar de a pluti, avea o capacitate de transport cu o treime mai mare decât un vapor cu pereții înclinați, de dimensiuni similare.

Un aspect și mai interesant este acela că dimensiunile Arcei erau suficient de mari încât să-și împlinească menirea de a salva viața câtorva mii de specii de viețuitoare care, altfel, nu ar fi supraviețuit unui Potop care a durat un an. Presupunând că lungimea unui cot era de cel puțin 45 cm, suprafața disponibilă a acestei barje cu trei punți era de peste 8.550 m², iar volumul total era de 37.800 m³.

Astfel de cifre sunt greu de apreciat, dacă nu sunt privite prin comparație. De dragul realității, imaginează-ți că aștepti la o intersecție a șoselei cu calea ferată și vezi trecând zece trenuri de transport-marfă,

fiecare locomotivă trăgând după ea câte cincizeci și două de vagoane, care se deplasează foarte încet, unul după celălalt. Cam atât de mult spațiu era disponibil în Arcă, deoarece capacitatea ei era echivalentă cu cea a 520 de vagoane de marfă moderne. O barjă cu asemenea dimensiuni gigantice, cu miile ei de compartimente încorporate (Geneza 6,14), trebuie să fi fost suficientă pentru a adăposti câte o pereche din fiecare specie de animale care respiră, din lumea de astăzi..., în doar jumătate din spațiul ei disponibil. Spațiul rămas probabil că a fost ocupat de familia lui Noe, la care s-au adăugat câte șase perechi în plus din cele câteva specii de animale acceptate ca jertfă, care aveau să fie sacrificate după Potop, precum și hrană pentru toate (Geneza 6,21).¹

Dimensiunile reale ale Arcei au fost de 300 de coți, pe 50 de coți, pe 30 de coți. Se consideră că un cot avea aproximativ 45 de centimetri. În unitățile de măsură moderne, aceasta ar însemna 135 m, pe 22,5 m, pe 13,5 m. Lungimea era de o dată și jumătate lungimea unui teren de fotbal, iar înălțimea era egală cu cea a unei clădiri cu patru etaje și jumătate.

Dar istoria Potopului continuă. O sută douăzeci de ani de probă au fost acordați pentru ca apelul divin să fie transmis neamului omenesc bolnav și disfuncțional. Însă, în cele din urmă, Chirurgical divin nu a mai putut aștepta.

Dacă citim relatarea despre Potop din Geneza 7 și 8, descoperim câteva detalii importante cu privire la ceea ce s-a întâmplat:

1. A avut dimensiuni globale, adică a acoperit tot uscatul, la un moment sau altul din desfășurarea lui: „Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiți” (vers. 19).
2. Ca urmare a Potopului, toate creaturile de pe pământ și din aer (cu excepția celor din Arcă) au fost distruse și, în cele din urmă, îngropate: „Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit” (vers. 22). Acest verset arată clar că vietățile care trăiau pe „pământ uscat” au fost implicate în această distrugere. Evident, unele dintre vietățile acvatice aveau să supraviețuiască – chiar și unei catastrofe globale de o asemenea amploare. Mai mult decât atât, pasajul de mai sus descrie un cataclism cu adevărat catastrofic, accentuat de explozia surselor de apă atât de dedesubt, cât și de deasupra.
3. Cei care se aflau în Arcă – atât oameni, cât și animale – au format noul nucleu prin care Dumnezeu a repopulat pământul după Potop: „Dumnezeu și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ și apele s-au potolit... Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a zis: 'Teși din corabie, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele filor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine toate viețuitoarele de tot felul care sunt cu tine, atât păsările, cât și

vitele și toate târâtoarele care se târăsc pe pământ: să mișune pe pământ, să crească și să se înmulțească pe pământ” (Geneza 8,1.15-17).

La întrebările teologice legate de Potop nu este greu să găsim răspuns. De exemplu: „De ce ar fi dorit Dumnezeu să distrugă niște creaturi nevino-vate?” Faptul că a fost obligat să procedeze astfel ne oferă un indiciu că, în lumea de după Eden, efectele devastatoare ale căderii omului afectaseră în profunzime natura și întreaga creație. Cine poate ști ce degenerare, ce mutații genetice produsese păcatul în inima inocentă a naturii? Dumnezeu a creat această lume și pe noi toți în cadrul unei strânse și complexe relaționări, astfel că, la început, toate sistemele vieții sărbătoreau adevărul glorios cu privire la Dumnezeu. El este o ființă care tânjește după prieteni. Întreaga natură a fost în mod magistral proiectată de Dumnezeu ca să fie intim interconectată, pentru că Dumnezeu ține mult la relații. Atunci când Adam și Eva au căzut, înăuntrul lor este posibil să se fi produs un colaps simultan, poate chiar de natură chimică, deoarece sentimentele de vinovăție produc reacții chimice. Corpul nostru produce răspunsuri chimice – feromoni.²

Este posibil ca această cădere tragică a omului să fi declanșat o prăbușire violentă a întregului ecosistem, o reacție în lanț, asemenea unor piese de domino, care cad una după cealaltă, până când întreaga creație a fost contaminată și deformată de căderea omului.

Să luăm în considerare, de asemenea, rolul lui Lucifer în apariția diabolică a dinților mutanți, a ghearelor, a colților și a veninului, a ghimpilor și a

ciulinilor. Să fi preluat el controlul asupra mutațiilor și aberațiilor genetice și să se fi implicat direct în ingineria genetică, pentru a zădărnici planul făcut de Dumnezeu pentru binele acestui pământ? Originalul Jurassic Park, care a existat cu mult înainte de ficțiunea lui Michael Crichton, a fost lucrarea lui Satana. El l-a umplut cu dinozauri devoratori și furioși! *Tyrannosaurus rex* nu este o plăsmuire a imaginației! Dar producerea acelor îngrozitoare creaturi mutante a fost cu totul în afara planului inițial al lui Dumnezeu în ceea ce privește armonia dintre specii.

Din cauza căderii omului, Chirurgicalul divin a fost obligat să extirpe întregul organism bolnav, cu excepția reprezentanților acelor specii care au fost salvate în uriașa barjă plutitoare.

Iată, pe scurt, raportul Genezei cu privire la Poptop. Corespunde din punct de vedere teologic? Eu cred că paradigma Chirurgicalului care salvează viața face ca acest raport să fie ușor de apărut, în lumina caracterului lui Dumnezeu de dragoste neobosită.

Dar corespunde el și din punct de vedere geologic? Geologii, specialiștii în știința pământului, au găsit fosile pe vârful munților, la mare altitudine, precum și în adâncurile scoarței terestre. Aceste fosile sunt dovezi ale unor organisme preistorice.

Sucesiunea verticală de sedimente și straturi de rocă este numită, în geologie, *coloană geologică*. Nu este altceva decât ordinea așezării pe verticală a sedimentelor de sub picioarele noastre. În decursul istoriei acestui pământ, milioane de organisme au murit, unele dintre ele fiind îngropate și acoperite de pământ, astfel încât au devenit fosile subterane. Din punct de vedere tehnic, coloana geologică in-

clude și acele porțiuni ale scoarței terestre care se află sub patul de fosile, dar în discuția noastră suntem preocupați doar de succesiunea naturală a rămășițelor fosile care pot fi găsite în stratul superior al scoarței terestre.

Poate vei spune: „Dar ce importanță are? Cu siguranță că, dacă săpăm sub pământ, vom găsi rămășițe de animale, de păsări, de plante și de pești!” Ai dreptate. Dar lucrul important este acela că, ori de câte ori geologii găsesc rămășițe, acestea se află, de obicei, în aceeași ordine pe verticală. Cu cât sapă mai adânc, cu atât formațiunile de rocă sunt mai vechi și organismele încrustate în ele sunt mai simple. Când ajungi la ultimul strat, sub care nu se mai găsesc fosile, descoperi fosilele cele mai simple dintre toate (din punct de vedere funcțional și anatomic). Cel puțin așa par! Sau, ca să privim situația dintr-un alt unghi, ordinea fosilelor este destul de mult în armonie cu teoria evoluționistă a lui Charles Darwin – organismele simple în straturile de rocă cele mai vechi, mai de jos, devenind tot mai complexe pe măsură ce ne apropiem de vârful coloanei, până când, în vârf, se află elementul culminant, omul. Acesta este și motivul pentru care majoritatea geologilor care au adoptat teoria evoluționistă a lui Darwin – că toate formele de viață au evoluat dintr-un strămoș comun – îți vor arăta coloana geologică și vor declara cu convingere că aceasta este o dovadă vie (sau mai degrabă moartă) că teoria evoluției pe parcursul unor ere geologice îndelungate este adevărată! Cum altfel ai putea explica faptul că organismele cele mai simple se găsesc în straturile de rocă cele mai vechi și mai de jos, iar organismele cele mai complexe se găsesc în stratu-

rile de rocă situate cel mai aproape de suprafață? Ei susțin că dovada se află în roci. Nu poți contrazice ordinea fosilelor, spun ei.

Care este ideea? Dacă există vreo dovadă științifică pe baza căreia poți contrazice raportul biblic al Creațiunii, cu siguranță că aceasta este. Raportul Genezei învață că Dumnezeu a creat toate viețuitoarele în decursul unei Creațiuni de șase zile, într-o istorie relativ recentă. Pe de altă parte, coloana geologică indică faptul că formele de viață, găsite acum ca fosile în rocile străvechi, au început ca organisme simple și au progresat, de-a lungul a miliarde de ani, până la animale și plante complexe. Evoluționiștii susțin că această coloană geologică dovedește că viața a evoluat în decursul unor ere îndelungate.

Oare? Există și alte posibilități de a explica aceste realități? Majoritatea oamenilor de știință care cred cu fermitate în Creațiune nu contestă ordinea previzibilă a fosilelor în scoarța terestră – acestea se află acolo și pot fi văzute. Dar trebuie să spunem că există și oameni de știință care cred în raportul Genezei cu privire la Creațiune și Potop și care consideră că această credință oferă o interpretare alternativă a coloanei geologice.

Institutul de Cercetări Geofizice din Loma Linda a fost înființat pentru a facilita studiarea aspectelor controversate ale științei și religiei (în special creația și evoluția) de către cercetătorii creștini. Ei au publicat numeroase lucrări pe această temă și continuă să facă acest lucru, pe măsură ce continuă cercetarea. Este interesant să vedem ce studiază acești cercetători.³ Deoarece cred că raportul Genezei referitor la Creațiune și Potop este exact din

punct de vedere istoric, ei consideră că dovezile fosile din scoarța pământului se potrivesc foarte bine, dar într-un scenariu diferit. Ar putea fi oare acuzați că au idei preconcepute pentru că acceptă autoritatea biblică? Nu. Nu mai mult decât oamenii de știință care abordează studierea pământului având prejudecăți evoluționiste.

Ei consideră că succesiunea straturilor geologice depinde de considerente ecologice și hidrodinamice și de comportamentul organismelor într-un Potop global. Teoria lor, numită *Ecological Zonation* (zonificare ecologică), sugerează că ordinea din coloana geologică a fost determinată de ordinea în care formele de viață au murit și au fost îngropate în timpul marelui Potop.

Altfel spus, acești oameni de știință caută dovezi care să confirme că apele Potopului, explodând de sub pământ și de deasupra, au înghițit și îngropat mai întâi organismele cele mai simple – cele din sol sau de pe fundul mărilor și oceanelor. Pe măsură ce apele au crescut, ajungând tot mai sus, ele au înghițit, în tumultul lor, și au înecat din ce în ce mai multe creaturi, multe dintre acestea fiind mai complexe. În mod firesc, animalele care se deplasează ușor, reptilele și amfibienii, precum și păsările au fugit, din instinct, către locurile mai înalte. De asemenea, stârvurile de animalele, precum și copacii și plantele au plutit o vreme și au fost îngropate mai târziu și la o altitudine mai mare. Acești oameni de știință sugerează că, de fapt, coloana geologică s-a format nu datorită unei ascensiuni pe scara evoluției, de-a lungul unor ere îndelungate, ci ca rezultat al îngropării succesive a plantelor și animalelor în habitatele lor, de către apele crescânde

ale Potopului, ca rezultat al retragerii animalelor către locurile mai înalte și al hidrodinamicii de plutire a animalelor și plantelor în aceste ape.

Dacă acești cercetători au dreptate, atunci coloana geologică este o imagine, păstrată în timp și în rocă, a formelor de viață fugind de apele tot mai mari și apoi distruse și îngropate de un Potop mondial. Aceasta ar face din coloana geologică rezultatul unui segment temporal relativ scurt, și nu al unor lungi ere geologice.

Geologii au o metodă empirică pe care o folosesc în determinarea timpului necesar formării unui strat sedimentar: puțină apă – mult timp; multă apă – puțin timp. Folosind ritmul de eroziune și de sedimentare care poate fi observat astăzi, am putea ajunge la concluzia că a fost nevoie de perioade foarte mari pentru formarea numeroaselor straturi succesive, precum cele care pot fi văzute de pe creasta Marelui Canion – puțină apă, mult timp. Cu toate acestea, atunci când iei în considerare condițiile speciale date de o inundație bruscă (în urma unei ploii torențiale), tabloul se schimbă radical.

De curând, atenția mi-a fost atrasă de o carte recent publicată, intitulată *Faith, Reason, and Earth History (Credința, rațiunea și istoria pământului)*, scrisă de Leonard Brand, director al Departamentului de Științe Naturale de la Universitatea Loma Linda.⁴ Iată ce spune el:

Ritmul mediu de sedimentare atins într-o inundație bruscă din timpurile noastre, măsurat într-un interval de o oră, este de un milion de metri de sediment la o mie de ani (o mie de metri pe an). Acest ritm reprezintă de 100 de ori ritmul mediu măsurat pe o perioadă

de un milion de ani (0,01 metri la o mie de ani). În consecință, dacă apele Potopului ar fi fost doar egale cu o inundație bruscă din zilele noastre care ar afecta tot pământul, ar fi nevoie de numai 8,4 luni pentru a se forma straturile sedimentare Cambrian și Mezozoic existente (o cantitate de material despre care geologii evoluționiști afirmă că s-a depus într-o perioadă de aproximativ 400 milioane de ani).⁵

Ce vrea să sublinieze Brand? Că o inundație bruscă de dimensiuni globale, în zilele noastre, ar forma 400 de milioane de ani de coloană geologică în numai 8,4 luni: multă apă – timp puțin! Concluzia aceasta se potrivește foarte bine în cadrul temporal al Potopului Genezei. Așadar, este zonificarea ecologică soluția pentru a înțelege coloana geologică? Brand și colectivul Institutului de Cercetări Geofizice sunt niște oameni de știință atenți, care nu fac afirmații științifice neîntemeiate. Atunci când studiază natura scoarței terestre, ei recunosc abaterile de la regulă și condițiile specifice și le compară cu relatarea biblică.

Înțelegerea actuală în legătură cu această ipoteză lasă multe întrebări fără răspuns; dar până când se va dezvolta o ipoteză mai satisfăcătoare, zonificarea ecologică este un punct de unde putem începe procesul dezvoltării unor ipoteze verificabile, în ceea ce privește ordinea sedimentării fosilelor.⁶

Coloana geologică ne dă indicii doar cu privire la formele de viață descoperite în straturile de rocă; dar cum ar trebui să reacționăm atunci când auzim

că datările radiometrice stabilesc, pentru unele roci, vârste de miliarde de ani? Mie nu îmi este greu să accept faptul că Dumnezeu a creat pământul, ca o masă geologică încă neformată, cu mult timp înainte de a-l fi ales ca loc în care să creeze plantele, animalele și rasa umană. Nu ar trebui să ne deranjeze dacă metodele radiometrice de datare descoperă că această minge de rocă străveche se află în spațiu de miliarde de ani. Lucrul acesta nu schimbă nici măcar cu o iotă veridicitatea raportului Genezei referitor la crearea pământului. Prin aceasta nu vreau să sugerez că datările radiometrice nu pot fi puse la îndoială sau că nu au nevoie de interpretări alternative. În acest domeniu rămân numeroase întrebări fără răspuns.

Probabil că un domeniu mai dificil pentru creaționiști decât radiometria îl constituie distribuția animalelor și a plantelor, fosile și vii, pe suprafața pământului. Ce explicație avem pentru animalele care se găsesc pe continente îndepărtate, la mare distanță de Asia Mică, unde s-a oprit Arca?

Întrebarea aceasta este legată, în esență, de modul în care au ajuns animalele acolo unde le găsim astăzi și de motivul pentru care atât de multe specii trăiesc doar într-o zonă geografică limitată. Dacă strămoșii lor au migrat toți din același punct, de ce nu le găsim pe toate distribuite în mod uniform în întreaga lume? Cea mai multă bătaie de cap o dau anumite specii din Australia și leneșii (familie de mamifere) din America de Sud, care locuiesc în copaci. Leneșii se deplasează foarte greu pe pământ, și totuși se află la o mare distanță geografică de locul în care s-a oprit Arca.⁷

Oare Dumnezeu, care a poruncit ca, în mod supranatural, aceste animale să intre în Arcă, le-a dus, tot în mod supranatural, înapoi în habitatele lor inițiale? Cine poate ști?

Realitatea este că există încă numeroase întrebări cu care trebuie să ne confruntăm și răspunsuri care nu sunt prea ușor de găsit. Să nu tragem cumva concluzia, în urma acestei discuții, că a accepta raportul biblic cu privire la Creațiune și Potop este o poziție ușor de adoptat.

În același timp, trebuie să menționăm că și darwinismul se confruntă cu întrebări foarte complicate – iar în capitolele precedente am analizat o parte dintre acestea. Interpretarea convențională referitoare la coloana geologică întâmpină o problemă serioasă. Dacă aceasta este o succesiune evolutivă a dezvoltării animalelor și plantelor, atunci unde sunt formele intermediare, necesare pentru a avea o succesiune continuă și lentă de la simplu la complex? De ce lanțul vieții este rupt în numeroase segmente, fără să existe verigi de legătură între acestea? Ordinea fosilelor este ciudat de tăcută, fără să ofere nicio dovadă convingătoare cu privire la existența ei. Brand scrie:

Arborii filogenetici [diagrame care arată relațiile dintre diferitele specii străvechi și moderne] prezentați în numeroase manuale și cărți arată un drum complet, din prezent până la începutul vieții. Arborii care menționează și care părți sunt susținute de dovezi fosile și care sunt ipotetice sunt mai interesanți. Ei arată, de fapt, că legăturile evolutive dintre toate subdiviziunile și aproape toate clasele sunt numai teoretice. Oamenii de știință non-

intervenționiști [care resping intervenția lui Dumnezeu în natură] sunt conștienți de lucrul acesta. Charles Darwin a identificat acest aspect ca reprezentând cea mai mare slăbiciune a teoriei lui. El credea că aceste verigi intermediare aveau să fie găsite. Cu toate acestea, majoritatea celor câtorva mii de fosile care au fost găsite se încadrează în grupele deja existente. Pe măsură ce sunt descoperite mai multe fosile, devine tot mai evident faptul că golurile dintre grupele majore de organisme sunt reale, iar verigile intermediare nu par să fie găsite vreodată.⁸

Astfel, atât creaționismul, cât și evoluționismul au probleme; și unul, și celălalt trebuie să-și depășească prin credință problemele nerezolvate. Așadar, într-o lume încă plină de întrebări fără răspuns, în ce direcție ne vom exercita credința?

Nu pot să răspund în locul tău, dar pot să răspund pentru mine. Eu voi crede ce scrie în Carte. Eu cred că, atunci când vorbește despre subiectele acestea, precum Potopul, Biblia reprezintă ultima autoritate din punct de vedere teologic, științific și istoric. Eu accept că raportul ei este inspirat, deși înțeleg cum de a ajuns să fie ținta unui atac atât de înverșunat.

Dacă aș fi în locul lui Lucifer, și eu aș lupta cu toată ființa împotriva istoriei Potopului, și aceasta din două motive majore:

1. Dacă se poate dovedi că istoria Potopului este falsă, atunci va urma *ipso facto* că și istoria Creațiunii este falsă, deoarece, fără Potop, este nevoie de timp – intervale lungi de timp – pentru a produce coloana geologică.

Fără Potop, cum altfel ai putea explica ordinea fosilelor în coloana geologică? Fie animalele prinse și conservate în stratul de rocă au evoluat treptat (timp geologic), fie lucrarea creatoare a lui Dumnezeu s-a întins pe un timp îndelungat (zile ale Creațiunii care nu trebuie interpretate literal). Și astfel, dacă aș fi în locul lui Lucifer, aș face tot ce îmi stă în putere ca să șterg cunoștința Potopului Genezei pentru că, în felul acesta, aș consolida credința în erele geologice, care stau la baza teoriei evoluției și care exclud nevoia de a crede într-un Creator.

2. Dacă se poate dovedi că istoria Potopului este falsă, atunci aceasta ar discredita nu doar dovezile despre Creator, ci și orice dovadă despre o judecată divină iminentă pentru neamul omenesc. Sic, sic, sic, Dumnezeu nu va judeca acest pământ – „toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!”, strigă scepticii. Dar apostolul Petru continuă prin a ne da trei exemple care arată că „toate” nu au rămas și nu vor rămâne neschimbate, așa cum erau la început: Creațiunea, Potopul și a doua venire a lui Isus (2 Petru 3,3-7). Strigătul scepticilor este și amăgirea strategică pusă la cale de Lucifer. Nu vei fi niciodată judecat pentru alegerile pe care le faci în viață. Nu există niciun Dumnezeu, și chiar dacă ar fi, ar fi prea iubitor ca să intervină vreodată radical. Haide, relaxează-te – nu te îngrijora – „toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!”

Dacă aș fi Lucifer, aș cunoaște Noul Testament pe de rost și aș ști că Isus și apostolii au menționat Potopul ca dovadă a judecății finale, cataclismice, a păcatului. Dacă aș fi Lucifer, aș ști că o asemenea judecată mă privește direct! Aș încerca să distrug orice informații referitoare la Potop, astfel încât să pot statornici credința în dezvoltarea evolutivă, de-a lungul unor perioade îndelungate, și să distrug credința în Creațiune și în Creator. Aș distruge, de asemenea, credința într-o judecată iminentă. Dar categoric aș distruge credința în Potop, astfel încât să distrug credința în Creațiune și, consecința imediată, să distrug credința în judecata iminentă a pământului!

Dar eu nu sunt Lucifer. Sunt un păcătos căzut, ca tine și ca Noe. Asemenea lui Noe, și eu, și tu vrem să găsim îndurare înaintea Domnului. Cum? Nu într-o arcă făcută din lemn de gofer, ci printr-o cruce făcută din lemn de măslin. Doar o cruce veche și colțuroasă. Dar, ca și Arca, un adăpost din lemn al siguranței divine, al mântuirii divine. Acolo, în îmbrățișarea Creatorului nostru iubitor, putem găsi refugiul harului, în furtuna judecății amenințătoare. Așa cum spune bine cunoscutul imn:

Condu-mă Tu, Isuse,
pe marea tumultuoasă a vieții...
Așa cum o mamă își liniștește copilul,
Tu poți liniști talazurile învolburate...
Divinule Stăpân al mării,
condu-mă Tu!

Așa cum se încheie istoria biblică – „Dumnezeu și a adus aminte de Noe” (Geneza 8,1).

-
1. John C. Whitcomb, *The World That Perished* (Grand Rapids: Baker Book House, 1998), pag. 24,25.
 2. Unele dintre aceste idei mi-au venit în timpul discuțiilor purtate cu Maelen Kootze și Clark Rowald, cărora vreau să le mulțumesc.
 3. Cei care doresc mai multe informații în această privință se pot adresa în scris Institutului de Cercetări Geofizice Loma Linda University, Loma Linda, CA 92350.
 4. Leonard Brand, *Faith, Reason and Earth History* (Berrien Springs, Michigan: Andrews University Press, 1997).
 5. Idem, pag. 218.
 6. Idem, pag. 279.
 7. Aspectul acesta este tratat în Idem pag. 302, 303.
 8. Idem, pag. 173.

O dovadă inacceptabilă

Dacă am fi într-o sală de judecată și eu aș fi avocatul apărării, m-aș strădui să introduc o probă inacceptabilă. Știi ce este aceea o probă inacceptabilă, nu-i așa? Este cea dovadă pe care curtea nu-ți îngăduie să o prezinți – o dovadă obținută ilegal, un zvon sau o informație protejată. Sau o dovadă care nu este verificabilă sau care nu este legată de cazul respectiv. Dar dacă eu aș fi avocatul apărării, aș face tot ce ar fi omeneste și legal posibil pentru a introduce această dovadă specială în dezbaterile cazului și în raportul judiciar.

Știi de ce sunt atât de interesat să aduc această dovadă inacceptabilă? Deoarece am profunda convingere că instanța opiniei publice ar putea fi, și poate chiar va fi, convinsă, pe baza acestei probe de neacceptat, că cel care îmi este client a avut dreptate de la început.

Acum trebuie să îți spun că motivul pentru care această dovadă este inacceptabilă este acela că jurații opiniei științifice nu sunt de acord cu ea. Această dovadă nu poate fi analizată la microscop și nici cu telescopul. Nu poate fi verificată în eprubetă sau cu becul Bunsen. Nu poți ajunge la ea printr-o formulă algebrică sau prin observații geologice. Pe scurt, nu o poți obține prin metode științifice. De

aceea, nu este acceptabilă înaintea instanței opiniei științifice. Dacă aș aduce-o, ar fi întâmpinată cu replica „Obiectăm, onorată instanță – obiectăm, obiectăm, obiectăm”, și mă tem că, după aceasta, ar urma și decizia curții: „Obiecție admisă”.

Dar, în ciuda piedicilor juridice pe care le-aș întâmpina, eu tot aș folosi orice posibilitate legală, cât de mică, orice portiță statutară de a găsi o cale să prezint această probă înaintea instanței opiniei publice. Pentru că, dacă aș reuși acest lucru, sunt convins că și cauza pe care o apăr s-ar dovedi indiscutabil adevărată.

Care este această probă inacceptabilă pe care vreau atât de mult să o prezint, înainte de a ne continua călătoria prin marea dezbatere dintre creaționism și evoluționism, dintre Sfânta Scriptură și Charles Darwin?

Doamnelor și domnilor jurați, vreau să aduc dovada inacceptabilă pe care am descoperit-o pe calendarul agățat pe peretele din fața mea. Veți spune că un calendar nu poate conține nimic important pentru cazul nostru, dar tocmai aici se află dovada: supun analizei instanței faptul că săptămâna de șapte zile și Sabatul zilei a șaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea și realitatea istorică a raportului Creațiunii din Geneza 1 și 2.

Dați-mi voie să citez din acest raport dovada săptămânii de șapte zile și a Sabatului zilei a șaptea:

Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea. Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o

făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse. Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. (Geneza 1,31-2,4)

Îți dai seama că, pentru existența săptămânii de șapte zile, nu există nicio explicație istorică sau astronomică, în afară de raportul Genezei referitor la Creațiune? Să facem împreună un sondaj în domeniul astronomiei. Să vedem cât de actuale sunt cunoștințele noastre științifice. În sistemul nostru solar, ce se rotește la fiecare douăzeci și patru de ore? Pământul face o mișcare de rotație completă în jurul propriei axe. Ce se rotește în fiecare lună? Luna înconjoară pământul (luna sinodică are, de fapt, 29,5 zile). Și ce se rotește la fiecare un an? Pământul face o rotație completă în jurul soarelui.

Și acum, ce se rotește în fiecare săptămână, la fiecare șapte zile? Accesează-ți memoria științifică și amintește-ți ce se rotește complet la fiecare șapte zile. Trebuie să fie ceva, pentru că toate celelalte măsuri naturale de timp implică un ciclu astronomic. Ce face o rotație completă în șapte zile? Răspunsul? Nimic. Spre deosebire de zi, de lună și de an, săptămâna de șapte zile nu este legată de niciun ciclu astronomic. Și atunci, de unde a apărut? Să ne întoarcem acum de la astronomie la istorie.

Am fost de curând la biblioteca universității pentru a găsi răspuns la această întrebare. Este un raft întreg cu cărți dedicate filozofiei și istoriei timpului. Una dintre cărțile pe care le-am consultat a fost cea a lui Anthony Aveni, *Empires of Time* [Imperii

ale timpului]. El este profesor de astronomie și de antropologie la Colgate University. În căutarea unor dovezi în legătură cu săptămâna de șapte zile, aș vrea să îl citez pe acest om de știință:

Cuvântul *geneză* înseamnă „origine, inițiere”, și orice mit al genezei începe cu o anumită percepție a timpului. Din punctul de vedere al științei moderne, geneza noastră a început cu peste zece miliarde de ani în urmă, într-o explozie colosală, în care și-au avut începutul toate evenimentele și toate lucrurile. De obicei, orice geneză presupune, implicit, un scop, deși, pentru mulți dintre noi, acea explozie inițială a avut un scop, în sens omenesc, la fel de puțin ca orice altceva din istorie.

În tradiția iudeo-creștină a Vechiului Testament, scopul raportului Creațiunii, din Geneza, pare a fi acela de a demonstra că toate lucrurile au fost menite să fie bune. Probabil că toți oamenii au nevoie să creadă într-o lume care a fost concepută ca având la bază o ordine, o intenție și un scop și ca fiind creată în mod special cu gândul la ei – mai presus de toate, o lume bună. Geneza biblică împlinește această nevoie declarând că Dumnezeu a făcut-o astfel... și majoritatea cercetătorilor biblici consideră că Geneza este un amalgam de mituri, adunate din mai multe surse diferite.¹

El prezintă cartea Genezei nu ca pe o autoritate, ci ca pe o simplă colecție de mituri. Dar eu nu vreau să-l întreb nimic legat de teologie. El este un om de știință și eu vreau să știu ce fundament științific are

pentru existența săptămânii de șapte zile. Iată ce spune:

Orice filă a unui calendar de perete ne va descoperi o subdiviziune a unităților de timp stabilite de occidentali: șapte diviziuni pe verticală ale succesiunii unităților numerotate, fiecare coloană având un nume specific. Cele patru sau cinci benzi orizontale, numite săptămâni, în care grupăm zilele unei luni, constituie o diviziune a timpului ciudată. Nu există niciun corp ceresc, precum soarele sau luna, niciun ciclu natural căruia să-i putem atribui în mod direct acest mic interval de timp. Mai mult decât atât, multe alte culturi și tradiții au în calendarele lor un interval de aproximativ aceeași durată generală.²

Ciudat, nu-i așa? El acceptă faptul că acest „mic interval de timp” este întâlnit în diferite culturi și tradiții din întreaga lume. Dar de ce se simte dator să dea o explicație?

Unii biologi cred că săptămâna este autodeterminată. Bioritmul de 7 zile din organismul uman este una dintre cele mai recente descoperiri ale cronobiologiei moderne. El se manifestă sub forma unor mici variații ale presiunii sângelui și ale ritmului cardiac, precum și prin răspunsul la infecții și chiar la transplantul unui organ: de exemplu, se știe acum că probabilitatea respingerii anumitor organe atinge un vârf la intervale săptămânale de la un implant.

Dar nu suntem singurii în manifestarea acestui ritm. Chiar și organisme simple, până la bacterii și

animale unicelulare, par să împărtășească aceeași ciclicitate. Există, de exemplu, un ritm de 7 zile în *paharul sirenei*, o specie de alge a cărei formă se aseamănă cu un pahar de șampanie, cu o coadă lungă și o mare inflorescență sferică în capăt. Acest organism poate fi determinat să-și reducă rata de creștere doar atunci când este expus la o perioadă de alternanță lumină-întuneric de 7 zile – nici mai mult, nici mai puțin.

Deși pare de necrezut, toți am fost creați cu un ciclu bioritm de șapte zile – de la omul atât de complex la organismele cele mai simple, unicelulare! Ne mirăm de unde vine? Iată concluzia lui Aveni:

Oare timpul social determină timpul biologic? Poate că am putea lega perioada de 7 zile din structura noastră biologică de ciclul săptămânal, cu care le merge atât de bine ființelor omenești, din punct de vedere economic. Cu toate acestea, știm că românii, cărora le datorăm cele mai multe dintre obiceiurile noastre legate de timp, lucrau după un ciclu de 8 zile, dintre care ultima era zi de piață. În mod similar, cuvântul nostru *sabat* vine din conceptul iudaic al revenirii periodice în acest ciclu a zilei de absență de la lucru – ziua a șaptea – pe care iudeii o rezervau închinării la divinitate. Atât de important era acest ciclu calendaristic încât celebra istorie a Creației, din Geneza, a fost construită în jurul structurii zilnice a timpului social. Creația durează 7 zile, nu 3 zile sau 6 luni.³

Ca om de știință, Aveni nu este dispus să accepte ideea că Dumnezeu a așezat ciclul de șapte

zile în structura chimică a corpului nostru încă de la Creațiune. Dar el nu poate ignora faptul că acest ciclu pare să facă parte din lumea naturală. Aveni nu oferă nicio explicație care să se potrivească și datelor științifice, și ideii că Dumnezeu a creat viața astfel încât să trăiască pe baza unui ciclu de șapte zile.

Este adevărat că istoriile timpului pe care le citim menționează despre variații ale lungimii săptămânii, din când în când de-a lungul istoriei. Grecii au făcut experiența unei săptămâni de zece zile (decadă). Romanii au ajuns la o săptămână de opt zile. În timpul Revoluției Franceze, Convenția Revoluționară Franceză a decretat o săptămână de zece zile, în încercarea de a rescrie complet istoria și de a reinventa timpul după un sistem zecimal. Aceasta a fost abandonată atunci când a venit la putere Napoleon. Uniunea Sovietică a făcut experimente cu durata săptămânii chiar în acest secol (secolul trecut – n.r.). În anul 1929, ei au trecut la o săptămână de cinci zile; în 1932, la una de șase zile, pentru ca în 1940 să revină la săptămâna globală, de șapte zile.

De unde a apărut acest „mic interval de timp”? Doamnelor și domnilor jurați, dovada cea mai convingătoare pe care o avem în istorie, în filozofie și în știință pentru instituirea unei săptămâni de șapte zile este străvechiul raport iudaic al creării lumii. Lucrul acesta mă determină să repet declarația pe care am făcut-o atunci când am prezentat această probă inacceptabilă: eu susțin că săptămâna de șapte zile și Sabatul zilei a șaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea și realitatea istorică a raportului Creațiunii din Geneza 1 și 2.

Știința nu poate explica săptămâna de șapte zile decât apelând la istorie. Iar istoria declară că cea mai logică explicație pentru actuala săptămână de șapte zile se găsește în vechea relatare ebraică a Creațiunii. Astfel, săptămâna de șapte zile și Sabatul zilei a șaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea și realitatea istorică a raportului Creațiunii din Geneza 1 și 2. Nu numai că amândouă sunt menționate aici, în raportul Creațiunii din Geneza, dar trebuie să luăm în considerare și legătura incontestabilă care există între această relatare și inima și sufletul celor Zece Porunci, date de Dumnezeu.

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o. (Exod 20,8-11)

Jacques Doukhan, profesor de Vechiul Testament și de ebraică la seminarul teologic din cadrul Universității Andrews, caracterizează porunca a patra ca fiind axul geometric și tematic al întregului Decalog – locul în care se imprimau sigiliile în vechile documente ale unui legământ.⁴ Primele trei porunci descriu relația noastră cu Dumnezeu, în timp ce ultimele șase descriu relația noastră cu semenii. Iar în mijloc, ca o articulație, ca un pivot

între Dumnezeu și omenire, se află porunca Sabatului, care explică atât fundamentul relației noastre cu Dumnezeu, cât și cel al relației noastre unul cu altul.

Este un ax atât geometric, cât și tematic. În limba ebraică, primele trei porunci conțin șaiszeci și șapte de cuvinte. Ultimele șase porunci conțin patruzeci și unu de cuvinte ebraice. Porunca din centru este alcătuită din cincizeci și cinci de cuvinte (ceea ce reprezintă mai mult de jumătate din restul Decalogului, care are 108 cuvinte). Într-adevăr, din punct de vedere geometric și tematic, acesta este axul Decalogului.

Care este mesajul acestei mari inimi a celor Zece Porunci? Deja știi. Apropo, raportul de martor ocular al lui Moise referitor la primirea Decalogului declară că aceste Zece Porunci au fost scrise de Dumnezeu cu propriul deget, pe două table din piatră (Exod 31,18). Nu știu dacă lucrurile s-au întâmplat exact așa cum arată Cecil B. DeMille, în filmul său epic *The Ten Commands* [*Cele Zece Porunci*], unde, din prezența incandescentă a Divinității, iese o mână și scrie cu litere de foc, în piatră, cele Zece Precepte. Tot ceea ce știu este că Moise, care poate fi considerat cel mai strălucit om care a trăit vreodată, a relatat că Dumnezeu Însuși a scris cu degetul Său întregul Dialog, care include și porunca a patra.

Doukhan ne reamintește că doar două dintre cele Zece Porunci sunt „formulate pozitiv” – vrând să spună prin aceasta că cele două nu încep cu „Să nu”. Interesant este că cele două sunt așezate alături una de cealaltă, în centrul și de-a lungul axului Decalogului. „Această corespondență”, scrie Doukhan, „indică o preocupare comună”. „Adu-ți aminte de

ziua de odihnă” și „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Ce au ele în comun? Amândouă ne cheamă să ne amintim de originile noastre, de rădăcinile noastre ca ființe omenești. Porunca a patra ne cheamă să ne amintim de originea noastră în „actul creator al lui Dumnezeu”, iar porunca a cincea ne îndeamnă să ne amintim de rădăcinile noastre în „actul de procreare” al părinților noștri. Amândouă aceste porunci centrale au fost date pentru a proteja adevărul despre originile noastre ca oameni! Cinstește-i pe mama ta și pe tatăl tău, care te-au procreat, și adu-ți aminte de Sabatul Domnului Dumnezeului tău, care te-a creat!

În inima tuturor adevărilor se află adevărul cu privire la originile noastre! Este adevărul așezat în inima raportului Creațiunii. Este adevărul așezat în inima Decalogului. Astfel, subliniem din nou, săptămâna de șapte zile și Sabatul zilei a șaptea sunt o mărturie perpetuă cu privire la veridicitatea și realitatea istorică a raportului Creațiunii din Geneza 1 și 2.

Să mergem acum mai departe. Mă adresez cu umilință, dar, în același timp, cu curaj prietenilor mei evanghelici care citesc această carte, fie ei protestanți sau catolici: Singura cale în concordanță cu Biblia prin care cineva poate respinge validitatea Sabatului zilei a șaptea este aceea de a respinge veridicitatea întregului raport al Creațiunii din Geneza 1 și 2.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost într-o totală consecvență tradiției lui care respinge validitatea Sabatului zilei a șaptea, atunci când, adresându-se comunității științifice, pe 22 octombrie 1996, la Academia Pontificală de Științe, a declarat că, deși

teoria evoluționistă poate fi cea mai bună explicație pentru existența corpului omenesc, Roma insistă să susțină că sufletul omului a venit de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el a afirmat că biserica nu contrazice teoria evoluției corpului, de-a lungul unor ere geologice, dar recunoaște, în același timp, că Dumnezeu a așezat un suflet în acest corp. Este ca și când le-ar fi spus oamenilor de știință: „Puteți avea trupul, dar nu puteți avea sufletul!”

Nu pot fi de acord cu el în această renunțare la raportul biblic referitor la modul în care a venit la existență corpul nostru. Dar recunosc că poziția lui este în concordanță cu aceea de a respinge Sabatul zilei a șaptea din raportul Creațiunii și din cele Zece Porunci. Dacă Geneza 1 și 2 sunt un mit istoric, atunci, în mod logic, rezultă că fundamentul Sabatului zilei a șaptea (o Creațiune în șapte zile) și porunca a patra (care se referă la Creațiunea în șapte zile) sunt distruse cu totul.

Lucrul acesta reprezintă o problemă cât se poate de dificilă pentru comunitatea evanghelică americană, care s-a luptat din greu să apere creaționismul biblic pe baza Genezei 1 și 2. Pe ce bază logică pot prietenii mei evanghelici să apere adevărul Creațiunii, când ei resping, dintr-o răsuflare, Sabatul zilei a șaptea, ca memorial al Creațiunii? De ce să lupți pentru Creațiune, când ai abandonat memorialul Creațiunii lui Dumnezeu?

O astfel de atitudine este lipsită atât de consecvență, cât și de logică. Puteți la fel de bine să declarați că raportul Genezei este un mit, așa cum a făcut papa și a adoptat duminica drept alternativă a Romei pentru Sabatul divin. Consecvența biblică absolută nu admite nicio alternativă. De aceea fac

apel la protestanții și la catolicii care cred în Biblie și într-un Creator: Prieteni, vă rog să reexaminați personal învățătura lui Dumnezeu în legătură cu darul Sabatului zilei a șaptea, pe care l-a oferit întregului neam omenesc, încă de la începutul Creației și al timpului.

Le amintesc cititorilor mei că, dacă Sabatul ar fi fost respectat întotdeauna și Creatorul ar fi primit închinarea noastră în ziua Sa cea sfântă, nu s-ar fi ridicat niciodată un Charles Darwin, cu ateismul lui științific, sau un Karl Marx, cu ateismul lui politic. Civilizația umană a semănat vânt și a cules furtuna uitării zilei de Sabat a Creatorului nostru.

Creștini fiind, pe ce suport logic ne bazăm, în căutarea noastră de a le împărtăși și altora adevărul biblic, dacă noi înșine respingem veridicitatea raportului Genezei? Dacă aruncăm această parte a Bibliei, care este esențială pentru a ne înțelege menirea și locul în univers, mai devreme sau mai târziu vom abandona întreaga credință în revelația divină, iar Biblia va deveni pentru noi doar o carte oarecare, de mituri.

După această cercetare amănunțită și sinceră în inima Creațiunii, sunt convins că, de fapt, adevărul biblic despre Creațiune reprezintă însăși temelia întregului adevăr descoperit.

„Dar ce să facem cu toate dovezile științifice?”, întrebați. Prietenii mei, știința poate face ce dorește cu știința – își poate interpreta dovezile după cum dorește –, dar știința nu poate să devină judecătorul suprem al interpretării biblice sau al revelației divine.

În această privință, sunt de acord cu cercetătorul în științe juridice Philip Johnson, care spune că tre-

buie să lăsăm ca „știința naturală să-și găsească locul potrivit, ca o parte importantă, dar nu esențială a vieții intelectuale”⁵. Pentru savantul creștin, știința nu poate sluji drept Curte Supremă de Apel. Niciuna dintre ramurile noastre nu poate. Pentru creștin, autoritatea finală este revelația divină a Sfințelor Scripturi. De fapt, există un motiv simplu pentru care știința nu poate fi arbitrul suprem al adevărului – știința nu poate răspunde la întrebările esențiale referitoare la viață.

De curând, am primit un articol foarte interesant, care a apărut în numărul din ianuarie 1997 al publicației *First Things*. Era scris de Neil Postman, directorul Departamentului de Cultură și Comunicații de la Universitatea New York. Citisem unele articole ale lui Postman încă din 1986, când a fost publicată critica lui usturătoare în legătură cu efectul distrugător al televiziunii asupra societății americane, *Amusing Ourselves to Death*. Care era ideea lui în acest articol? Aceea că noi ne-am pierdut istoria sau, cum se exprimă el, povestea – tocmai povestea de care aveam nevoie. Cum? El începe cu un poem care face o misterioasă aluzie la acest *Cum?*.

Principala problemă spirituală cu care se confruntă aceia dintre noi care trăiesc în era tehnologică a fost exprimată cu câțiva ani în urmă într-un poem profetic scris de Edna St. Vincent Millay și publicat în volumul ei *Huntsman, What Quarry?*

*În acest veac înzestrat, în acest ceas întunecat,
cade din cer o ploaie meteoritică
de fapte... rămase necercetate, neinterpretate.*

*O înțelepciune suficientă ca să ne elibereze de boala
noastră
este toarsă zilnic;
dar nu există niciun război
care să o țeară și să o transforme în pânză.⁶*

Postman prinde această metaforă și strigă: supra-abundența de informații, care caracterizează secolul XX și după, ne-a asaltat și ne ucide, pentru că nu avem „niciun război care să o țeară și să o transforme în pânză”. Am pierdut povestea adevărată, care ar fi putut să ne salveze de la distrugere. Cum s-a întâmplat? Postman continuă prin a sugera drept cauză faptul că ne-am pierdut credința în Dumnezeu.

Aceste două secole nu au fost bune pentru zei. Am putea spune că Charles Darwin a început marele asalt, susținând că nu suntem copiii lui Dumnezeu, cu „D” mare, ci ai mai-muștelor. Dar această descoperire și-a cerut birul ei: Darwin a suferit de tulburări gastrice și de dureri intestinale, pentru care medicii istorici nu au reușit să descopere o cauză fizică. În ciuda acestora, Darwin nu s-a pocăit, ci a sperat că mulți oameni aveau să găsească inspirație, consolare și continuitate în marea narațiune a evoluției. Însă nu a fost așa, iar trauma fizică pe care el a provocat-o continuă și astăzi, în văzul tuturor. Karl Marx, cel care l-a invitat pe Darwin să scrie o introducere la lucrarea lui, *Das Capital* (Darwin a refuzat), l-a făcut fărâcă pe zeul naționalismului, arătând, prin teorie și nenumărate exemple, cum sunt clasele muncitoare amăgite să se identifice cu asupritorii lor capitaliști.

Lucrând liniștit în cabinetul lui din Viena, Sigmund Freud avea să devină cel mai feroce distrugător de zeități. El a arătat că marea zeiță a Rațiunii, a cărei autoritate fusese atestată de Epoca Iluminismului, a fost o mare impostoare, care nu a făcut altceva decât să încerce să ridice la nivelul rațional sau să ascundă cu totul comenzile celor mai primitive insticte. Scoarța cerebrală, susținea el, nu este decât o sclavă a organelor sexuale. Și, ca și când aceasta nu ar fi fost de ajuns, Freud a distrus povestea inocenței copilăriei, a încercat să dovedească sau măcar să ne convingă de faptul că Moise nu a fost evreu și a susținut că, de fapt, credința noastră în zeități este o iluzie copilărească și nevrotică...

Ciudat este că, deși prin idei și metode diferite, toți acești bărbați au vrut să ne ofere o bază mai fermă și mai umană pentru convingerile noastre. Și lucrul acesta încă este posibil să se întâmple într-o zi. Între timp, omenirea merge clătinându-se din cauza a ceea ce s-a pierdut. Dumnezeu este mort, a spus Nietzsche înainte de a înnebuni. Poate a vrut să spună că zeii sunt morți. Dar dacă aceasta a vrut să spună, a greșit. În acest secol, noi zei s-au grăbit să le ia locul celor vechi, dar mulți nu au avut putere să reziste.⁷

Poate știința să ne salveze? Este știința acel zeu care ne poate ajuta? Postman răspunde:

Dar, în cele din urmă, știința nu dă răspunsurile pe care le căutăm cei mai mulți dintre noi. Povestea pe care ne-o oferă cu privire la originile și la destinul nostru este

nesatisfăcătoare, ca să spunem doar atât. La întrebarea „Cum a început totul?”, știința răspunde: „Probabil printr-un accident.” Dar, pentru mulți oameni, viața accidentală nu merită să fie trăită. Mai mult decât atât, zeul științei nu are răspuns la întrebarea „De ce ne aflăm aici?”, iar la întrebarea „Ce instrucțiuni morale ne dai?”, zeul științei păstrează tăcerea. Vrea să îi slujească atât pe cei buni și generoși, cât și pe cei plini de cruzime, iar marea sa imparțialitate morală, pe care am putea să o numim mai degrabă indiferență, face ca, în cele din urmă, să nu fie deloc un zeu.⁸

Cu siguranță, Postman are dreptate! Povestea originilor noastre și a Creațiunii a fost ștearsă din gândirea și din viața noastră. Ne-am pierdut povestea! Cineva ne-a distrus-o în mod sistematic. Cine oare?

Aș vrea să închei cu istoria a două povești. A fost odată, ca niciodată, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, un moment când două povești rivale au fost catapultate pe scena cunoștinței umane. Două povești care aveau să fie angajate într-o încleștată demonstrație globală ce avea să dureze până la sfârșitul timpului omenirii.

Cea dintâi poveste s-a născut în anul 1844 – când și-a început misiunea față de orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor. Coincidența nefericită a făcut ca și cea de-a doua poveste să se nască tot în anul 1844 – în iulie – când au fost scrise de mână 189 de pagini. Dar lumea nu avea să afle despre această naștere până când povestea nu a fost publicată, în 1859. Ca să nu rămână mai prejos, și

ea și-a început misiunea față de orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor. Cunoscând ceea ce cunoaștem acum, greu de crezut că a fost o simplă coincidență ca cele două povești să se nască în același moment din istorie și să concureze pentru aceeași loialitate globală. Cineva, undeva, era gata și aștepta.

Care sunt cele două povești? Cea dintâi încă vestește cu glas tare cuvintele acelui înger care străfulgeră cerul Apocalipsei, cu strigătul său pătrunzător, la sfârșitul timpului omenirii: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14,7). Un apel urgent, adresat neamului omenesc, o chemare care trebuie să fie auzită: Este ceasul judecății – închină-te Creatorului tău și adu-ți aminte de memorialul Creației Sale, Sabatul zilei a șaptea, ca să-l sfințești. Acesta este mesajul care a fost vestit cu înflăcărare de către adventiștii din secolul al XIX-lea și care a rămas esența adventismului de ziua a șaptea până astăzi.

Ca să nu rămână mai prejos, cea de-a doua poveste strigă și ea prin mijlocul cerului. Doar că această poveste este antiteza întunecată, opusul obscur al primei povești, pentru că cea de-a doua poveste proclamă acum o provocare îndrăzneată, radical opusă: Nu există niciun Dumnezeu Creator căruia să vă închinați, pentru că voi toți sunteți dumnezeul de care aveți nevoie. Închinați-vă la voi înșivă și uitați de mitul Creației și de legenda judecății finale. Această a doua poveste este născocirea lui Darwin și este proclamată cu mare zel de către evoluționiștii din întreaga lume.

Două povești, născute la jumătatea aceleiași secol, odată, ca niciodată, menite acum să fie angajate până la sfârșitul timpului într-o luptă pe viață și pe moarte, pentru loialitatea omului. Două povești cu două începuturi radical diferite și, din nefericire, cu două sfârșituri radical diferite. Două povești: cea dintâi, proclamată de adventism; cea de-a doua, proclamată de darwinism. Cea dintâi, un mesaj al speranței; cea de-a doua, un mesaj al disperării, al lipsei de speranță.

Nu este o alegere între religie și știință. Nicidecum! În cele din urmă, este consecința alegerii între două perspective asupra lumii, între două istorii cosmice, între două împărțiri aflate în competiție.

La capătul uneia dintre ele stă Isus Hristos, care încă declară: „Sabatul a fost făcut pentru om...; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2,27.28).

Domnul Sabatului, Domnul poveștii adevărate. Doamnelor și domnilor jurați, dovada este nu numai acceptabilă, ci și convingătoare, irezistibilă chiar. Creatorul Își lasă cazul în mâinile voastre.

De ce să nu trăiți experiența odihnei în Ziua Lui de Odihnă, pentru tot restul vieții? În definitiv, acesta este și motivul pentru care ne-a dat Sabatul zilei a șaptea de „la început”.

1. Anthony F. Aveni, *Empires of Time* (New York: Basic Books Publishers, 1989), pag. 53, 57.

2. Idem, pag. 87.

3. Idem, pag. 100, 101.

4. Jacques B. Doukhan, citat în *The Sabbath in Jewish and Christian Traditions*, Tamard C. Eskenazi, Daniel T.

Harrington and Williams H. Shea eds. (New York: The Crossroad Publishing, 1991), pag. 151.

5. Philip E. Johnson, *Darwin on Trial* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1993), pag. 169.

6. Neil Postman. „Science and the Story That We Need”, *First Things*, ianuarie 1997, pag. 29.

7. Idem, pag. 30.

8. Idem, pag. 31.

A avut dreptate John Lennon?

Acum, când ne apropiem de sfârșitul călătoriei noastre împreună, voi fi primul care să recunosc că nu am fost cu nimic mai bun decât șoferul lui Albert Einstein.

Poate că ai auzit istorisirea aceasta. Eu am auzit-o de două ori, așa că trebuie să fie adevărată! Einstein avea dislexie și se pare că nu avea permis de conducere. Era dependent de un șofer care să-l ducă din campusul Princeton, unde era profesor, în diferitele locuri unde era invitat să țină conferințe. Șoferul participase, alături de el, la toate acele conferințe și era destul de plictisit să asculte mereu aceleași lucruri. De aceea, într-o seară, în timp ce se îndreptau către locul unde urma să fie ținută conferința, într-un moment de bravadă, șoferul i-a spus marelui om de știință că îi memorase prelegerea referitoare la teoria relativității și că ar fi putut, foarte bine, să o prezinte singur în întregime. Pentru că era obosit, Einstein, deși uimit de afirmația șoferului, a profitat de ocazie și l-a provocat pe acesta: „Ei bine, atunci în seara aceasta tu te dai drept eu și eu voi trece drept șoferul tău. Nu mă cunoaște nimeni aici, așa că hai să vedem dacă poți să te descurci!”

Astfel, după ce renumitul profesor a fost prezentat, șoferul a urcat pe platformă și a început să prezinte prelegerea memorată cuvânt cu cuvânt, pe tema teoriei relativității. Chiar și Einstein a fost impresionat! La sfârșit, după aplauzele publicului, când șoferul se pregătea să coboare de pe platformă și să plece, prezentatorul a intervenit și a întrebat dacă voia cineva să-i pună întrebări doctorului Einstein. Șoferul s-a albit la față, dar a reușit să-și păstreze stăpânirea de sine.

Cineva din auditoriu s-a ridicat și a pus o întrebare foarte complicată, în legătură cu ramificațiile tehnice ale teoriei lui Einstein. Căutându-și cu greu cuvintele, care, de fapt, nu aveau de unde să-i vină, deodată șoferul s-a luminat: „Ei bine, prietene, întrebarea aceasta este atât de ușoară încât aproape că mă simt insultat. De fapt, ca să-ți arăt cât de elementară este întrebarea ta, am de gând să-i cer șoferului meu să vină aici și să-ți răspundă el!”

Și eu vreau să mărturisesc acum că nu sunt cu nimic mai bun decât șoferul lui Einstein, pentru că, deși am citit și am studiat mult pe această temă, la multe dintre întrebări nu pot să dau răspuns!

Cu toată sinceritatea trebuie să spun că a fost privilegiul meu să împărtășesc pe paginile acestei cărți căutarea mea după răspunsuri – răspunsuri care ne ajută să ne exprimăm și să ne apărăm în mod inteligent credința în Scriptură, în fața provocărilor scepticilor. Eu sunt pe deplin încredințat în ceea ce privește subiectele pe care le-am abordat în precedentele șapte capitole. Ca rezultat al studiului meu în domeniul creației și al evoluției, convingerile mele în ceea ce privește soliditatea și validitatea raportului biblic al Creațiunii au devenit și mai puternice.

Cu siguranță că ți-ai dat seama până acum de credința mea fermă în consistența internă logică a raportului biblic și de faptul că întregul mănunchi de adevăruri divine conținut în acest document omenesc-divin este strâns legat de raportul Creațiunii. Așa cum am afirmat, cred că adevărul cu privire la Creațiune și la existența unui Dumnezeu Creator se află chiar în centrul tuturor celorlalte adevăruri revelate. Da, cred cu toată convingerea în tot ceea ce am împărtășit în această călătorie. Am speranța că, de-a lungul drumului, ai ajuns să-ți dai seama că nu trebuie să fim niște înapoiți ca să credem în raportul istoric al Genezei referitor la Creațiune și la Potop. Putem să credem în integritatea inteligentă a acestei Cărți și în planul lui Dumnezeu ca noi să fim mai mult decât niște simple animale, rezultate ale evoluției! Noi nu am fost destinați să apărem pe scena lumii din întâmplare și să plecăm în același fel. Noi suntem oameni, creați după chipul lui Dumnezeu. Creați să trăim – să durăm – veșnic. Proiectați să durăm veșnic!

Cu toate acestea, ca pastor, trebuie să menționez un lucru. Chiar dacă nu trebuie să fii un înapoiat ca să crezi, nici nu înseamnă că ești un necredincios condamnat la iad, dacă te lupti cu alte convingeri decât cele pe care le-am prezentat aici. În Isaia, Dumnezeu ne face o minunată invitație: „Veniți totuși să judecăm împreună” (Isaia 1,18 KJV).

În acest apel divin, există două cuvinte-cheie: *Să judecăm* (să raționăm) – la aceasta ne invită Dumnezeu pe noi, copiii Săi: să ne exercităm toate capacitățile intelectuale date de Dumnezeu pentru a analiza datele pe care le avem și Scripturile, pentru a înțelege mai deplin adevărata legătură plănuită de

Dumnezeu între Biblie și știință. Al doilea cuvânt-cheie este *împreună* – creștini fiind, ca membri ai unei comunități a credinței și având dragoste unul pentru altul și încredere în Domnul Scripturii și al științei, trebuie să judecăm, să dialogăm, să studiem și să facem această călătorie împreună.

Într-o seară, târziu, i-am făcut o vizită unui prieten, om de știință. L-am găsit în biroul său. Cu toate că modul nostru de a înțelege Biblia diferă și chiar am îngrijorări în legătură cu unele dintre interpretările date de el textelor biblice, angajamentul nostru de a ne respecta unul pe celălalt trebuie să rămână constant și neschimbat. Amândoi trebuie să găsim întotdeauna în Hristos sursa infailibilă a adevărului. Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6). Vreau să-i invit pe toți erudiții creștini să acorde întâietate Cuvântului lui Dumnezeu în toate strădaniile și cercetările lor. Nu aș fi credincios ca pastor dacă nu aș face astfel.

Un scriitor a făcut cândva următoarea remarcă: „Dumnezeu este mai inteligent decât mine!” În mod sigur are dreptate! Vorbind la New York în memoria astronomului și autorului Carl Sagan (un ateu declarat), reverendul Joan Campbell a spus: „El m-ar întreba: 'Tu ești un tip inteligent; de ce crezi în Dumnezeu?' Iar eu i-aș răspunde: 'Tu ești un tip inteligent; de ce nu crezi în Dumnezeu?’”¹

Adevărul este că Dumnezeu este mai inteligent decât noi toți la un loc! De aceea, eu trebuie să încep și să închei între copertele Sfintei Scripturi, unde Cel Veșnic ne-a chemat să ne întâlnim cu El. Respingem prin aceasta orice fel de cunoștințe extrabiblice? Sigur că nu! Dar acolo unde apar contradicții, este posibil ca așteptând cu răbdare și rugându-ne sin-

cer și stăruitor, să rezolvăm aparentele tensiuni între știința actuală și credința actuală.

Vom rezolva toate nelămuririle? Nicidecum! 1 Corinteni 13,12 este valabil și astăzi: „Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”

În vechime, oglinzile erau niște suprafețe din metal lustruite, care se pătau, devenind mate, și se curbau din cauza folosirii. Erau mai bune decât nimic, dar cu greu puteai spune că reflectau realitatea! Cuvântul grecesc tradus prin „în chip întunecos” este *ainigmati*, de unde vine și cuvântul *enigmatic*, „ceva necunoscut”. Într-o zi vom vedea totul clar, față în față – nu prin intermediul vreunei oglinzi! Într-o zi va avea loc o nouă Creațiune și atunci vom cunoaște, în sfârșit, adevărul cu privire la prima Creațiune.

Vreau să fiu foarte direct acum, când ne apropiem de încheiere. Putem transforma acest loc neplăcut – această planetă decăzută, coruptă și disfuncțională – într-un rai? Înainte de a sfârși într-o baltă de sânge, pe un trotuar din New York, John Lennon a sperat acest lucru. Cu câteva luni înainte de a fi împușcat, Lennon a compus și a cântat ceea ce avea să devină cea mai populară dintre lucrările lui ca solist. În ea, el ne cere să ne imaginăm că nu există nici iad și nici cer și că oamenii „trăiesc pentru ziua de azi”, fără să se ucidă între ei din cauza diferendelor naționaliste sau religioase. În lumea lui imaginară nu există proprietăți personale, ci toți se poartă ca frații, împărțind totul. Cu toate aceste

probleme rezolvate, el își imagina că lumea avea să fie unită, asemenea unui loc fericit, ceresc.

Dacă Lennon ar fi știut că acest cer pe pământ la care visa a fost deja făgăduit, cu mult timp în urmă: „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte” (Isaia 65,17)! Iată ce dorea John Lennon cu atâta nostalgie – o lume nouă, în care lucrurile vechi, căile vechi, nu mai există! Iată cum și-a exprimat el această dorință: „Imaginează-ți toți oamenii trăind în pace...” Și cum se încheia versetul din Isaia? „...Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute.”

Studiam Biblia împreună cu un bărbat care voia să fie botezat. Când a citit acest verset, m-a întrebat de ce Dumnezeu voia să ne șteargă toate amintirile. „Nu este lucrul acesta teribil de arbitrar din partea lui Dumnezeu – să ne șteargă amintirile pământești, în așa fel încât să rămânem fără trecut?” De fapt, Isaia folosește o figură de stil care este folosită și cu câteva pagini mai târziu, în Ieremia 3,16, unde profetul scrie: „Nu-i va mai veni nimănui în gând, nu-și vor mai aduce aminte de el, nu-i vor mai simți lipsa.”

Atunci când Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou, cu o nouă lume, nimeni nu va începe să cânte exact opusul dorinței lui Lennon: „Imaginează-ți că exista cancer... este ușor, dacă încerci... imaginează-ți că existau crime, violuri și tâlhării pe ascuns... imaginează-ți că erau ucideri, războaie, cimitire și tribunale... O, poate vei spune că sunt un visător, dar nu sunt singurul...”

Fii convins că nimeni nu va mai dori, nu va mai tânji după locul trist și plin de suferință care a deve-

nit pământul după răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu. Nimeni de pe acel pământ re-creat nu va mai dori vreodată să se întoarcă la lucrurile trecute – atât de pe deplin mulțumiți vor fi toți de noua creație a lui Dumnezeu!

Apropo, știi că există o garanție în legătură cu această nouă creație, inscripționată în originalul ebraic al textului din Isaia 65,17? În acest verset, limbajul ebraic folosit este același cu cel dintr-un alt verset ebraic al Bibliei. Ghicești care? Geneza 1,1 – „a făcut... cerurile și pământul”. Știi ce înseamnă aceasta? *Făgăduința unui cer în viitor se bazează pe premisa unei Creațiuni în trecut.*

Am parcurs și analizat principalele pasaje care descriu noul pământ în Vechiul Testament și în Noul Testament și am descoperit că limbajul care se referă la o nouă creație este strâns legat de limbajul și de simbolurile vechii creații! *Făgăduința unui cer în viitor se bazează pe premisa unei Creațiuni în trecut.* Dacă nu ar fi existat o creație în trecut, atunci nu ar fi existat nici un cer în viitor. Pentru că, în întreaga Scriptură, Dumnezeuul primei creații este și Dumnezeuul ultimei creații. Premisa primei creații este, în sine, făgăduința creației viitoare. Viitorul se bazează pe premisa trecutului. Dumnezeu care a creat această lume la început a promis să o re-creeze! Imaginează-ți numai! Această lume a fost proiectată să dureze și noi suntem destinați să trăim cu Dumnezeu în veșnicie!

Din această perspectivă uimitoare, dă-mi voie acum, pentru ultima oară (promit!), să exprim esența întrebării cu care ne-am confruntat pe întreg parcursul acestei cărți: Din moment ce El este același Dumnezeu, Cel care a realizat Creațiunea

la început și care o va realiza din nou la sfârșit, nu putem fi siguri că metoda Lui de creație, *modus operandi*, va fi aceeași pentru ambele creații? Cu alte cuvinte, indiferent cum va re-crea pământul în viitor, cu siguranță că va copia metoda prin care a creat pământul într-o săptămână literală, în trecut. Nu ți se pare firesc și logic să ajungem la concluzia că metoda de creație a lui Dumnezeu, de la început și de la sfârșit, ar trebui să fie aceeași? Altfel spus, *dacă* El a ales ere lungi de selecție naturală treptată pentru creația Sa de la început (așa cum sugerează evoluționiștii creștini), de ce nu ar alege aceeași metodă și pentru re-creația de la sfârșit?

Oricine citește cu atenție Apocalipsa 20 și 21 știe că re-creația lui Dumnezeu, cerul cel nou și pământul cel nou, urmează imediat după un iaz de foc global, curățitor și purificator, care mistuie în flăcările lui dogoritoare chiar elementele aerului și ale pământului. În Apocalipsa nu există iad veșnic, ci ni se spune că pământul este mistuit și curățit prin foc. Iar când focul se stinge, următoarele cuvinte ale Apocalipsei reiau făgăduința lui Dumnezeu din Isaia, cu privire la un cer nou și un pământ nou: „Apoi, am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era” (Apocalipsa 21,1).

Oare va avea nevoie de milioane de ani ca să le creeze din nou? Nicidecum! Aproape orice cercetător al Bibliei va fi de acord cu aceasta. El le va re-crea, după expresia lor, *ex nihilo divine fiat Creation*: din nimic, prin cuvântul Său, El va crea ceruri noi și un pământ nou! Nu va avea nevoie de miliarde de ani ca să creeze un cer nou și un pământ nou! Este imposibil! Noul Ierusalim va fi așezat pe

acea bucată de stâncă, acum topită, așteptând împlinirea făgăduinței unei noi Creațiuni! Și dacă El va face acest lucru foarte repede la sfârșit, nu este logic să ajungem la concluzia că Geneza a avut dreptate descriindu-L ca procedând la fel și „la început”? *Ex nihilo fiat Creation.*

Când vom vedea noua creație cu ochii noștri – și, prin harul lui Dumnezeu, și tu și eu vom fi acolo – atunci să crezi va însemna să vezi și să vezi va însemna să crezi! În cele din urmă, vom vedea. Acum, trebuie să vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față!

Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni *nu-și* va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui *nu-i* vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie și pe poporul lui în bucurie. Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și mă voi bucura de poporul Meu; *nu* se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor. *Nu* vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să *nu-și* împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos. Vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul. *Nu* vor zidi case ca altul să locuiască în ele; *nu* vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. *Nu* vor munci degeaba și *nu* vor

avea copii ca să-i vadă pierind, căci vor alcătui o sămânță binecuvântată de Domnul, și copiii lor vor fi împreună cu ei. (Isaia 65,17-23)

Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea *nu* va mai fi. *Nu* va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21,3.4)

Ai observat repetarea cuvântului *nu*? Este uimitor, dar atât Isaia, cât și vizionarul Ioan folosesc aceeași metodă. Ei descriu noul pământ folosind tehnica negației simple. Nu, nu, nu! Nu va mai fi moarte (am participat cu toții la prea multe cortegii funerare), nu vor mai fi lacrimi (în sălile de judecată, pe holurile spitalelor sau în cimitire), nu va mai fi durere, nici suferință, nici distrugere.

Același cuvânt *nu* pe care John Lennon l-a repetat mereu, în dorința lui visătoare după o lume nouă, dar fără cer. O, John, dacă ai fi știut că cerul pe care nu l-ai vrut este acea lume nouă care va fi tocmai ceea ce ai dorit cel mai mult! „Imaginează-ți că nu există cer.” O, nu! Imaginează-ți că *există* cer, un cer nou și un pământ nou. Unde toate acele *nu*-uri pe care nu le vrea nimeni nu vor mai exista! Atât de radical diferit este pământul nou-creat de Dumnezeu de pământul degradat pe care îl numim casa noastră, încât scriitorii care și l-au imaginat nu au găsit un limbaj mai potrivit decât să spună **Nu, Nu, Nu.**

Harry Blamires s-a exprimat astfel, în articolul său:

Dacă am putea avea doar aspectele pozitive ale vieții pământești, fără cele negative! Dar cu siguranță că cerul tocmai acest lucru ni-l va oferi – îndepărtarea a tot ce este negativ... [În cer], atât [păcatul omenesc, cât și stăpânirea timpului] nu vor mai fi. Aici jos, timpul veștejește florile și frumusețea omenească, face ca bunele intenții să dispară și ne lipsește de cei dragi. În universul stăpânit de timp, cea mai fericită căsnicie se sfâșește în moarte, cea mai frumoasă femeie ajunge un schelet. Ofilirea și îmbătrânirea, pierderea și eșecul, lipsurile și frustrările – acestea sunt aspectele negative ale vieții în timp. Viața veșnică ne va elibera de toate pierderile și de toate privațiunile.²

Imaginează-ți toți oamenii trăind în pace. Poate vei spune că sunt un visător, dar nu sunt singurul. Sper că, într-o zi, și tu ni te vei alătura și lumea va trăi în unitate.

O, prietene, eu vreau să fiu acolo. Tu, nu? Ceea ce și-a imaginat John Lennon, Biblia a promis. Nu vor mai fi lacrimi, nici durere, nici moarte; nu vor mai fi spitale, nici divorțuri, nici săli de judecată, nici închisori; nu va mai fi foamete, nici sentimente de vinovăție, nici păcat! Acolo unde toate acele *nu*-uri pe care nu le vrea nimeni nu vor mai exista! Toate acele *nu*-uri despre care cunoaștem mai mult decât am fi vrut vreodată să cunoaștem!

Eu vreau să fiu acolo, dar nu pentru aceste *nu*-uri. Eu vreau să fiu acolo pentru un *Da*. Pentru că,

Da, Creatorul meu va fi acolo – și acesta este motivul pentru care vreau să fiu și eu acolo. Iar atunci când, într-o zi, voi ține mâna Sa străpunsă de cuie în mâna mea și, printre lacrimi de bucurie, voi privi acele cicatrice purpurii care niciodată nu vor fi îndepărtate printr-o re-creație, atunci voi ști că, într-adevăr, Creatorul meu a spus întotdeauna *Da* pentru mine! Prima dată, atunci când a spus *Da* și m-a creat. A doua oară, atunci când a spus *Da* și m-a mântuit. A treia oară, atunci când a spus *Da* și m-a adus, în sfârșit, acasă. *Da, Da, Da.*

Cu un DA ca acesta, cum ar putea cineva să-I spună NU Creatorului?

-
1. Vreau să-i mulțumesc lui Paul Hamel, pentru că mi-a adus aminte de acest citat.
 2. Harry Blamires, „The Eternal Weight of Glory”, *Christianity Today*, 27 mai 1991, pag. 30.